

PASAULIS PO TO

SUSAN EE

Antra knyga

Penryn ir laikų pabaiga

SUSAN EE

Antra knyga

Penryn ir laikų pabaiga

Iš anglų kalbos vertė

Tėja Luna ir Kristupas Židžiūnas

Vilnius/2014

*Skiriama pirmiesiems knygos Angelų įsiveržimas skaitytojams
Ačiū, kad pamilote pirmieji*

VISI MANO, kad aš miriau.

Guliu važiuodama dideliame, atvirame sunkvežimyje, padėjusi galvą motinai ant kelių. Širdgėlos apimtame jos veide brėkstanti aušra išryškino raukšles, tuo tarpu mano suglebusį kūną drebina variklių gausmas. Esame Pasipriešinimo karavano dalis. Tarp apleistų mašinų toldami nuo San Fransisko nardo pustuzinis karinių sunkvežimių furgonų ir visureigių. Už mūsų, toli horizonte, dar teberusena Pasipriešinimo judėjimo išpuolio suniokota angelų būstinė.

Pakelės parduotuvių vitrinų langai išklijuoti iškarpomis iš laikraščių apie Didįjį puolimą. Man nereikia jų skaityti, kad sužinočiau, kas ten rašoma. Anksčiau, kai reporteriai vis dar pranešdavo naujienas, jomis buvo išklijuota viskas.

PARYŽIUS LIEPSNOSE, NIUJORKAS UŽTVINDYTAS,
MASKVA SUNAIKINTA

KAS NUŠOVĖ GABRIELIŲ, DIEVO PASIUNTINIŲ?

ANGELAI VIKRESNI UŽ RAKETAS

NACIONALINIAI LYDERIAI IŠBLAŠKYTI IR DINGĘ

LAIKŲ PABAIGA

Pravažiuojame pro tris plikus žmones, įsisukusius į pilkas antklodes. Jie mojuoja dėmėtomis ir apglamžytomis vieno apokalipsės kulto skrajutėmis. Gatvių gaujų, kultų ir Pasipriešinimo judėjimo maišalynėje stebiuosi, kiek dar ilgai žmonės norės priklausyti vienai ar kitai grupei. Regis, net pasaulio pabaiga nepajėgi numalšinti troškimo priklausyti kam nors.

Kulto dalyviai stabteli kitoje šaligatvio pusėje ir stebi pravažiuojančius perpildytus sunkvežimius.

Kaip šeima, atrodome mažulytė – tik išsigandusi mama, tamsiaplaukė paauglė ir septynmetė mergaitė, sėdinčios ginkluotų vyrų pilname sunkvežimyje. Kitu metu jaustumėmės lyg avys tarp vilkų. Tačiau dabar pasižymime tuo, ką būtų galima vadinti „antgamtiškumu“.

Keletas mūsų karavano vyrų dėvi maskuojamuosius drabužius ir laiko šautuvus. Kiti vis dar nutaikę į dangų kulkosvaidžius. Dar kiti – ką tik iš gatvių, su mėgėjiškai išdeginomis gaujų tatuiruotėmis, žyminčiomis aukų skaičių. Šie vyrai susimetę toliau nuo mūsų, kad išlaikytų saugų atstumą.

Mano mama tebelinguoja pirmyn atgal, kaip tada, kai palikom sproginėjantį rajoną, dainuodama savotišku monotonišku gomuriniu balsu. Jos balsas tai kyla, tai žemėja, tarsi ji aršiai ginčytusi su Dievu. O galbūt su velniu.

Smakru nurieda ašara ir nukrenta man ant kaktos, ir aš žinau, kad jos širdis plyšta iš skausmo. Ji plyšta dėl manęs, jos septyniolikmetės dukters, kurios darbas buvo rūpintis šeima.

Jos supratimu, aš esu tik bedvasis kūnas, kurį atnešė velnias. Tikriausiai ji niekada nesugebės ištrinti iš atminties to vaizdo, kai aš bejėgiškai guliu ant Rafo rankų, o jo demoniškus sparnus iš už nugaros apšviečia liepsnų atšvaitai.

Svarstau, ką ji galvotų, jei jai kas nors pasakytų, jog iš tiesų Rafas yra angelas, kuriam per apgaulę buvo pritaistyti demoniški sparnai. Ar tai būtų keisčiau nei žinia, kad iš tiesų aš nesu mirusi, tik sustingdyta nesuprantamo paralyžiaus, kurį sukėlė angelas–skorpionas? Tačiau, kuris taip saktų, ji tikriausiai palaikytų tokiu pat pamišusiu kaip ir ji pati.

Mano mažoji sesutė sėdi sustingusi prie mano kojų. Jos žvilgsnis abejingas, nugarą tobulai tiesi, nepaisant sunkvežimio svyravimų. Atrodo, lyg ji būtų išsijungusi.

Tvirti vyrai sunkvežimyje slapta vis dirščioja į ją, panašiai kaip maži berniukai žvilgčioja pro uždangą. Ji primena sumuštą, sudygsniuotą lėlę iš naktinių košmarų. Nepajėgiau galvoti apie tai, kas turėjo nutikti, kad ji taptų tokia. Norėjau sužinoti daugiau, tačiau, kita vertus, džiaugiausi nežinojimu.

Giliai įkvėpiu. Anksčiau ar vėliau teks keltis. Neturiu kito pasirinkimo, tik pasitikt pasaulį. Dabar esu visiškai aptirpusi. Abejoju, ar galėčiau kautis, tačiau suprantu, kad judėti – sugebėsiu.

Atsisėdu.

Spėju, kad jei tikrai būčiau viską apsvarsčiusi, būčiau pasiruošusi klyksmams. Labiausiai klykė mano motina. Jos raumenys sustingo iš siaubo, akys klaikiausiai išsiplėtė.

– Viskas gerai, – raminu. – Viskas gerai. – Mano žodžiai skamba neaiškiai, tačiau esu dėkinga, kad neatrodau kaip zombis.

Būtų buvę juokinga, jei ne į galvą toptelėjusi blaivinanti mintis: gyvename pasaulyje, kuriame tokie kaip aš gali būti nudėti vien todėl, jog yra keisti.

Pakeliu rankas, tarsi prašydama, kad visi nurimtų. Kažką sakau, bandydama juos nutildyti, tačiau mano pastangas užgožia klyksmai. Tokioje mažoje erdvėje kaip sunkvežimio priekaba panika yra užkrečiama.

Vieni stumdydamiesi traukiasi į sunkvežimio galą, kiti, atrodo, yra pasirengę šokti iš važiuojančios mašinos.

Kareivis, nusėtas riebiais spuogais, nusitaiko į mane, tvirtai gniauždamas ginklą, tarsi tai būtų jo pirmoji siaubinga auka.

Aš visiškai nenumačiau, kokia instinktyvi baimė gali užvaldyti žmones. Jie prarado viską: savo šeimas, saugumą, savo Dievą. Ir štai į juos tiesia rankas atgijęs negyvėlis.

– Man viskas gerai, – stengiuosi tarti lėtai ir aiškiai. Žvelgiu į kareivio akis, bandydama jį įtikinti, kad čia nėra nieko antgamtiško. – Aš gyva.

Nežinau, ar jie atsipalaiduos, ar atidengs artilerijos ugnį. Po švarkeliu už nugaros vis dar turiu paslėptą Rafo kardą. Tai šiek tiek ramina, nors suprantu, kad nuo kulų jis neapsaugos.

– Nagi, – nutaisau švelnų balsą ir labai lėtai sujudu. – Aš tik buvau pritrenkta. Tai ir viskas.

– Tu buvai mirusi, – išrėžia išblyškęs kareivis, kuris atrodo ne ką vyresnis už mane. Kažkas pabeldžia į sunkvežimio stogą.

Visi pašokstame, ir man pasiseka, jog kareivis atsitiktinai nepaspaudžia gaiduko. Atsidaro galinis langas ir išlenda Dyso galva. Jis atrodytų rūstus, bet pernelyg sunku rimtai žiūrėti į jo raudonus plaukus ir berniukiškas strazdanas.

– Ei! Atsitraukite nuo mirusios merginos. Ji – Pasipriešinimo judėjimo nuosavybė.

– Taip, – iš kabinos pritaria dvynys Dumas. – Mums jos reikia skrodimui ir panašiai. Manote, lengva rasti merginų, nužudytų demonų princo? – kaip įprasta, negaliu atskirti dvynių, taigi atsitiktinai vieną pavadinu Dysu, kitą Dumu.

– Nežudyk mirusios merginos, – sako Dysas. – Su tavimi kalbu, kareivi. – Jis mostel vaikinui su ginklu ir rūščiai dėbteli. Pamanytum, kad panašumas į Ronaldo Makdonalds klounus slapyvardžiu Tvyddysas ir Tvyddumas galėtų pakenkti jų autoritetui, tačiau šie vaikinai turi slaptą talentą pereiti nuo mirtinų pokštų prie jaudinamų dalykų.

Bent jau manau, kad dėl skrodimo jie juokauja.

Sunkvežimis sustoja aikštelėje. Tai pritraukia mano dėmesį, kol kiti tuo tarpu dairosi aplinkui.

Priešais mus stūksantis plūktinis pastatas atrodo pažįstamas. Tai ne mano mokykla, tačiau tokių mokyklų esu mačiusi daug. Čia Palo Alto mokykla, švelniai vadinama Pali vidurine.

Aikštelėje sustoja pustuzinis sunkvežimių ir visureigių. Kareivis vis dar neatitraukia nuo manęs akių, tačiau jo ginklas nuleistas 45 laipsnių kampu. Kai sustoja likusi karavano dalis, į mus sužiūra pulkas žmonių. Jie visi matė mane ant sparnuoto demono, kuris iš tiesų buvo Rafas, rankų ir manė, jog aš esu mirusi. Jaučiuosi droviai, taigi atsisėdu ant suoliuko šalia savo sesers.

Vienas vyras siekia paliesti mano ranką. Veikiausiai jis nori įsitikinti, ar aš gyva ir

šilta, o gal šalta lyg lavonas. Pilkšvas sesers veidas, kuriame negalėjai užčiuopti jokios minties, akimirksniu tampa it urzgiančio žvėries, siekiančio grybštelėti. Jai sujudėjus, blyksteli grėsmingi dantys, primenantys skustuvo ašmenis. Vos tik vyras atsitraukia, jos veidas vėl tampa bukas, o ji pati panaši į sėdinčią lėlę.

Vyras varsto mus akimis, ieškodamas atsakymų į klausimus, į kuriuos aš taip pat negaliu atsakyti. Visi, esantys automobilių stovėjimo aikštelėje, matė, kas ką tik nutiko, ir taip pat spokso į mus.

Sveiki atvykę į pabaisų pasirodymą.

PEIDŽĖ IR AŠ pripratome, kad į mus spokso. Aš tai tiesiog ignoruojau, o Peidžė įprat šypsotis į ją žiopsantiems sėdėdama savo vežimėlyje. Jie beveik visuomet irgi atsakydavo šypsena. Sunku būtų atsispirti Peidžės žavesiui.

Taip buvo kadaise.

Mūsų motina vėl pradeda kalbėti gomuriniu balsu. Šįkart ji gieda ir žiūri taip, lyg melstųsi man. Minia nuščiuvusi, tad girdisi tik jos gilus gomurinis balsas. Net dulstvoje dienos šviesoje mama pridėda nemenką šiurpumo dozę.

– Gerai, judinkimės, – tvirtu balsu išrėžia Obis. Jis yra mažiausiai šešių pėdų ūgio plačių pečių, raumeningas ir savo išvaizda išsiskiria iš kitų kaip tikras Pasipriešinimo judėjimo vadas. Žingsniuodamas pro sunkvežimius ir visureigius jis atrodo tarsi karvedys karo zonoje, kurį visi stebi ir klauso. – Iškraukite sunkvežimius ir nuvairuokite juos į pastatą. Kiek įmanoma, venkite būti matomi iš viršaus.

Nuotaika pasikeičia ir visi ima lipti iš sunkvežimių. Iš mūsų sunkvežimio žmonės brukasi stumdydamiesi, skubėdami pasprukti kuo toliau nuo mūsų.

– Vairuotojai! – šūkteli Obis. – Kai visi išlips, mašinas pastatykite lengvai pasiekiamu atstumu. Paslėpkite jas tarp nejudančio transporto arba ten, kur sunku jas pastebėti iš aukštai. – Jis ėjo pro pabėgėlių ir kareivių srautą, suteikdamas tikslą ir nurodydamas kryptį žmonėms, kurie kitu atveju būtų pasimetę.

– Nenoriu matyti jokių ženklų, rodančių, kad ši teritorija užimta. Mylios spinduliu aplinkui neturi būti nieko išvalyta ar suversta, – Obis stabteli išvydęs Dysą ir Dumą stovinčius vienas šalia kito ir spoksančius į mus.

– Džentelmenai, – kreipiasi Obis. Dysas ir Dumas nubunda iš transo būsenos ir žvilgteli į Obį. – Parodykite naujiems pabėgėliams, kur eiti ir ką daryti.

– Gerai, – tarsteli Dysas, atiduodamas pagarbą ir berniukiškai nusišypsodamas.

– Naujokai! – šūkteli Dumas. – Kas nežinot, ką daryti, sekite paskui mus.

– Na, kelkitės, – sako Dysas.

Spėju, kad tai mums. Nerangiai atsistoju ir automatiškai siekiu sesers, tačiau prieš ją paliesdama stabteliu, tarsi viena mano dalis būtų įsitikinusi, jog ji – pavojingas žvėris.

– Eime, Peidže.

Nežinau, ką daryčiau, jei ji nepajudėtų. Tačiau ji atsistoja ir seka paskui mane. Kažin, ar priprasiu matyti ją stovinčią ant savo kojų.

Mama seka taip pat. Bet nesiliauja giedoti. Netgi, ko gera, gieda garsiau ir aistringiau nei pirma.

Mes įsiliejame į naujokų srautą ir sekame paskui dvynius.

Dumas sugrižta atgalios ir aiškina:

– Einame į vidurinę mokyklą, kur mums bus saugiausia.

– Jei norėsite išpiešti grafičiu sienas ar primušti seną matematikos mokytoją, – priduria Dysas, – žiūrėkite, kad jūsų nepamatytų paukščiai.

Ėjome pro pagrindinį plūktinį pastatą. Iš gatvės pusės mokykla atrodė apgaulingai maža. Tačiau už pagrindinio pastato išvydome modernų, galerijomis sujungtų šiuolaikinių pastatų kompleksą.

– Jei tarp jūsų yra sužeistų, įsikurkite šioje nuostabioje klasėje. – Dysas atvėrė arčiausiai buvusias duris ir žvilgtelėjo į vidų. Klasės stenduose kabėjo natūralaus ūgio skeletai. – Kol lauksite gydytojo, draugiją jums palaikys griaučiai.

– O jei tarp jūsų yra gydytojų, – tęsė Dumas, – jūsų jau laukia pacientai.

– Ar mūsų tik tiek? – paklausiau. – Ar mes vieninteliai, išlikę gyvi?

Dysas pažvelgė į Dumą.

– Ar zombių merginoms leidžiama kalbėti?

– Jei tik jos mielos ir trokšta surengti zombių ir merginų muštynes purvais.

– Teisingai, biiiiiče.

– Bjaurus vaizdelis, – pervėriau juos įkypu žvilgsniu, tačiau slapta džiaugiausi, kad jie nebijo manęs, sugrįžusios iš numirusiųjų.

– Mes neimsime sugedusių, Penryn. Tik tokias kaip tu, ką tik prisikėlusias iš numirusiųjų.

– Tik su suplėšytais drabužiais ir panašiai.

– Ir išsiilgusius krūtų.

– Jis turėjo omenyje smegenų.

– Kaip tik tai ir turėjau omenyje.

– Ar galėtumėt atsakyti į klausimą? – pasiteiravo vaikinai, dėvintys visiškai sveikus akinius. Neatrodė, kad jis juokautų.

– Gerai, – tarė Dysas surimtėdamas. – Tai mūsų susitikimo vieta. Su kitais susitiksimė čia.

Toliau ėjome blausioje saulės šviesoje, vaikinai su akiniais pasiliko grupės gale. Dumas palinko prie Dyso ir sušnibždėjo pakankamai garsiai, kad ir aš girdėčiau.

– Kiek norėtum statyti, kad anas vaikinai pirmasis susilažins dėl zombių merginos muštynėse?

– Jie šyptelėjo vienas kitam ir krustelėjo antakius.

Spalio vėjas košė mano palaidinę ir man neliko nieko kito, tik žvilgčioti į rūškaną dangų, ieškant akimis ypatingo angelo šikšnosparnio formos sparnais ir pasenusiu humoro jausmu. Koją užkliuvo už peraugusios žolės, ir aš prisiverčiau nukreipti žvilgsnį.

Mokyklos langai buvo apklijuoti plakatais ir skelbimais apie reikalavimus stojantiesiems į koledžą. Kitame lange matėsi lentynos su mokinių kūriniais. Kiekvienas lentynų colis buvo nustatytas įvairios stiliškos ir spalvų figūrėlėmis iš molio, medžio ir

*papjė mašė*¹. Kai kurios jų buvo tokios puikios, kad net nuliūda, jog šie vaikai neilgai galės užsiimti menais.

Einant per mokyklą, dvyniai elgėsi atsargiai ir nepasiliko mums už nugaros. Atsilikau ir supratau, jog visai neblogai yra matyti Peidžę priešais save. Ji judėjo negrabiai, tarsi vis dar būtų nepratusi eiti savo kojomis. Aš taip pat nebuvo pratusi matyti ją tokią ir negalėjau atitraukti akių nuo šiurkščių dygsnių ant jos kūno, dėl kurių ji priminė vudu lėlę.

– Čia tavo sesuo? – tyliai paklausė Dysas.

– Taip.

– Ta, dėl kurios rizikavai savo gyvybe?

– Taip.

Dvyniai mandagiai linktelėjo, kaip daro žmonės, kai nenori pasakyti ko nors įžeidžiamo.

– Ar tavo šeimai geriau? – pasiteiravau.

Dysas ir Dumas susižvalgė.

– Ne, – atsakė Dumas.

– Tikrai ne, – tuoj pat paantrino Dumas.

MŪSŲ NAUJAISIAIS namais tapo istorijos klasė. Jos sienos nukabinė tvarkaraščiais ir plakatais, pasakojančiais apie žmonijos istoriją. Mesopotamija, didžioji Gizos piramidė, Osmanų imperija, Mingų dinastija. Ir Juodoji mirtis.

Mano istorijos mokytoja minėjo, kad Juodoji mirtis sunaikino trisdešimt-šešiasdešimt procentų Europos populiacijos. Tuomet ji pasiūlė mums pabandyti įsivaizduoti šešiasdešimt procentų negyvo pasaulio. Nepajėgiau to padaryti. Tai atrodė taip nerealu.

Visuose senuose istoriniuose plakatuose kontrastingai dominavo vaizdas su astronautu Mėnulyje ir už jo išnyrančiu mėlynu Žemės rutuliu. Kaskart, kai matau mūsų mėlyną–baltą planetą, pagalvoju, kad ji turėtų būti pati gražiausia visoje Visatoje.

Tačiau dabar neatrodo, kad tai būtų realu.

Lauke dar daugiau sunkvežimių nudarda į stovėjimo aikštelę. Kai motina ima į vieną pusę stumti stalus ir kėdes, prieinu prie lango. Žvilgteliu laukan, norėdama pamatyti dvynius, tarsi jie būtų Žiurkių gaudytojas², vedantis į mokyklą apstulbusius atvykėlius.

Už nugaros išgirstu mažąją sesutę:

– Aš alkana.

Sustingstu ir nuogrūdu visokias bjaurastis į saugyklą savo galvoje.

Lange matau Peidžės atspindį. Miglotame anapusiniame vaizde ji pakelia akis į mamą, kaip tai daro kiekvienas vaikas, besitikintis vakarienės. Tačiau deformuotas stiklas atspindi jos iškreiptą galvą, išdidėjusias siūles ir pailgėjusius skustuvo ašmenų

dantis.

Mama pasilenkia ir glosto savo vaiko plaukus. Ir pradeda niūniuoti atsiprašymo dainą.

1 Papjė mašė (*pranc. papier-mâché, – kramtytas popierius*) – plastiška popieriaus skiautelių pavidalo žaliava arba masė, paprastai sumaišyta su klijais, gipsu, krakmolu ar kitokiais rišikliais, naudojama tam tikriems gaminiams daryti (*red. past.*).

2 Aliuzija į Brolių Grimų pasaką apie Žiurkių gaudytoją iš Hamelno (*red. past.*).

ĮSITAISIAU KAMPE ant sulankstomos lovos. Gulėdama nugara į sieną galiu ma visą mėnulio šviesoje skendintį kambarį.

Mano mažoji sesutė įsitaisiusi ant sulankstomos lovos prie priešingos sienos. Apsiklosčiusi antklode, po plakatu su nerealistiškai išdidintomis istorinėmis figūromis Peidžė atrodo visai smulkutė. Konfucijus, Florencija Naitingeil, Gandis, Helena Kele Dalai Lama.

Ar taptų ji tokia kaip jie, jei gyventume ne pasaulyje Po To?

Mano motina sėdi šalia Peidžės lovelės sukryžiuavusi kojas ir niūniuoja savo melodiją. Iš chaotiškos kavinės, kuri iki ryto, regis, turėtų pavirsti į virtuvę, pavyko gauti du produktus, kuriuos stengiamės išsiūlyti Peidžei. Tačiau ji nepajėgė nulaikyti nei skardinės su sriuba, nei baltyminio batonėlio.

Perkeliu savo kūną ant sulankstomos lovos, bandydama surasti patogią padėtį, kad kardo kriaunos nedurtų į šonkaulius. Jei norėjai, kad kas nors nesusigundytų kilstelėti ir nesusigaudytų, jog tai padaryti galiu tik aš, kardą geriausia buvo laikyti prie savęs. Mažiausiai troškau kam nors aiškinti, kaip čia atsidūriau su angelo kardu. Tai, kad miegojau su ginklu, neturėjo nieko bendra su mano seserimi, esančia tame pačiame kambaryje. Visiškai nieko bendra.

Taip pat tai nesusiję ir su Rafu. Kardas nebuvo vienintelis atsiminimas apie kartu praleistą laiką. Turiu daugybę įbrėžimų ir nubrozdinimų, primenančių dienas priešų angelo draugijoje. Angelo, kurio, veikiausiai, daugiau niekada nebepamatysiu.

Iki šiol niekas apie jį nepaklausė. Aš manau, taip yra dėl to, kad grupė pakrikusi.

Nutraukiu šią mintį ir užsimerkiu.

Į mamos niūniavimą vėl įsiterpia sesutės aimana.

– Miegok, Peidže, – paliepiu. Mano nuostabai, jos kvėpavimas pradėjo lengvėti ir j nurimo. Giliai įkvėpiu ir užmerkiu akis.

Pamažu ištirpo ir mamos melodija.

SAPNUOJU, kad esu miške, kuriame ką tik vyko skerdynės. Esu už Pasipriešinimo stovyklos ribų, kur žuvo kariai, bandydami apsiginti nuo žemųjų demonų. Nuo šakų ant sudžiūvusių lapų it lietaus lašai varva kraujas. Mano sapne nėra kūnų, kurie turėtų ten būti, taip pat nėra išsigandusių karių, susimetusių į krūvą, suglaudusių nugaras ir atstačiusių šautuvus.

Tiesiog proskyna, lašanti krauju.

Viduryje stovi ji, su senoviška gėlėta suknete, tokia pat, kaip tos mergaitės, kabėjusios po medžiu. Jos plaukai permirkę krauju, lygiai kaip ir suknutė. Nežinau, į ka

sunkiau žiūrėti, ar į kraują, ar į nubrodintus dygšnius, išraižiusius jos veidą. Ji ištiesia į mane rankas, lyg norėtų, kad ją pakelčiau, nors jau yra septynmetė mergaitė.

Esu visiškai tikra, kad mano sesuo nedalyvavo šiose skerdynėse, tačiau vis dėlto čia stovi ji. Kažkur miške pasigirsta mamos balsas:

– Pažvelk į jos akis. Jos tokios pačios, kaip visados.

Tačiau aš negaliu. Visai neįstengiu į ją žiūrėti. Jos akys nebėra tokios pačios. Nė negali būti.

Apsisuku ir bėgu nuo jos tolyn.

Ašaros srūva mano skruostais ir aš imu šaukti miške, toli nuo tos mergaitės, likusios man už nugaros:

– Peidže! – mano balsas užlūžta. – Ateinu! Laikykis! Netrukus būsiu čia!

Tačiau vienintelis ženklas apie mano sesutę yra sudžiūvusių lapų šiugždesys, kurį kelia Peidžė, slapta sekdamą mane.

PABUNDU NUO keisto garso. Skrebina mama, kažką traukdama iš savo megztir kišenės. Ji padeda tai ant palangės, kurią išryškina besiskverbianti ryto šviesa. Tai gelsvai ruda lipni masė su sutraiškytais kiaušinių lukštais. Ji elgiasi labai atsargiai, stengiasi ištraukti kiekvieną bjaurų lašą ir padėti ant palangės.

Peidžė kvėpuoja tolygiai, tarytum būtų nokautuota. Bandau nusikratyti šio sapno likučiais, tačiau nepavyksta.

Kažkas pasibeldžia. Atsidaro durys ir pro jas kyšteli vieno iš dvynių strazdanotas veidas. Nežinau, kurio iš jų, taigi pavadinu Dysu–Dumu. Užduodusi supuvusių kiaušinių kvapą, jo nosis susiraukia.

– Obis nori tave matyti. Jis turi keletą klausimų.

– Puiku, – tarsteliu mieguistai.

– Nagi. Bus linksma, – jis pasiunčia pernelyg džiugią šypsena.

– Kas, jei aš nenoriu eiti?

– Tu man patinki, vaike. Tu maištininkė, – jis atsišlieja į durų staktą ir pritariamai linkteli. – Bet jei atvirai, čia niekas neprivalo tavęs maitinti, teikti prieglobstį, ginti, būti su tavimi malonus, elgtis kaip su žmogumi.

– Gerai gerai, supratau. – Išsiropščiu iš lovos, džiaugdama, kad miegojau su marškinėliais ir šortais. Mano kardas dunksteli į grindis. Buvau pamiršusi, kad turėjau jį pasikišusi po antklode.

– Ššš! Pažadinsi Peidžę, – sušnibžda mama.

Peidžės akys akimirksniu atsimerkia. Ji guli kaip negyva, spoksodama į lubas.

– Gražus kardas, – Dysas–Dumas ištaria pernelyg atsainiai.

Galvoje įsijungia pavojaus signalai.

– Toks pat geras, kaip ir karvių varymo lazda, – viliuosi, kad mama nukreips šį įnagį į jį, tačiau varymo lazda nekaltai kaba ant lovos rėmo.

Suvokus, kaip džiaugiuosi, kad mama turi šią gyvulių varymo lazda, jei kartais prireiktų apsiginti nuo... žmonių, ima graužti dar didesnė kaltė.

Daugiau nei pusė čia esančių žmonių turi įvairių rūšių laikinai naudojamų ginklų. Kardas yra vienas geresnių, ir aš džiaugiuosi, kad neturiu pasiaiškinti, kodėl jį nešiojuosi. Tačiau kažkas yra su kardu, kuris, regis, pritraukia daugiau dėmesio, nei norėčiau. Pakeliu jį ir priveržiu dirželiu už pečių, kad nepaskatinčiau kieno nors žaisti su juo.

– Ar jis turi vardą? – paklausė Dysas–Dumas.

– Kas?

– Tavo kardas, – jis ištare taip, lyg aš sakyčiau kažką paniekiamo.

– O, prašau. Tik ne tai, – atsakiau toliau rausdamasi tarp drabužių, kuriuos mama

atsitiktinai surinko praeitą naktį. Ji taip pat nežinia iš kur parnešė ryšulį tuščių sodos buteliukų ir kito šlamšto. Palikau tą krūvą.

– Kartą pažinojau vaikina, kuris turėjo katano¹ kardą.

– Ką tokį?

– Japonų samurajų kardą! Nuostabujį! – jis griebėsi širdies, lyg būtų įsimylėjęs, – pavadino jį Šviesos kardu. Už jį būčiau galėjęs parduoti savo senele.

Linktelėjau, lyg tai būtų savaime suprantama.

– Ar galiu duoti tavo kardui vardą?

– Ne, – išsitraukiau džinsus, kurie galėtų pritikti ir vieną kojine.

– Kodėl ne?

– Jis jau turi vardą, – toliau rausiausi krūvoje, ieškodama antros kojinės.

– Kokį?

– Pliušinis meškutis.

Jo draugiškas veidas staiga surimtėjo.

– Tu pavadinai kolekcinį, įspūdingą kardą, sukurtą luošinti ir žudyti, pagamintą tam, kad galėtum parklupdyti didžiausius priešus ir priverstum aimanuoti jų moteris, Pliušiniu meškučiu?

– Taip. Ar tau patinka?

– Net pokštauti apie tai yra nusikaltimas. Juk žinai tai, tiesa? Kaip tik dabar iš visu jėgų stengiuosi nepasakyti jokio neigiamo komentaro apie mergaites, tačiau sunkiai sekasi.

– Taip, tu teigus, – gūžteliu pečiais. – Galėjau pavadinti jį Totu arba Stilinguoju. Kaip manai?

Jis spokso į mane, lyg aš būčiau kvailesnė už savo mamą.

– Ar aš susimoviau? Ar šiame dėkle iš tikrųjų turi žaislinį šuniuką?

– O, aš svarstau, ar pavyks rasti Pliušiniam meškučiui rožinį futliarą. Galbūt su trupučiu kalnų krištolo? Ką? Per daug?

Jis nuėjo purtydamas galvą.

Buvo pernelyg lengva jį suezinti. Kurį laiką užtrukau, kad persirengčiau ir susiruoščiau sekti Dysą–Dumą.

Koridorius atrodo ne ką mažiau prisigrūdęs žmonių nei Ouklando koliziejus per Pasaulio čempionatą.

Pora vidutinio amžiaus vyrų pasikeičia nediduku vaistų buteliuku. Spėju, kad vyksta Pasaulio Po To sandėris dėl narkotikų. Kitas parodo mažąjį pirštą ir skubiai atitraukia kai vyras ima jo siekti. Jie pradeda tyliai ginčytis.

Pora moterų vaikšto laikydamos kelias sriubos skardines taip, tarsi rankose turėtų aukso puodą. Jos nervingai nužvelgia visus, kas tik praeina koridoriumi. Šalia pagrindinių durų keli žmonės ką tik nuskustomis galvomis klijuoja apokalipsės kulto

skrajutes.

Lauke peraugusi veja atrodo klaikiai ištuštėjusi, tik šiukšlės sklaidosi vėjuje. Bet kas, pažvelgęs iš dangaus žemyn, būtų pamanęs, kad šis pastatas toks pats apleistas kaip ir kiti.

Dysas–Dumas prasitaria, kad pokštaujama, jog Pasipriešinimo judėjimo žemutinis ešelonas užėmė mokytojų kambarį, o Obis – mokyklos direktoriaus kabinetą. Einame per mokyklos sodą į misijos stiliaus plūktinį Obio pastatą, nenužengdami nuo dengtų takų net ir darydami didelį lankstą. Pagrindinio pastato vestibulis ir salės net labiau perkrautos nei mano pastate, tačiau žmonės čia, regis, turi tikslą. Koridoriu nuskuba vaikas, paskui save tempdamas kabelius. Keli žmonės stumdo stalus ir kėdes iš vieno kambario į kitą.

Paauglys stumia vežimėlį, prikrautą sumuštinių ir ąsočių su vandeniu. Jam pravažiuojant, žmonės griebia maistą ir gėrimus, lyg turėtų teisę suvalgyti pristatytą davinį, lyg dirbtų šiame pastate. Dysas–Dumas paima porą sumuštinių ir vieną paduoda man. Tiesiog taip, lyg būčiau viena iš jų.

Sušlemščiu savo pusryčius, kol niekas neparodė, jog aš nepriklausau šiai vietai. Tačiau netrukus kažką pajuntu ir vos neužspringstu. Šiame pastate yra ypač ilgi šautuvų vamzdžiai. Jie atrodo tarsi su duslintuvais, kuriuos žudikai, kaip rodo filmuose, prisuka prie savo šautuvų.

Jei mus užpultų angelai, garsas nebebūtų svarbus, nes jie jau žinotų, kur mes esame. Tačiau mes šaudytume vienas kitą...

Staiga ką tik buvęs skanus maistas burnoje įgauna šalto, glitaus šlamšto skonį, duona tampa neįkandamai kieta.

Dysas–Dumas prasistumia pro duris.

– ...sumautas reikalas, – iš kambario vidaus pasigirsta moteriškas balsas.

Kelios eilės žmonių sėdi priešais kompiuterius, visiškai panirę į savo ekranus. Iki puolimo nebuvau mačiusi nieko panašaus. Kai kurie iš jų neblogai atrodo su akiniais ir išstatuotuais velnio ragais.

Galinėse eilėse nemažai žmonių įrenginėjo kompiuterius ir tempė didelį televizorių priešais mokyklinę lentą. Atrodo, kad Pasipriešinimo judėjimas sumojo, kaip gauti nuolatinį energijos šaltinį bent jau vienam kambariui.

Viso veiksmo centre stovi Obis. Aplinkui sukalojasi būrelis žmonių, laukiančių jo pritarimo ar kažko panašaus. Keli žmonės, regis, viena akimi stebi jį, o kita – kažką kita.

Bodenas stovi šalia jo. Jo nosis vis dar ištinusi po sumušimo per mūsų mažas kiemo grumtynes, įvykusias prieš keletą dienų. Galbūt kitą kartą jis teiksis kalbėtis su kitais kaip su žmonėmis, o ne kabinetis prie jų, net jei tai tik smulkios mergaičiukės, tokios kaip aš.

– Tai buvo planų koregavimas, o ne susimovimas, – sako Bodenas. – Ir jokių būdu, pc

galais, tai ne „žmonijos išdavystė“. Kiek kartų turiu tai aiškinti?

Nuostabu – prie durų stovi krepšys su saldainių batonėliais. Dysas–Dumas pačiumpo porą ir vieną ištisia man. Kai pajuntu rankoje „Snickers“ batonėlį, suprantu atsidūrusi šventovėje.

– Pradėti per anksti nėra planų koregavimas, Bodenai, – sako Obis, žvelgdamas dokumentą, kurį įteikė susierzinęs karys. – Negalime įvykdyti karinės strategijos, leisdami pėstininkui kariui spręsti apie laiko tinkamumą vien todėl, kad jis nesugeba patylėti ir išplurpia visas detales. A pie tai žinojo kiekvienas praeivis gatvėje ar viešbučio kekšė.

– Bet tai nebuvo...

– Tavo kaltė, – sako Obis. – Žinau. Tu išpasakojai *ad nauseam*². – Obis žvilgtelėjo į mano pusę, klausydamas kito eilėje.

Dar akimirka ir, galvodama, koks saldainio skonis, įsikišu jį į švarko kišenę. Galbūt sugundysiu Peidžę jį suvalgyti.

– Nuo dabar tu nušalintas, Bodenai, – Obis mosteli man ateiti.

Mums prasilenkiant, Bodenai suurzgia.

Obis šypteli. Šalia esanti moteris nužvelgia mane ir stebi kaip tikra profesionalė.

– Gera matyti tave gyvą, Penryn, – sako Obis.

– Gera būti gyvai, – atsakau. – Ar žiūrėsime kiną per naktis?

– Rengiame nuotolinę sekimo sistemą Ilankos srityje, – tarė Obis. – Verta turėti Slėnyje tiek daug genijų, kurie gali neįmanomus dalykus vėl paversti įmanomais.

Kažkas paskutinėje eilėje surinka:

– Įjungta dvidešimt penkta kamera. – Kiti programišiai toliau barbena kompiuterių klaviatūromis ir aš jaučiu juos apėmusį jaudulį.

– Ko ieškai? – pasiteirauju.

– Šio to įdomaus, – paaiškina Obis.

– Kažką radau! – sušunka programuotojas iš už nugaros. – Angelai Sanveile, Lorensas autostradoje.

– Parodyk juos priekiniame ekrane, – taria Obis.

Klasės priekyje įsijungia vienas iš didžiųjų televizorių ekranų.

¹Šaltasis ginklas, naudotas samurajų karų metu. Kartais Vakaruose vadinamas katana, nors iš tiesų šis terminas vartojamas vienašmeniui kardui apibūdinti (red. past.).

²Ad nauseam – (lot.) *plačiai, pakartotinai (vert. past.)*.

ĮSIŽIEBIA EKTRANAS. Ištuštėjusia gatve, nuklota griuvėsių nuolaužų, tykina Angelė mėlynais sparnais. Kelias įtrūkęs, ir tas įtrūkis zigzagais tęsiasi į centrą, vienoje pusėje kelias aukštesnis.

Kitas angelas nusileidžia už pirmojo nugaros, paskui dar du. Jie žvalgosi aplinkui ir pradingsta už ekrano.

– Ar gali pasukti kamerą?

– Šitos ne. Apgailestauju.

– Turime kitą! – šūkteli programuotojas man iš dešinės. – Šitas yra SFO. Visada stebėjau si San Fransisko tarptautinio oro uosto trumpiniu – SFO.

– Parodyk ekrane, – paliepia Obis.

Priešais mokyklinę lentą įsijungia kitas televizorius.

Angelas skubiai tursena šlubčiodamas asfaltuotu lauku. Vienas baltas sparnas atspuręs ir velkasi už jo.

– Turime luošą paukštį, – tarsteli kažkas man už nugaros. Jis, atrodo, susijaudinęs.

– Nuo ko jis bėga? – pasigirsta Obio klausimas. Atrodo, tarsi klaustų pats savęs.

Kamera vaizdą rodo su trikdžiais: nuo pernelyg šviesaus iki itin tamsaus. Fonas pašviesėja, ir angelas tampa tamsus ir sunkiai įžiūrimas.

Kai priartėja, pasisuka pažiūrėti, kas jį vejasi, ir mes galime matyti jo veidą.

Tai Belylas, kuris pavogė Rafo sparnus. Jis blogos formos. Svarstau, kas jam nutiko Regis, funkcionuoja tik vienas iš jo nugvelbtų sparnų. Jis vis pakelia jį ir vėl nuleidžia, tarsi reflektyviai bandytų skristi, kol kitas sparnas velkasi dulkėse. Nenoriu matyti šitaip subjaurotų nuostabiųjų Rafo sparnų ir stengiuosi negalvoti apie tai, ką jie patyrė būdami mano žinioje.

Kažkas nutikę ir Belylo keliui. Jis laikosi už jo ir šlubčioja net bėgdamas. Judė greičiau, nei galėtų judėti sužeistas žmogus, tačiau veikiausiai perpus lėčiau, nei jam įprasta.

Net per tokį atstumą ant baltų kelnių virš batų matau ryškią raudoną dėmę. Juokinga, kad demonas pasirinko baltą spalvą. Tikriausiai nuo tada, kai gavo naujuosius sparnus.

Artėdamas prie kameros, jis vėl atsigręžia pasižiūrėti sau už nugaros. Atpažįstu veido grimasą. Arogantiškas, piktas, tačiau šįkart labiau išsigandęs.

– Ko jis bijo? – paklausė Obis, ir tai mane nustebina.

Belylas nuklibinkščiuoja už kadro, palikdamas tuščią pakilimo taką.

– Ar galime pamatyti, kas yra už jo? – klausia Obis.

– Tai viskas, kiek kamera gali pasisukti.

Prabėgo kelios sekundės, atrodo, kad visi kambaryje užgniaužė kvapą. Tada Belylo

persekiotojas pasirodė ekrane visu gražumu. Demoniški sparnai buvo išskleisti virš galvos. Jam sėlinant paskui savo auką, nuo lenktų kabliukų atsispindėjusi šviesa slydo žemyn sparnų kraštais.

– Jėzau Kristau, – pasigirdo už nugaros.

Persekiotojas, regis, neskuba, lyg mėgautųsi akimirka. Jo galva nulenкта, sparnai meta šešėlį ant veido, ir jį kur kas sunkiau įžiūrėti, nei Belylo. Ir kitaip nei Belylas, jis nesukioja galvos. Tačiau aš jį pažįstu. Net su naujais demoniškais sparnais aš jį pažinau.

Tai Rafas.

Viskas jame – eiseną, puslankiu suglausti sparnai, šešėlyje paniręs veidas – byloja apie tobulą košmarą, kurį sukuria auką persekiojantis velnias.

Nors esu įsitikinusi, kad tai Rafas, mano širdis stingsta iš baimės nuo tokio jo vaizdo. Tai ne tas pats Rafas, kurį pažinojau. Ar Obis atpažįsta jį kaip vaikina, kuris drauge su manimi atėjo į Pasipriešinimo stovyklą? Spėju, kad ne. Nesu tikra, ar pati būčiau atpažinusi Rafa, jei nebūčiau žinojusi apie jo naujuosius sparnus, jei kiekvienas jo veido ir kūno bruožas deginte nedegintų mano atminties.

Obis pasisuko į savo vyrus.

– Laimėjome aukso puodą! Raišas angelas ir demonas. Noriu, kad po dviejų minučių oro uostą išvyktų ieškotojai!

Dvyniai pajudėjo dar nenuskambėjus įsakymui.

– Mes jungiamės, – tepasakė unisonu, išbėgdami pro duris.

– Eikit! Eikit! Eikit! – niekada nemačiau taip susijaudinusio Obio.

Tarpdury jis stabtelėjo ir tarė:

– Penryn, dėkis prie mūsų. Tu vienintelė, kuri buvai taip arti demono. – Visi vis dar manė, kad demonas atnešė mane šeimai, kai buvau tariamai mirusi.

Užsičiaupiau, kol dar nepasakiau, kad aš nieko nežinau. Nusivijau grupę, rūkstančia per koridorių.

SAN FRANSISKO oro uostą nuo Palo Alto mokyklos galima pasiekti per dvidešimt minučių, jei nėra didelio judėjimo. Žinoma, dabar autostrada uždaryta ir važiuoti šešiasdešimt mylių per valandą greičiu nėra įmanoma, ir tai būtų bloga mintis. Tačiau, regis, niekas to nepasakė Dysui–Dumui. Važiuodamas mūsų visureigiu jis pasirinko atvirą kelio pusę ir tarsi girtas nardė tarp apleistų automobilių, daužydamasis į bordiūrus.

– Man bus bloga, – tarstelėjau.

– Įsakau, kad nebūtų bloga, – atsakė Obis.

– Oho, taip nesakyk, – atkirto Dysas–Dumas. – Ji apsigimusi maištininke. Apsivemtų, kad tik suteiktų tam prasmę.

– Esi čia dėl tam tikros priežasties, Penryn, – tarė Obis. – Ir apsigimti mano mašinoje nėra plano dalis. Pralinksni, kary.

– Aš nesu tavo karys.

– Dar ne, – atsakė Obis, plačiai šypsodamasis. – Kodėl neinformuoji mūsų, kas nutiko angelų būstinėje? Papasakok viską, ką matei ir girdėjai, net jei manai, kad tai nebus naudinga.

– Ir jei tau bus bloga, – tarstelėjo Dysas–Dumas, – meskis į Obio, ne į mano pusę.

Galų gale išklojau jiems beveik viską, ką mačiau. Tiesa, praleidau tai, kas buvo susiję su Rafu, tačiau papasakojau apie dekadentišką angelų vakarėlį būstinėje su šampanu ir užkandžiais, kostiumais ir tarnais. Tada prisiminiau laboratorijoje buvusius skorpionų–angelų embrionus ir žmones, kuriais šie mito.

Dvejojau, ar papasakoti apie su vaikais atliekamus eksperimentus. Abejojau, ar jie teisingai tai supras, ar nepradės įtarinėti, kad šie vaikai gali būti žemieji demonai, kurie puldinėja žmones pakelėse ir sudrasko juos į gabalus? Ar nepradės tuo įtarinėti Peidžės? Kiek pasvarsčiusi, galiausiai papasakojau, kad vaikai buvo operuojami.

– Ar tavo sesei viskas gerai? – paklausė Obis.

– Taip, esu tikra, kad ji greitai atgaus jėgas, – atsakiau nė kiek nedvejodama. Žinoma, jai viskas bus gerai. Kas dar galėtų jai būti? Kokį turime pasirinkimą? Stengiuosi kalbėt pasitikinčiai, nors mane graužia nerimas.

– Papasakok daugiau apie tuos skorpionus–angelus, – paprašė kitas keleivis. Jc plaukai buvo banguoti, oda riebi, įdegusi. Jis panėšėjo į mokslininką, susidomėjusį mėgstama tema.

Pajutusi palengvėjimą, kad tema pasikeitė, išklojau visas smulkmenas, kokias tik galėjau prisiminti. Apie jų ūgi, laumžirgių sparnus, nevienodumą, tokį nebūdingą laboratorijų bandomiesiems, kuriuos rodo filmuose. Apie tai, kad kai kurie jų atrodė

embriono formos, o kiti beveik susiformavę. Apie žmones, užspeistus rezervuaruose kartu su tais, iš kurių čiulpiami gyvybės syvai.

Kai baigiau, dar ilgokai tvyrojo tyla. Visi tarsi gromuliavo, ką buvo išgirde.

Nespėjau pagalvoti, kad klausimai neturėtų būti sunkūs, kaip jie ėmė teirautis apie demoną, kuris per antpuolį prieš angelų būstinę atnešė mane prie Pasipriešinimo gelbėtojų sunkvežimio ir čia paguldė. Nesumojau, ką atsakyti, todėl į visus klausimus atsakinėjau vienodai: „Nežinau. Buvau praradusi sąmonę.“

Nepaisant to, stebėjausi, kad jie tiek daug klausinėja apie „demoną“.

Ar tai buvo velnias? Ar jis ką nors pasakė, ką čia daras? Kur jį sutikai? Ar žinai, kur jis nuėjo? Kodėl jis atnešė tave mums?

– Nežinau, – kartojau daugybę kartų. – Buvau be sąmonės.

– Ar gali vėl su juo susisiekti?

Šis paskutinis klausimas trumpam suspaudė širdį.

– Ne.

Dysas–Dumas staigiai apsisuko atgal, kad nenuvairuotų į šalikelę.

– Gal dar norėtum ką nors mums papasakoti? – paklausė Obis.

– Ne.

– Dėkoju, – pasakė jis ir atsigręžė į kitą keleivį. – Sandžėjau, tavo eilė. Girdėjau, es sukūres teoriją apie angelus, kuria norėtum pasidalyti su mumis?

– Taip, – patvirtino mokslininkas, išskleisdamas pasaulio žemėlapi. – Manau, kad dauguma žudynių per Didįjį puolimą galėjo būti atsitiktinės. Kaip šalutinis angelų atsiradimo efektas. Mano hipotezė tokia: kai keletas jų nusileido į mūsų pasaulį, tai tapo tenykščiu fenomenu.

Sandžėjus bedė smeigtuku į žemėlapi.

– Virš mūsų pasaulio susiformavo skylė, pro kurią galėjo patekti angelai. Veikiausiai tai sukelia tam tikrus vietinės reikšmės oro trikdžius, tačiau ne itin dramatiškus. Tačiau kai nusileidžia visas legionas, štai kas nutinka.

Jis praurbino žemėlapyje skylę.

– Mano teorija tokia: angelams besiveržiant į mūsų pasaulį, šis suiro. Įsiveržimas sukelia žemės drebėjimus, cunamius, oro trikdžius – visas tas katastrofas, lėmusias daugumą mirčių ir nuostolių. – Papilkėjusiu dangumi, tarsi patvirtindamas jo žodžius, nusirito griaustinis.

– Tai buvo ne tie angelai, kurie kontroliuoja gamtą, – aiškino Sandžėjus. – Štai kodėl nekilo cunamis, kuris būtų pasiglemžęs žmones, kai puolėme jų būstinę. Jie negalėjo. Jie gyvi sutvėrimai ir kvėpuoja visai kaip mes. Jie gali turėti gebėjimų, kurių neturime mes, tačiau ne nuo Dievo.

– Sakai, kad jie sunaikino daugybę žmonių net neketindami to daryti?

Sandžėjus perbraukė pirštais per tankią barzdą.

– Na, kai mes nužudėme jų lyderį, jie nudėjo nemažai žmonių, tačiau angelai nėra tokie visagaliai, kaip manėme iš pradžių. Žinoma, neturiu įrodymų. Tai tik teorija, kurią patvirtina mūsų menkos žinios. Tačiau jei jūs, vaikinai, galėtumėte atgabenti keletą jų kūnų tyrimams, galbūt mums pavyktų bent šį tą išsiaiškinti.

– Nori, kad kur nors koridoriuje nudžiaučiau vieną kitą angelų kūno dalį? – paklausė Dysas–Dumas.

Bijau net juokais pagalvoti, kad jis su broliu galėtų derėtis dėl angelo dalių.

– Nėra jokios garantijos, kad kuri nors iš šių dalių būtų autentiška, – atrėžė Sandžėjus. – Iš tikrųjų nustebčiau, jei taip būtų. Be to, kur kas naudingiau iširti visą kūną.

Ant Sandžėjaus kelių tarsi viso pasaulio melas biro popieriaus skiautės.

– Sukryžiuok pirštus, – liepė Obis. – Jei mums pasiseks, galbūt galėsime atvežti tau keletą gyvų.

Sukirbėjo neramios mintys. Tačiau pasakiau sau, kad Rafo jie nesučiups. Nepajėgs Jam viskas bus gerai.

Atgijo dviejų takelių radijas ir balsas pareiškė:

– Kažkas vyksta senojoje angelų būstinėje.

Obis stvėrė ragelį ir paklausė:

– Ką reiškia kažkas?

– Ten angelai. Pernelyg daug, kad medžiotume.

Obis pačiupo žiūronus iš pirštinių skyriaus ir pažvelgė į miestą. Šiaip jis vargu ar būtų galėjęs ką nors pamatyti, tačiau buvome šalia vandens telkinio, todėl jam pasisekė šį tą įžiūrėti.

– Ką jie daro? – pasiteiravo Dysas–Dumas.

– Neturiu supratimo, – atsakė Obis, įsmeigęs akis į žiūronus. – Vis dėlto jų daug. Vyksta kažkas įdomaus.

– Esame pusiaukelyje iki miesto, – tarė Dysas–Dumas.

– Jis pranešė, jog jų per daug, kad ką nors sugautume, – nervingai pasakė Sandžėjus.

– Tiesa, – sutiko Obis, – tačiau tai proga sužinoti, ką jie daro. Tu norėjai angelų kūnų tyrimams. Būstinė – geriausia vieta jų ieškoti.

– Manau, kad tam gali tikti viena arba kita vieta, borse, – tarė Dysas–Dumas. – Je vyksime į oro uostą, prireiks visų mūsų turimų žmonių, kad supakuotume taikinius, jei laikomės prielaidos, kad jie vis dar ten.

Obis atsiduso, lyg darytų tai, ko nenori. Tada prakalbo per radiją:

– Planai pasikeitė. Visoms mašinoms įsakau važiuoti į senąją angelų būstinę. Artinantis laikytis ypatingo atsargumo. Kartoju: artinantis laikytis ypatingo atsargumo. Pastebėti priešai. Dabar mūsų užduotis – juos sekti. Tačiau jei turėsite galimybę, paragaukite tų paukščių pavyzdį. Gyvą ar mirusį.

LEKIAME TARP apleistų mašinų per šiukšlių jūrą, o veidą prausia ledinis lietus. Į gerai, lekiame gal per stiprus žodis, kalbant apie visureigį, riedantį trisdešimties kilometrų per valandą greičiu, tačiau šiomis dienomis ir toks greitis nutrūktgalviškas. Neperdedu, nes sėdžiu prie lango, įsikibusi į brangų gyvenimą.

– Tankas ties antra valanda, – sušunku.

– Tankas? Rimtai? – paklausia Dysas–Dumas. Jis iškiša galvą, kad pamatytų luženas užgriozdinusias kelią. Atrodo susijaudinęs, nors abu puikiai žinome, kad angelai išgirstų tanką daugelio mylių atstumu.

– Nejuokauju. Atrodo, apleistas. – Nuo permirkusių plaukų ant kaklo laša lediniai lašai, palikdami šaltų pirštų prisilytėjimo pojūtį. Tai lengvas lietus, įprastinis San Fransisko lietus, tačiau jis prasiskverbia visur. Drėgmė šaldo mano rankas iki drebulio ir darosi sunku laikytis už rankenos.

– Autobusas ties dvylikta valanda, – sakau.

– Taip, šitai ir aš matau.

Autobusas guli ant šono. Pagalvoju, ar jis parvirto ištikus žemės drebėjimui, kai nusileido angelai, ar buvo pastvertas ir nublokštas kerštaujančių angelų, kai Pasipriešinimo judėjimas smogė jų būstinei. Spėju, kad buvo užpultas, nes ant kelio prie autobuso matyti ilgas krateris su viduje aukštyn ratais įkritusiu hameriu.

– Uch, milžiniškas krateris... – man dar nebaigus sakinio, Dysas–Dumas staiga pasuka mašiną. Laikausi tvirtai, bet kai mane sviedžia į dešinę, akimirksnį pamanau, kad tėkšiuosi veidu į asfaltą.

Prieš suvaldydamas mašiną jis daro pamišėlišką zigzaginią manevrą.

– Lengvas įspėjimas visai neblogai, – tarsi išdainuoja Dysas–Dumas.

– Truputį sklandesnis vairavimas būtų dar geriau, – atsakau mėgdžiodama jo toną. Trenkiamės į kelkraštį ir kietas automobilio durelių metalas prisispaudžia prie mano šlaunų, sužeisdamas raumenis.

Lyg to nepakaktų, kiek važiavome, niekur nemačiau šikšnosparnio sparnų, pritaisytų prie Adonį primenančio kūno. Ne tai, kad būčiau tikėjusis pamatyti Rafą.

– Viskas. Su akiniais ar be jų, dabar Sandžėjaus eilė, – pasislinkau iš savo sėdynės ir persėdau į galą, kai Sandžėjus užėmė vietą prie atviro lango.

Artėjome prie Finansų rajono, bet iš kitos pusės, nei kad aš ir Rafas buvome atvykę čia prieš keletą dienų. Ši miesto dalis neatrodė gražiausia vieta, nuo kur reikėtų pradėti, tačiau keli apsvilę pastatai vis dar stovėjo.

Ant šaligatvio priešais parduotuvę su iškaba „Karoliukai ir plunksnos“ išbarstyti spalvoti karoliukai. Tačiau kiek akys užmato, neregėti nė vienos plunksnos. Atlyginimas

už angelo kūno dalis vis dar yra solidus. Svarsčiau, ar jau visi viščiukai ir balandžiai nupešti? Jų plunksnos gali turėti didesnę vertę nei mėsa, jei tik būtų palaikytos angelų plunksnomis.

Artėjant prie katastrofos, kartą nutikusios Finansų rajone, vietos, pilve pajuntu ledinį šaltį. Dabar čia tuščia, nesimato nė maitėdų, ieškančių vertingų atsargų likučių ar maisto atliekų.

– Kur visi dingę?

Finansų rajonas vis dar stovi, bent jau stovi keli jo blokai. Pačiame centre, kur buvo būstinė, žiojėja atvira skylė. Prieš kelis mėnesius ten buvo aukštos klasės art deco stiliaus viešbutis. Tuomet angelai jį užėmė ir pavertė savo būstine. Po to, kai Pasipriešinimo judėjimo kovotojai trenkėsi sprogmenų pilnu sunkvežimiu, iš jos liko tik griuvėsių krūva.

– O, tai negerai, – tepasako Dysas–Dumas, žiūrėdamas į dangų.

Abu kartu pamatome tą patį. Virš buvusios savo būstinės sukasi angelai, sudarydami piltuvėlio formos sūkurį.

– Ką jie čia daro? – paklausiau pašnibždomis.

Dysas–Dumas sustabdo visureigį ir išjungia variklį. Nieko netardami, iš pirštinių dėklo išima dvejus žiūronus ir vieną paduoda man. Obis turi savo, taigi man, regis, reikės dalytis su Sandžėjumi.

Obis nusitveria savo šautuvą ir išlipa laukan. Besidaužančia širdimi krūtinėje seku įkandin.

Nerimauju, kad angelai galėjo girdėti mūsų mašinų burzgesį, tačiau jie tebeskraidė, nė nežvilgteldami į mus. Pėsčiomis sukame zigzagais nuo vienos mašinos prie kitos senosios jų būstinės link. Neatrodo, kad Obis ar Dysas–Dumas sugalvotų sprukti šalin.

Kai priartėjame prie pastato, kur kažkada buvo angelų būstinė, griuvėsių, išvystame dulkių sluoksnį. Smulkiais betono gabalais nukloti automobiliai, gatvės ir lavonai. Mašinos išvartytos aukštyn ratais, ant šono, viena ant kitos, įstrigusios į pastatus.

Mums lekiant tarp mašinų ir griuvėsių, po kojomis traška betono lūženos. Angelai nebuvo patenkinti dėl išpuolio per patį jų vakarėlio įkarštį, ir jie paliko veiksmo vietą, kaip netikėto įniršio pagauti vaikai paliktų Lego miestelį.

Gatvėse guli lavonai – žmonių lavonai. Man negera, kad puolimo metu angelai nepatyrė žalos tiek, kiek tikėjomės. Kur angelų kūnai?

Žvilgtelėjau į Dysą–Dumą. Iš jo akių suprantu, kad ir jis tuo stebisi. Sustojame priėję gana arti, kad matytume, kas dedasi.

Senoji būstinė – tik nuolaužų ir armatūros krūva. Plieniniai strypai, laikę daugiaaukštį pastatą, dabar sutrupėję ir atrodo kaip kruvini kaulai.

Tikėjau, kad angelų būstinė bus pavirtusi kalnu griuvėsių, bet pamačiau į visas puses išsklaidytas nuolaužas.

Ir čia knibždėte knibžda angelai.

Vieni sparnuoti kūnai buvo bet kaip sumesti griuvėsiuose, o kiti tvarkinga eile suguldyti ant asfalto. Angelai rausė milžiniškas nuolaužas ir mėtė jas kuo toliau nuo kadaisė buvusios būstinės. Keli tempė angelų kūnus ir guldė ant kelio.

Mano širdis taip smarkiai plakė, kad, prisiekiu, turėjau saugote saugotis, jog ji neišsoktų.

Iš gretutinių pastatų išėjo karys dėmėtais sparnais, nešdamas po kibirą kiekvienoje rankoje, laistydamas vandenį sulig kiekvienu žingsniu. Jis paspyrė koja artimiausią kūną.

Atrodę negyvas, angelas sudejavo ir ėmė judėti.

Karys šliūkštelėdavo vandens ant kūnų, gulinčių gatvėje. Jie buvo šlapi nuo dulksnos, bet dabar jau ir permirkę.

Vos tik kūnus apliedavo, jie imdavo judėti.

– KAS PER... – ištarė Sandžėjus, pernelyg apstulbęs, kad atsimintų, jog reikia laikytis tyliai.

Pora ant asfalto gulinčių angelų akimirksniu atgijo ir energingai nusipurtė vandens lašus iš plaukų tarytum šunys. Dar kiti dejavo ir vangiai judinosi, lyg rytinis žadintuvas būtų išsijungęs anksčiau nei tikėtasi.

Kai kurie jų aiškiai buvo pašauti kulku. Jų žaizdos turėjo bjaurias kulkos įėjimo ir daubaisnes išėjimo žymes, primenančias žalius mėšainius.

Karys su dėmėtai sparnais pastvėrė kitą kibirą ir šliūkštelėjo vandens ant likusių kūnų. Taip pat paspyrė kelis sužeistuosius, vis dar gulinčius ant asfalto.

– Kelkitės, lervos! Kas tai? Miego valandėlė? Jūs keliate nepatogumą.

Matyt, Sandžėjus nebuvo vienintelis, pamiršęs laikytis tyliai, nes vienas iš angelų pačiuopo suskilusio betono gabalą ir nusviedė į automobilį sudarydamas įspūdį, lyg kažkas būtų metęs akmenuką į žiurkę. Ir kai gabalas trenkėsi į mašiną, du už jos besislėpę mūsų vyrai visai kaip žiurkės nėrė iš ten.

Pora kitų angelų pastvėrė armatūros nuolaužas ir metė į mus. Vos spėjau nušokti ant šaligatvio, kai subyrėjo automobilio stiklai.

Pašokau ir skuodžiau vos atgaudama kvapą, kol pasislėpiau pastato tarpduryje. Žvilgtelėjau į angelus. Jie vijosi mus ne daugiau, nei būtų persekioję žiurkes atliekų sąvartyne.

Obis ir Dysas–Dumas matė mane iš savo slaptavietės už sunkvežimio, tada nėrė mano tarpdurį. Mes susimetėme į krūvą ir žvalgėmės pro žiūronus.

Pulkelis angelų rausėsi pačiame griuvėsių centre, mėtydami nuolaužas į kairę ir dešinę. Suradę žmonių kūnus, juos palikdavo, o angelus, kurie galėjo atsigauti bet kurią akimirką, ištraukdavo.

Šie plušantys angelai atrodė didesni nei tie, kuriuos jie iškasdavo. Didieji angelai prie liemens buvo prisisegę kardus, iš ko spėjau, jog jie – kariai. Nukentėjusieji, mačiau, buvo mažesni ir be kardų.

Svarsčiau, kiek karių buvo angelų būstinėje, kai vaikštinėjau ten drauge su Rafu? Mačiau sargybinius. Keletą jų – koridoriuose. Ir stalas, šalia kurio stovėjo tas šunkaras albinosas Džosajus, buvo apsuptas karių. Be jų, daugiau niekas nenešiojo kardo. Ar jie mūsų pasaulį atsivedė administratorius ir kitus nekovojančius tipus? Virėjus? Gydytojus? Jei taip, tai kur buvo kariai, kai angelų būstinė buvo užpulta?

Garsiai sudejavau.

– Kas? – bebalsiai paklausė Obis.

Bandžiau susivokti, kaip turėčiau kalbėti, kad manęs neišgirstų. Dysas–Dumas

tikriausiai sumojo, ko aš noriu, nes išsitraukė bloknotą, pieštuką ir padavė man.

Užrašiau: „Kiek angelų karių matei būstinėje praėjusią naktį?“

Dysas–Dumas papurtė galvą ir parodė nykštį bei smilių, sakydamas, jog matė tik kelis.

Jis žvilgtelėjo į angelus, ir aš išvydau, kaip veidą nušvietė supratimas. Jis užrašė: „Čia jų daugiau, nei per mūsų išpuolį.“

– Galbūt jie buvo misijoje?

Jis linktelėjo.

Mums pasisekė, kad Pasipriešinimo judėjimas smogė būstinei, kai beveik visi jos kovotojai buvo išvykę. Nenuostabu, kad tiek daug angelų buvo paklota be deramos kovos. Prisimenu fojė tvyrantį chaosą, kai išpuolio pradžioje žmonės ir angelai bėgo į visas puses. Buvo angelų, lekiančių tiesiai į kulkosvaidžių ugnį ir bandančių kautis. Maniau, kad tai visiškas nutrūktgalviškumas, tačiau veikiausiai jie taip elgėsi dėl patirties stokos ir panikos.

Vis dėlto netgi civiliai angelai buvo ta jėga, su kuria reikėjo skaitytis, nes jie griebdavo Pasipriešinimo judėjimo sunkvežimius, mėtė kareivius ir triuškino paklaikusias minias.

Dabar kai kurie ant asfalto suguldyti angelai atrodė rimtai sužaloti. Kai kurie jų buvę tokios sunkios būklės, kad patys negalėjo skristi. Juos už rankų traukė suirzę kariai ir skraidindavo kitur.

Kiek akys užmatė, nė vienas jų nebuvo miręs.

Obio veido išraiška bylojo, kad jis ėmė suvokti, kokiais tempais jie sveiksta. Jau ankstesnio pokalbio metu sakiau jam, kad angelai gali pagyti net nuo tokių sužeidimų, kurie paprastam žmogui būtų mirtini, tačiau jis, regis, tik dabar ėmė tuo tikėti.

Kai angelai prisikasė iki pirmo aukšto, vienas karys davė ženklą, ir daugiau nei pusė likusiųjų stvėrė savo sužeistuosius ir nuskrido. Toliau griuvėsius rausti likę angelai atrodė įsižeidę. Matyt, kariai nemėgo dirbti vergiško darbo.

Nors negalėjau matyti duobės, kurią jie kasė, tačiau girdėjau žviegimus. Atpažinau šį garsą, nes toks padaras buvo mane užpuolęs ir paralyžiavęs būstinės rūsyje. Čia matėsi dar tebegyvi keli skorpionų embrionai.

Karių vadas išsitraukė kardą ir šoko į vidų.

Skorpionai sužviegė. Sprendžiant iš garso, jie buvo nudurti.

NEILGAI TRUKUS gatvės nuščiūva. Skorpionų buvo likę nedaug, tačiau dabar, ga lažintis, jų visai nebėra. Raumeningi kūnai susprogo duobėje ir pranyko debesų uždangoje. Vieną jų nešėsi luošas angelas. Tas vienintelis, kurį įžiūrėjau, atrodė negyvas.

Kažkur tolumoje nugriaudėja griaustinis. Vėjas švilpauja pastatų koridoriuose.

Laukiame, kol bus saugu atsikelti ir viską apžiūrėti iš arčiau. Nustebčiau, jei būtų likęs nors nedidelis angelo odos gabalėlis, kurį galėtume parsigabenti atgal.

Artinamės prie griuvėsių, slapstydamiesi kiek tai įmanoma, nors vieta atrodo tuščia.

Nuo rūkstančių nuolaužų esame per akmens metimo nuotolį, kai griuvėsių pusėje subilda betono gabalas. Įtempiu akis ir ausis ir sustingstu.

Nukrenta dar vienas gabalas, nurieda nedidelė atplaiša.

Kažkas lenda iš užgriuvusio rūsio. Mes pasislepiame už automobilių ir atidžiai stebime.

Vėl nukrenta didžiulis luitas ir po kurio laiko virš griuvenų iškyla rankos. Paskui išlenda galva. Pirmiausia pamanau, kad tai demonas, išraušęs tunelį iš pragaro. Tačiau galiausiai tas padaras iškyla visas drebėdamas bei švokšdamas.

Tai sena moteris.

Nieko panašaus anksčiau nebuvo mačiusi. Ji suvytusi, silpna ir kaulėta. Labiausia pribloškia tai, kad jos oda atrodo sausa lyg vytinta jautiena.

Dysas–Dumas ir aš susižvalgome, drauge stebėdamiesi, ką ji čia veikianti. Ji užkopia ant viršūnės ir drebėdama pradeda leisti nuolaužų krūva, judėdama taip, lyg ją kankintų artritas. Ji dėvi nudriskusį, penkais dydžiais per didelį laboratorijos chalata. Jis toks dėmėtas nuo purvo ir rūdžių, kad sunku patikėti, jog kažkada buvo baltas. Atsargiai žengdama per griuvėsius, moteris laiko chalata taip, kad atrodo, jog drauge laiko save pačią.

Vėjas plaka jos plaukus į veidą, ji kresteli galvą, kad atblokštų juos. Kažkuo keisti tie jos plaukai ir gestas. Prireikia minutėlės, kad suvokčiau, kas tai.

Kada paskutinį kartą mačiau seną moterį krestelint galvą, kad pasitaisytų plaukus nuo veido? Ir jos plaukai tamsūs nuo pat šaknų, nors postapokaliptinė vyresnių moterų mada – bent jau colis ataugusių žilų plaukų.

Kai išlendame iš už automobilių, ji sustingsta kaip išgąsdintas žvėriukas ir žiūri į mus. Net ir išdžiūvusio veido, ji kažką primena, kas man neduoda ramybės. Galiausiai mano atmintis atgyja.

Prisimenu vaizdą: du maži vaikai, užsilipę ant tvoros, stebi savo motiną, einančią į angelų būstinę. Jų motina atsisuka ir atsisveikindama pasiunčia oro bučinį.

Jos kelionė baigėsi jai tapus vieno iš angelo–skorpiono embriono vakariene. Kardu

sudaužiau tą rezervuarą ir palikau ją ten kovoti už savo būvį, nes nebegalėjau ištempti lauk.

Ji gyva.

Tik atrodo pasenusi penkiasdešimčia metų. Kadaisė gražios akys dabar įdubusios. Jos skruostai tokie išsišovę, kad beveik galiu įžiūrėti kaulus. Pirštai aptraukti plona oda.

Pastebėjusi mus, išlendančius iš slėptuvės, ji apgailėtinau siaubingai ėmė ropštis tolyn. Bėgo beveik keturiomis, o mano širdis plyšte plyšo iš skausmo prisiminus, kokia sveika ir graži ji buvo prieš monstrui ją pačiumpant. Tokios būklės ji negali toli nubėgti, tad drebėdama slepiasi už pašto dėžės.

Ji maža ir menka, tačiau gyva, ir aš turiu tai gerbti. Ji nusipelnė pasprukti iš ten, kur buvo gyva palaidota, ir jai dar reikės energijos. Iškratau savo kišenes ir randu „Snickers“ batonėlį. Pasiknaisioju ieškodama ko nors mažiau vertingo, tačiau nieko neapčiuopiu.

Žengiu kelis žingsnius artyn, ir ji susiriečia savo slėptuvėje. Mano sesuo tokiais atvejais turi daugiau patirties už mane. Tačiau ir aš kai ką išmokau stebėdama, kaip lengvai Peidžė susidraugauja su pamestomis katėmis ir sužalotais vaikais. Padedu saldainį ant kelio taip, kad moteris galėtų jį pamatyti, tada atsitraukiu keletą žingsnių, palikdama šiek tiek saugios erdvės.

Akimirką moteris mane stebi kaip sumuštas žvėriukas. Tada stveria greičiau, nei būčiau patikėjusi. Per sekundės dalį nuplėšia popierėlį ir susigrūda saldainį burnon. Jos išvargęs veidas atsipalaiduoja, vos tik pajunta saldų, riešutinį pasaulio Prieš Tai skonį.

– Mano vaikai, mano vyras, – teištaria užkimusiu balsu. – Kur visi dingo?

– Nežinau, – tarsteliu. – Tačiau daugybė žmonių atsidūrė Pasipriešinimo judėjimo stovykloje. Jie gali būti ten.

– Kokioje Pasipriešinimo stovykloje?

– Tai Pasipriešinimo judėjimas smogė angelams. Žmonės renkasi ir jungiasi prie jų.

Ji sumirksi blakstienomis.

– Atsimenu tave. Tu mirei.

– Nė viena iš mudviejų nemirėme, – atsakau.

– Aš miriau, – taria ji, – ir nuėjau į pragarą. – Vėl apsideja save plonomis rankomis.

Nežinau, ką atsakyti. Koks dabar skirtumas, ar ji iš tikrųjų mirė, ar ne? Ji neabejotina išgyveno pragarą ir tai matyti.

Sandžėjus slenka prie mūsų, lyg sėlintų prie beglobės katės.

– Kuo tu vardu?

Ji klausiamai žvilgteli į mane. Aš linkteliu.

– Klara.

– Aš Sandžėjus. Kas tau nutiko?

Ji žvilgteli į savo suvytusią ranką.

– Buvau iki sausumo iščiulpta monstro.

– Kokio monstro? – klausia Sandžėjus.

– To skorpiono–angelo, apie kurį tau minėjau, – įsiterpiu.

– Sumautas daktaras sakė, kad galėsiu būti laisva, jei nuvesiu juos pas savo mažas mergaites, – prakalbo ji perdžiūvusiu balsu. – Bet nebūčiau jų palikusi. Jis sakė, kad monstras mano vidų pavers į skysčius ir viską išsiurbs. Sakė, kad subrendusieji, jei tik galėtų susivaldyti, taip nesielgtų ir nežudytų, tačiau besivystantieji negali kitaip.

Klara ima drebėti.

– Jis sakė, kad tai bus labiausiai nepakeliamas dalykas, kokį tik galiu įsivaizduoti. – Ji užsimerkė, lyg bandydama sulaikyti ašaras. – A čiu Dievui, kad nepatikėjau, – tęsė beveik springdama. – A čiu Dievui, nieko geresnio nežinojau, – prapliupo sausa rauda, tarsi iš tiesų iš jos būtų išsiurbti visi syvai.

– Tu neišdavei savo vaikų ir esi gyva, – pasakiau. – Tai visų svarbiausia.

Ji uždėjo drebančią ranką man ant peties ir atsisuko į Sandžėjų.

– Monstras mane žudė. Ji pasirodė iš nežinia kur ir mane išgelbėjo.

Sandžėjus atsisuko į mane ir jo žvilgsnyje vėl pamačiau pagarbą. Jaudinausi, kad ji neprasitartų apie Rafaį, tačiau paaiškėjo, kad ji apalpo rūsyje vos tik išvydusi, kaip man įgėlė skorpionas, taigi ji daug ko neprisimena.

Mums braunantis per nuolaužas, Klaros situacija mane degina kaip rūgštis Sandžėjus švelniai šnekučiuodamasis atsisėda šalia jos ant šaligatvio ir vis kažką pasižymi užrašuose. Nuraminti tokius kaip ji – tą darė mano sesuo pasaulyje Prieš Tai.

Randame keletą sutraiškytų skorpionų, tačiau angelo – nė vieno. Nė kraujo lašelio ar odos atplaišos, kurie leistų ką nors apie juos sužinoti.

– Tik vieną mažą branduolinį ginklą, – sako Dumas, braudamasis per nuolaužas. – Tik tiek teprašau. Nesu godus.

– Taip, tik tai ir dar detonavimo raktus, – sako Dysas, paspirdamas betono gabalą. Jis pasipiktinęs. – Rimtai, ar jiems tikrai reikėjo paslėpti nuo mūsų branduolinį ginklą? Juk mes nesielgėme su juo kaip su žaislu, nepaleidome sprogmenų į ganyklą, kur ganosi karvės ar panašiai.

– O, žmogau, – atsako Dumas. – O būtų taip nuostabu. Gali įsivaizduoti? Bum! nupiešė ore grybo formos debesį. – Mū!

Dysas nužvelgė jį ilgu, kančios kupinu žvilgsniu.

– Tu toks vaikiškas. Negalima tiesiog šiaip sau švaistyti branduolinių ginklų. Turi apskaičiuoti ir kontroliuoti trajektoriją, kad, sproguš bombai, radioaktyvios karvės būtų nublokštos į priešą.

– Teisingai, – pritarė Dumas. – Vienus pritrėkšti, likusius užkrėsti.

– Žinoma, turi sustatyti karves ant žemės nuliniu perimetru, taip arti, kad jos pašoktų, tačiau, kad nepavirstų į radioaktyvias dulkes, – paaiškino Dysas. – Esu įsitikinęs, kad truputį pasipraktikavę, galėsime tiksliai nukreipti karves į taikinį.

– Girdėjau, kad Izraelis prieš angelus panaudojo branduolinį ginklą. Tiesiog nušlavė juos nuo dangaus, – pasakė Dumas.

– Tai melas, – atsakė Dysas. – Niekas nesprogdintų visos šalies, nebūdamas tikras, kad ore tuo metu skraidys daugiau nei keli angelai. Tai būtų tiesiog neatsakingas branduolinio ginklo panaudojimas.

– Kitaip nei branduolinių karvių raketos, – pasakė Dumas.

– Būtent.

– Be to, – tarė Dumas, – jos gali pavirsti į radioaktyvius antisuperherojus, naudojamus prieš viską, kas mums žinoma. Galbūt jie tiesiog susiurbs radiaciją ir išspinduliuos mums atgal.

– Tai ne superherojai, idiote tu. Tai tiesiog žmonės, kurie, na, žinai, gali skraidyti. Jie tiesiog išsitaškys kaip ir visa kita.

– Tada kaip gali būti, kad čia nėra angelų kūnų? – paklausė Dumas.

Mes stovime tarp nuolaužų, žiūrėdami į duobę, kur anksčiau buvo rūsys. Po griuvėsiais guli sužaloti žmonių kūnai, tačiau nė vienas jų neturi sparnų.

Pakyla vėjas ir mus perkošia šalta dulksna.

– Jie negalėjo būti tiesiog sužeisti, tik ne tada, kai buvo šitiek daug šaudmenų ir griuvo pastatas, – įsiterpė vaikinai, atvykęs kitu automobiliu. – Ar galėjo?

Visi susižvalgome, nenorėdami išsiduoti, apie ką galvojame.

– Jie pasiėmė kai kuriuos kūnus su savimi, – paaiškino Dysas.

– Taip, – pritarė Dumas, – jie tiesiog be sąmonės, kiek mums žinoma.

– Kažkur čia turi būti negyvas angelas, – tęsė Dysas ir pakėlęs dirstelėjo po betonc gabalu.

– Sutinku. Čia kažkas turi būti.

Tačiau nieko nebuvo.

VIENINTELIS DALYKAS, kurį mums pavyko parsivežti, buvo kelių neg skorpionų, kuriuos radome išmėtytus po nuolaužomis, kūno dalys ir likusi gyva jų auka. Klara.

Kai pasistatėme automobilius priešais mokyklą, Sandžėjus ėjo su ja kartu ir tyliai klausinėjo. Neprivalėjau jos ko nors klausti, kad sužinočiau, jog ji tenori surasti savo vyrą ir vaikus. Visi, kas ją pamatydavo, šalindavosi, manydami, jog ji užkrėsta.

Kai grįžusi atvėriau mūsų istorijos kabineto duris, smogė supuvusių kiaušinių dvokas. Ant palangių stovėjo eilės kartoninių dėžučių su pasenusiais kiaušiniais. Kažkaip mano motina sugebėjo rasti jiems slėptuvę.

Mama buvo išėjusi. Nežinojau, kur ir ką ji veikia, tačiau toks jos elgesys buvo visai normalus.

Peidžė sėdėjo ant lovelės nuleidusi galvą, kad plaukai paslėptų jos siūles, ir man beveik pavykdavo nuduoti, kad jų nepastebiu. Jos plaukai atrodė sveiki ir spindintys kaip ir kiekvieno septynmečio vaiko. Ji vilkėjo gėlėtą suknelę, mūvėjo pėdkelnes ir rožinius sportinius batelius aukštais auliukais, mataruodama jais iš po lovelės krašto.

– Kur mama?

Peidžė krestelėjo galvą. Ji nedaug tepratarė nuo tada, kai ją radome.

Ant kėdės priešais jos lovelę stovėjo dubuo su vištienos sriuba ir šaukštu. Regis, mamai nelabai sekėsi ją pamaitinti. Kada paskutinį kartą Peidžė valgė? Paėmiau dubenį ir atsisėdau ant kėdės.

Pakėliau pilną šaukštą sriubos ir ištiesiau į ją. Tačiau Peidžė nepravėrė burnos.

– Iiiiiir traukinys važiuoja į tunelį, – nusišypsojau pajaciška šypsena, spausdama šaukštą prie jos lūpų, – cha cha! – Tai padėdavo, kai ji buvo visai mažytė.

Ji žvilgtelėjo į mane, stengdamasi nusišypsoti. Bet ėmė raukšlėtis siūlės ir ji liovėsi.

– Nagi, tai gardu. – Ten buvo mėsos. Vos tik ėmėme patirti sunkumų ieškodamos maisto, įvedžiau taisyklę, kad Peidžė ilgiau negali būti vegetarė. Veikiausiai todėl ji neragauja sriubos.

Bet gal ir ne todėl.

Peidžė papurtė galvą. Daugiau ji nebevėmė, bet ir nebandė valgyti.

Įmerkiau šaukštą atgal į sriubą.

– Kas nutiko, kai buvai su angelais? – paklausiau kaip galėdama švelniau. – Ar gali apie tai kalbėti?

Ji dėbsojo į grindis. Ant blakstienos sužėrėjo ašara.

Žinojau, kad ji gali kalbėti, nes šaukė mane Ryn–Ryn, kaip buvo pratusi maža, ir šaukė mama, mamyte. Ir sakė, kad alkana. Kartojo tai kelis kartus.

– Čia tik mudvi. Niekas daugiau negirdi. Ar nori papasakoti man, kas nutiko?

Ji lėtai papurtė galvą, žiūrėdama į batus. Ant suknelės nukrito ašara.

– Gerai, neprivalome dabar apie tai kalbėtis. Niekada nekalbėsime apie tai, jei tik tu nenorėsi, – padėjau dubenį ant grindų. – Bet ar tu žinai, ką gali valgyti?

Ji dar kartą papurtė galvą.

– Alkana, – kuždesys buvo toks tylus, kad vos išgirdau. Jos lūpos vos prasivėrė tardamos žodžius, tačiau vis tiek pastebėjau skustuviškų dantų blykstelėjimą.

Man suspazmavo pilvą.

– Ar gali pasakyti, kokio maisto tu nori? – desperatiškai troškau sužinoti atsakymą. Bet kažkuri mano dalis bijojo ją išgirsti.

Ji sudvejojo prieš vėl papurtydama galvą, lyg sakytų „ne“.

Mano ranka nevalingai pakilo aukštyn. Ketinau paglostyti jos plaukus, kaip visada darydavau. Ji pažvelgė į mane, ir plaukai nuslinko nuo veido, atidengdami siūles.

Jos veidas buvo išraižytas šiurkščiais, nelygiais dygsniais. Nuo lūpų iki ausų besitęsiančios siūlės atrodė kaip dirbtinis šypsnyš, įrėžtas į jos veidą. Raudonos, juodos ir mėlynos spalvos dėmėmis išmuštos siūlės prašėsi dėmesio. Jos bėgo žemyn per kaklą ir dingo po suknele. Troškau, kad nebūtų bent vienos siūlės – tos, kuri juosė jos kaklą: atrodė, lyg jie galvą būtų prisiuvę prie kūno.

Mano ranka pakibo virš jos galvelės, bet, jau beveik liesdama plaukus, sudvejojo. Tada nusileido šalia manęs. Nusisukau nuo Peidžės.

Ant mamos lovos buvo sudėta šūsniš drabužių. Pasirausiau ieškodama džinsų ir megztinio. Mama nesivargino nuplėšti etikečių, tačiau kelnių klešnių apačioje prisiuvo geltonas žvaigždes, kaip apsaugą nuo šmėklų. Ilgai nesvarstau, nes tai sausi ir sutrūnijusiais kiaušiniaus ne itin pradvise drabužiai.

Persirengiu šlapius rūbus.

– Einu paieškoti kokio kito maisto, kurį galėtum suvalgyti. Greitai grįšiu, gerai?

Peidžė linkteli, vėl stebeilydama į grindis.

Išeinu trokšdama turėti sausą striukę, kad paslėpčiau kardą. Svarstau, gal apsilikti šlapią, bet nusprendžiu priešingai.

Mokykla įsikūrusi prie pagrindinio posūkio šalia Stanfordo universiteto giraitės vienoje gatvės pusėje ir prabangaus prekybos centro – kitoje. Pasuku į parduotuvę.

Mano tėvas visuomet sakydavo, kad šiame rajone yra daug pinigų, tai liudija netgi prekybos centras. Anuomet, pasaulyje Prieš Tai, čia galėjai pamatyti pusryčiaujant „Apple“ kompanijos įkūrėją Styvą Džobsą, kol šis dar gyveno Silicio slėnyje. Arba su draugais užkandžiauojantį Marką Cukerbergą, „Facebook“ sumanytoją.

Man jie visi atrodė kaip vidutinės klasės vadybininkai, tačiau mano tėvas buvo stačia galva į tai pasinėręs. Technokratai, taip jis juos vadindavo. Esu visiškai įsitikinusi, kad stovykloje mačiau Cukerbergą, kasantį išvietės duobę šalia Rafo prieš keletą dienų

Spėju, kad pasaulyje Po To didesnės pagarbos už milijardą dolerių nenusipirksi.

Greitai skuodžiu nuo mašinos prie mašinos, lyg šioje gatvėje būčiau vienintelė, atsitiktinai likusi gyva. Automobilių stovėjimo aikštelė ir šaligatviai tušti, tačiau parduotuvėse žmonės tiesiog malasi. Kai kurie renkasi drabužius. Veikiausiai tai puiki vieta rasti striukę, tačiau pirmoje eilėje – maistas.

Nuo mėsainių, kebabų užkandinių ir sulčių parduotuvelių iškabų ima varvėti seilės. Buvo laikai, kai galėdavau užėti į bet kurią iš jų ir užsisakyti maisto. Sunku net patikėti.

Traukiu į prekybos centrą. Viduje susidariusi eilė, čia niekas negali matyti žmonių iš aukštai. Aš tokioje vietoje nesu buvusi nuo pirmųjų puolimo dienų.

Kai kurių parduotuvių lentynas iššlavė panikos apimti žmonės, kitos buvo uždarytos taip, kad niekas negalėtų patekti į vidų. Jau antrą Didžiojo puolimo dieną, kai paaiškėjo, kad nieko nėra pastovaus, šias parduotuves užėmė pasaulyje Prieš Tai susikūrusios gaujos.

Ant durų kabanti kruvina plunksna man sako, jog šis prekybos centras priklauso gaujai. Tačiau sprendžiant iš čia esančių žmonių, ši gauja yra arba gana dosni ir dalijasi viskuo su likusiais iš mūsų, arba pralaimėjo kažkokią kovą Pasipriešinimo judėjimui.

Kruvino delno atspaudas ant laukujų durų stiklo verčia manyti, kad gauja nebuvo itin patenkinta, atiduodama savo brangenybes.

Viduje Pasipriešinimo judėjimo personalas dalijo nedidelius kiekius maisto. Sauja krekerių, kaušelių riešutų, greito paruošimo makaronų. Čia matėsi beveik tokia pat daugybė kareivių, kaip ir per išpuolį prieš angelų būstinę. Šalia stalų su maisto daaviniais jie pastatė ginkluotą sargybą.

– Tai viskas, ką galite gauti, – pasakė vienas sargybinis. – Užtrukite čia, nes greitai galėsime gaminti maistą. Šis daavinys tik iki tol, kol paruošime virtuves.

Kareivis sušuko:

– Vienas pakelis visai šeimai! Jokių išlygų!

Spėju, kad jiems niekas nepranešė apie maisto dalybas Obio štabe. Apsidairau iš įvertinu situaciją.

Čia yra mano metų vaikų, tačiau nė vieno jų nepažįstu. Dauguma jų ūgiu prilygsta suaugusiems, tačiau nuo savo tėvų toli nenuklysta. Kai kurias mergaites mamos arba tėčiai apglėbė kaip mažus vaikus. Jie atrodo saugūs ir ramūs, mylimi ir ginami, priklausantys tėvams.

Svarstau, koks tai jausmas? Ar tai tikrai taip gerai, kaip atrodo žiūrint iš šono?

Pajuntu, kaip atsargiai apglėbiu savo alkūnes, lyg apkabindama pati save. Atpalaiduoju rankas ir išsitiesiu. Kūno kalba gali daug pasakyti apie tavo vietą pasaulyje, bet mažiausia, ko dabar reikia – atrodyti pažeidžiamai.

Pajuntu dar kai ką. Daugybė žmonių žiūri įsispitriję į mane, vienišą paauglę mergaitę, stovinčią eilėje. Man sakė, kad atrodau jaunesnė nei septyniolikos, veikiausiai todėl, kad

esu smulki.

Dideli vaikinai su savimi turi plaktukus ir lazdas. Esu tikra, jie labiau norėtų segėti karda, panašų į tą, kuris kabo man už nugaros. Šautuvai būtų geriau, tačiau juos sudėtinga pavogti, o šiuo metu šautuvus, regis, turi tik augaloti vyrukai.

Stebiu į mane žiūrinčius vyrus ir imu suprasti, kad pasaulyje Po To nėra saugaus prieglobsčio.

Staiga be jokios priežasties mano atminty išnyra dailus Rafo veidas. Jis turi nervinantį įprotį tai daryti.

Kol nusigaunu į eilės pradžia, gerokai praalkstu. Negaliu net pagalvoti, kaip turi jaustis Peidžė. Pasiėkiu maisto paskirstymo stalą ir ištiesiu ranką, tačiau vaikinai tik užmeta akį ir papurto galvą.

– Vienas pakelis visai šeimai, apgailestauju. Tavo mama jau buvo.

– O.

Ach, šlovė žinomumui ir nelaimėms! Tikriausiai esame vienintelė šeima, kuriai atpažįsta pusė stovyklos.

Vaikinai žiūri į mane taip, lyg jau būtų girdėjęs visus įmanomus pasiteisinimus gauti daugiau maisto, lyg jau būtų išbandyti visi galimi būdai.

– Gale turime supuvusių kiaušinių, jei reikia daugiau kartono dėžučių.

Nuostabu.

– Ar ji pasiėmė tik supuvusius kiaušinius, ar ten taip pat buvo ir tikro maisto?

– Įsitikinau, kad ji pasiėmė ir šiek tiek tikro maisto.

– Ačiū. Labai vertinu tai, – apsisukau. Jaučiau žvilgsnius. Jie stebi mane, nueinančią sutemų apgaubtą stovėjimo aikštelę. Nesupratau, kaip vėlu jau buvo.

Akies krašteliu pastebiu, kaip vienas vyras linkteli kitam, o šis perduoda ženklą dar kitam. Visi jie aukšti ir ginkluoti. Vienas jų už pečių turi lazda. Kitam iš striukės kišenės kyšo plaktuko kotas. Trečias prie diržo prisisegęs didžiulį virtuvinį peilį.

Jie atsainiai slenka iš paskos.

PLANAVAU PARDUOTUVĖSE paieškoti striukės, tačiau prietėmyje nieku g neisiu į uždara erdvę, kai šie galvažudžiai seka iš paskos. Patraukiu į atvirą automobilių stovėjimo aikštelę ir, kaip buvau apmokyta, susilenkusi judu nuo mašinos prie mašinos. Vaikinai už manęs daro tą patį.

Pasaulyje Po To mano instinktai klykte klykė, kad leisčiausi bėgti, kad esu persekiojama ir medžiojama. Tačiau pasaulio Prieš Tai suformuota sąmonė sako, kad jie dar nepadarė nieko pavojingo. Jie tiesiog eina paskui mane, ir kur dar jie galėtų eiti, jeigu ne į mokyklą kitoje gatvės pusėje?

Esu grįžusi į pusiau organizuotų žmonių grupę. Negaliu elgtis kaip laukinė ar paranoidinė šizofrenikė.

Tikrai taip.

Leidžiuosi greitai bėgti.

Tą patį padarė ir vaikinai už manęs.

Sulig kiekvienu mano žingsniu jų kojos bilda greityn ir artyn. Tik sekundžių klausimas, kada jie mane užpuls. Mano gravitacijos centras šiek tiek žemiau nei jų, todėl puikiai darau zigzagus, nors taip galiu laimėti tik kelias papildomas sekundes. Pakeliui į mokyklą pralekiu pro kelis už automobilių susigūžusius žmones. Nė vienas jų nepanoro man padėti.

Standartinis patarimas kovojantiems su užpuolikais – trauktis šalin, kad ir ką jie vytųsi, ir bėgti, kiek kojos įkabina, nes tavo saugumas daug vertingesnis už piniginę. Tam nereikia proto. Jie vejasi arba dėl manęs, arba dėl Rafo kardo. Negaliu atiduoti nė vieno iš jų.

Manyje tvinksėjo adrenalinas, apėmė klaiki baimė. Tačiau įsijungė treniruočių režimas ir aš pranokau pati save.

Galėjau klykti. Obio vyrai būtų atskubėję akimirksniu. Tačiau taip pat būtų galėję prisistatyti ir angelai, jei tik nebūtų toliau, nei pajėgia girdėti. Dėl šios priežasties privalėjome būti tykūs ir nekristi į akis. Klykdama sukelčiau pavojų visiems žmonėms ir kareiviai galėtų mus visus nušauti savo begarsiais šautuvais, kad užčiauptų mane.

Galėčiau skuosti į Obio pastatą, bet jis per toli.

Galėčiau sustoti ir kautis. Tačiau mano šansai laimėti prieš tris ginkluotus vyrus – visiškai apgailėtini.

Man netinka nė vienas pasirinkimas.

Lėčiau kiek galėdama ir taip toli, kiek tik įkabinau. Plaučiai degė, šoną rakino dieglys, tačiau kuo arčiau Obio pastato, tuo daugiau šansų turėjau, kad jo vyrai mus pamatys ir sustabdys užpuolikus. Kai nuo jų artumo ėmė dilgsėti nugarą, atsisukau ir išsitraukiau

kardą.

Po galais, norėčiau žinoti, kaip juo naudotis.

Vyrai sustojo ir apsupo mane.

Vienas kilstelėjo lazda užsimodamas tvoti. Kitas iš švarko kišenių išsitraukė du plaktukus. Trečias iš diržo kilpos ištraukė virtuvinį peilį.

Papuoliau į rimtą bėdą.

Žmonės susidomėjo – keli veidai kyštelėjo pro langą, tarpduryje sustojo motina su kūdikiu, senyva pora stabtelėjo po stogine.

– Pakvieskite Obio vyrus, – pašnibždomis šaukiau porai.

Jie tvirčiau įsitvėrė vienas kito ir pradingo už posto.

Ištiesiau savo kardą lyg šviesos kalaviją. Tai buvo beveik vienintelės mano turimos žinios apie kardą. Treniravausi su peiliais, tačiau kardas – visai kas kita. Veikiausiai galėčiau mušti juo užpuolikus lyg kokia lazda. O galbūt, jei mesčiau jį jiems, galėčiau pasprukti.

Tačiau jų akyse mačiau spindesį, sakantį, jog tai ne vien dėl nuostabaus ginklo, kurį galima nugvelbti iš silpnos aukos.

Ėmiau judėti taip, kad jie išsirikiuotų viena linija ir pulti galėtų tik vienas paskui kitą. Tačiau nespėjus užsiimti pozicijos, vienas vyrukas sviedė į mane plaktuką.

Pasilenkiau.

Jie puolė.

Viskas vyko taip greitai, kad vos spėjau suvokti, kas darosi.

Neturėjau pakankamai vietos užsimoti, taigi taranavau vieną iš užpuolikų kardo rankena. Prieš jam parkrintant, pajutau, kaip trakstelėjo jo šonkauliai.

Bandžiau užsimoti ašmenimis prieš kitą vyrą, tačiau kažkas mane sugriebė ir aš praradau pusiausvyrą. Įsitempiau laukdama lemtingo smūgio, tikėdamasi, kad smogs lazda, bet ne plaktuku.

Laimė, abu vyrai ginklus pakėlė vienu metu. Tą mirksnį, prieš smūgiuojant, lazda ir plaktukas atrodė lyg juodas rėžis saulėlydžio danguje.

Kažkoks urzgiantis, neaiškus daiktas trenkėsi į vyrus, nuversdamas juodu ant žemės. Vienas jų žioptelėjo pažvelgęs į save. Pro marškinius sunkėsi kraujas. Suglumęs jis apsidairė aplinkui.

Visų akys nukrypo į šešėlyje pritūpusį, urzgiantį padarą, kuris, regis, ruošėsi šokti dar kartą. Kai padaras žengtelėjo iš tamsos, pamačiau pažįstamą gėlėtą suknutę, pėdkelnes ir rožinius sesers sportbačius.

Užtrauktuku susegamas megztinis kabėjo jai ant pečių, pro ruožais veidą dengiančius plaukus šmėsteldavo pikti dygsniai ir skustuviški dantys. Palinkusi beveik ant visų keturių, Peidžė sėlino aplink vyrus tarytum hiena.

– Velniai rautų, – išstenėjo vienas iš užpuolikų, šliauždamas atbulomis.

Man buvo baisu matyti ją tokią. Su visais tais rėžiais veide ir metalu blyksinčiais dantimis ji atrodė kaip gyvas košmaras, nuo kurio turėčiau sprukti. Galiu pasakyti, kad kiti manė taip pat.

– Šš, – neryžtingai ištariau, siekdama Peidžės. – Viskas gerai.

Ji urzgė žemu, gomuriniu balsu. Jau ketino šokti ant vieno iš vyrų.

– Ramiau, vaike, – pasakiau. – Man nieko nenutiko. Dinkime iš čia, gerai?

Ji net nepažvelgė į mane. Ji spitrijo į auką, trūkčiodama lūpomis.

Mus stebėjo per daug žmonių.

– Peidže, užsivilk savo megztinį, – sukuždėjau. Man nerūpėjo, ką galvoja užpuolikai, tačiau nerimavau dėl paskalų, kurias gali paskleisti žiūrovai.

Mano nuostabai, Peidžė užsitraukė megztinį su gobtuvu. Įtampa šiek tiek nuslūgo, atsipalaidavo raumenys. Ji mane suprato ir klausė.

– Viskas gerai, – sukuždėjau, colis po colio artėdama prie jos ir kovodama su instinktyviu noru sprukti šalin. – Šie nedorėliai ketina eiti sau ir palikti mus vienas.

Vyrai pašoko ant kojų, nepaleisdami iš akių Peidžės.

– Patrauk nuo manęs tą pabaisą, – paprašė vienas užpuoliku, – tas padaras – ne žmogus.

Niekieno nepastebėta, pro užpuolikus slapčia prasmuko mano motina.

– Ji labiau žmogus, nei tu kada nors būsi.

Ir įbedė jam tarp šonkaulių gyvulių varymo įnagį. Užpuolikas atšoko nuo jos dusliai inkšdamas.

– Joje daugiau žmogiškumo nei kuriame nors iš mūsų, – mama šnibždėjo taip, jog atrodė, kad klykia.

– Šitą padarą reikia nudėti, – pasakė lazda laikantis vyras.

– Tave reikia nudėti, – atrėžė mano motina, artindamasi prie jo su gyvulių varymo įnagiu.

– Traukis, po galais, nuo manęs, – be savo lazdos ir palaikančių draugužių jis atrodė kaip eilinis nedrąsus vyrukas.

Motina bakstelėjo į jį, spragtelėdama ore savo įnagiu.

Vaikinas vos spėjo atšokti:

– Jūs visi prakeikti pamišėliai, – šūktelėjo, apsisuko ir movė.

Jis rūko į pastatą, o mano mama pasidavė pavymui.

Tas mulkis nebeturės gero vakaro.

Drebančiomis nuo kovos jaudulio rankomis įsikišau kardą į dėklą.

– Nagi, Peidže. Eime į vidų.

Peidžė ėjo priešais mane. Su savo gobtuvu ji atrodė kaip paklusni maža mergaitė. Tačiau juk neapkvailinsi poros po stogine. Jie matė, kas nutiko, ir spoksojo į Peidžę siaubo kupinomis akimis. Svarsčiau, kiek dar tokių buvo?

Jau norėjau uždėti savo ranką jai ant peties, bet nuleidau taip ir nepalietusi.
Įžengėme į pastatą, nugaromis jausdamos žvilgsnius.

TAŲ NAKTĮ REGĖJAU keistą sapną.

Buvau kaime, pristatytame šiaudais dengtų molinių trobelių. Didžiulis laužas nušvietė nakties tamsą, žmonės vilkėjo kostiumus, visi valgė, gėrė ir sukaliojosi aplinkui. Grojo triukšminga muzika, visi sukosi ratu aplink laužą ir mėtė į jį kažkokius daiktus.

Mačiau visus šventės požymius, tačiau jos dalyviai buvo pernelyg įsitempę ir budrūs. Jie žvalgėsi į tamsą, keletą kartų pasigirdo spigus juokas. Nuo laužo iki šlaito driekėsi ilgi šešėliai, judėdami tarytum pikta lemiančios būtybės.

Veikiausiai ėmiau bijoti, nes žmonės vilkėjo monstrų kostiumais, kurie atrodė pernelyg natūralūs mano skoniui. Nebuvo nei gumos ar plastiko, kad būtų aišku, jog tai tėra tik kostiumas. Šie žmonės buvo apsigaubę kailiais su gyvūnų galvomis ir letenomis, perdėm tikroviškomis, kad jaustumėsi ramiai.

Rafas buvo kažkur šalia, tarp šešėlių, išdidžiai stovėjo pusiau praskleidęs baltus sparnus. Man užgniaužė kvapą, kai išvydau jo plačius pečius ir raumeningas rankas, apgaubtas jo paties sparnų aureolės. Buvo liūdna suvokti, kad anapus sapno šių sparnų jis jau nebeturi.

Eidami pro šalį kaimo gyventojai spoksojo į jį, tačiau jų žvilgsniai nebuvo išsigandę ar baugštūs, kaip aš tikėjausi. Jie elgėsi taip, tarytum būtų pripratę prie angelų ir nustoję kreipti į juos dėmesį. Bent jau vyrai nekreipė.

Na o moterys būrėsi aplink jį. Kažkodėl tuo nesistebėjau.

Moterys vilkėjo tamsiomis suknelėmis, primenančiomis scenos uždangą. Jų veidai nugrimuoti taip, kad akis juosė tamsūs ratilai, o lūpos buvo kraujo raudonumo spalvos. Viena jų buvo prisisegusi velnio ragus. Kai kurios prie rankų buvo prisitvirtinusios letenas. Kitos apsisiautusios ožkenos kailiu su kanopomis ir ragais ir atitinkamai priderinusios makiažą.

Jos atrodė it laukinės, o mirguliuojančios laužo liepsnos tik paryškino šią jų išvaizdą. Nepaisant sparnų, Rafas buvo vienintelis, kuris atrodė „normalus“.

Kažkaip keistai mano sąmonė perėmė keletą Rafo minčių. Mačiau žmones taip, kaip jis juos matė, – svetimus ir gyvuliškus. Palyginti su angelų tobulumu, šios žmonių dukros atrodė bjaurios ir kiauliškai dvokė. Jis bandė įsivaizduoti, kuo jos galėjo patraukti jo stebėtojus. Jis nematė nieko, dėl ko būtų verta rizikuoti ir gauti papeikimą – daug menkesnį dalyką nei išsiuntimą į pragarą.

Net jei būtų galima suprasti jų išvaizdą ir elgesį, jos juk neturėjo sparnų. Kaip jie angelai galėjo tai pakęsti?

– Kur mūsų vyrai? – paklausė viena moteris. Ji kalbėjo gomuriniu balsu ir šiaip jau nebūčiau jos supratusi, tačiau sapne sugebėjau.

– Jie buvo ištremti į pragarą už tai, kad vedė žmonių dukteris, – atsakė ramiai, tačiau balse nuskambėjo pykčio gaidelės. –

Jie buvo geriausi jo kariai ir puikūs draugai.

Moteris pradėjo raudoti:

– Kuriam laikui?

– Iki Teismo dienos, kol galiausiai gaus, ko nusipelnė. Daugiau jų nepamatysite.

Moterys rauduoja apsikabinusios viena kitą.

– O kas bus su mūsų vaikais?

Rafas tylėjo. Kaip pasakyti motinai, jog jis čia tam, kad medžiotų ir žudytų jų kūdikius? Jis nusileido į žemę iš gailėsčio savo stebėtojams, kad šiems nereikėtų patirti skausmo medžiojant savo pačių vaikus. Net jei jie nefilimai – monstrai, ėdantys žmonių kūnus – kokia skaudi bausmė tenka tėvui... Jis negalėtų to leisti, juolab savo kariams.

– Ar esi čia tam, kad mus baustum?

– Esu tam, kad jus ginčiau, – jis neketino ginti žmonių. Tačiau stebėtojais jo maldavo. Maldavo. Jis neįstengė įsivaizduoti, ką turi jausti jo narsūs kariai, priversti maldauti daug menkesnio už žmonių dukras.

– Nuo ko?

– Stebėtojų žmonos buvo atiduotos piktavaliams. Jie atvyks jūsų šianakt. Turime rasti jums saugią vietą. Eime.

Apžvelgiau kostiumus ir ugniavietę, ir suvokiau, kad tai veikiausiai kažkokia senovinė Helovyno šventė, kai gatvėse klaidžioja persirengėliai monstrai ir demonai. Šianakt jie plūste užplūs.

Išsigandusios moterys glaudėsi viena prie kitos.

– Juk sakiau tau laikytis atokiau nuo dievų ir angelų reikalų, –

kalbėjo žilagalvė, globdama jaunesnę moterį. Ji dėvėjo ėriuko kailį su galva, dengiančia jos kaktą. Prie galvos buvo pritvirtintos aštrios iltys, kurios atrodė lyg kokio aršaus žvėries.

Rafas pasuko tolyn nuo kaimo:

– Arba eime su manimi, arba likite. Galiu padėti tik toms, kurios nori, kad joms padėčiau.

Vyresnė moteris stumtelėjo prie jo savo dukrą. Kitos sekė įkandin, glausdamosi viena prie kitos ir skubėdamos lyg keistų žvėrių gauja.

Mums traukiant tolyn, prie laužo dundėjo muzika. Tempas ir ritmas greitėjo, atrodė, kad prie jo derinosi ir moterų kvėpavimas.

Vos tik pamaniau, kad crescendo pasiekė aukščiausią tašką, ir muzika nutilo.

Pravirko kūdikis.

Tada garsas netikėtai baigėsi dejonės viduryje. Jis nutrūko taip staiga, kad atrodė nenatūralus, ir tada šiurpi tylą privertė pasišiaušti plaukelius ant mano rankų.

Sielvartingai suriko moteris. Jos riksmė nebuvo jokio nustebimo, tik skausmas ir gedulas.

Vienu metu norėjau bėgti prie laužo ir įsitikinti, ar kūdikiui viskas gerai, ir tuo pačiu lėkti šalin nuo šių barbariškų kaimiečių. Dauguma jų atrodė nė kiek nenustebę ir nepaveikti to, kas vyko prie laužo, lyg tai būtų dalis įprastinio ritualo.

Norėjau pasakyti Rafui, kad mes ne visi tokie, kaip šie žmonės. Kad aš nesu tokia kaip šie žmonės. Tačiau buvau tik vaiduoklis savo pačios sapne.

Rafas tyliai išsitraukė kardą, buvo visiškai pasirengęs kovai.

Jie artėjo.

Vos tik vėl prasidėjo muzika, šįkart lydima giesmių, Rafas apsisuko, kad pažvelgtų atgal.

Kalno šlaitu vinguriavo šešėliai.

PRITŪPĘ IR SĖLINANTYS PAŽEME. Sunykusiais juodais sparnais. Išglebusios figūros.

Nežinojau, kas jie tokie, tačiau mano protas juos atpažino, nes net sapne širdis ėmė greičiau plakti, o instinktai kuždėjo: *bėk, bėk, bėk*.

Šešėliai šokčiojo artyn.

Du iš jų nusileido ant moters ir ši parvirto. Jie puolė draskyti ją nagais. Siaubokupinos akys maldaute maldavo Rafo.

Vienas iš jo karių mylėjo šią žmonių dukterį. Atidavė jai visą savo gyvenimą. Jaudinosi dėl jos net tada, kai buvo nubaustas pragaru. Kodėl? Tai viršijo Rafo suvokimo galimybes, tačiau neatėmė iš jo gebėjimo užjausti.

Rafas nubloškė ant jo užšokusį mutantą ir užsimojo kardu prieš moters užpuolikus.

Tada įvyko keistas dalykas. Keistas net šiame sapne. Rafas ėmė judėti kaip sulėtintoje kino juostoje. Ir viskas aplinkui lėtai judėjo, išskyrus mane.

Niekada nebuvau sapnavusi sulėtinto sapno. Kai Rafas pakeldavo kardą ir smogdavo mutantams, draskantiems parkritusią moterį, galėjau įžiūrėti beveik kiekvieną raumens krustelėjimą.

Atidžiai apžiūrėjau vieną užpuoliką, kuris suklykė prieš mirdamas. Jo veidas buvo panašus į šikšnosparnio, suplotas, raukšlėtas ir su aštriais kabliais. Tiesą sakant, buvo klaikiai bjaurus.

Jau instinktyviai kėliau ranką, kad apsisaugočiau nuo į mano pusę trykštančio kraujo, kai supratau, kad laikau kardą, kuriuo taip pat naudojosi ir Rafas.

Jam raikant puolančius demonus, aiškiai mačiau kiekvieną smulkmeną. Šiame sulėtintam kine galėjau stebėti jo laikyseną, kaip jis perkelia savo kūno svorį, kaip laiko kardą.

Kai jis paklodavo monstrų pradalgę, ši sapno dalis sustingdavo. Tada veiksmas vėl pasikartodavo.

Buvo panašu į mokomąjį filmą apie gamtą.

Matyt, buvau labai susinervinusi, jog neturiu kovos su kardu įgūdžių ir negaliu visko greitai suvokti. Nuo šios minties net sapne skaudėjo galvą.

Iškėliau kardą, mėgdžiodama Rafo laikyseną. Kodėl gi ne? Jis kovų su kardais meistras, visai galimas dalykas, kad tada, kai mačiau jį kaunantis realiame gyvenime, į mano pasąmonę įsirašė kai kurios detalės, nors protas to padaryti ir nesugebėjo. Pabandžiau užsimoti. Ko gero, dariau ne taip, nes jis užsimojo vėl.

Pabandžiau dar kartą. Rafas užbaigė mostą, apsuko kardą ir mostelėjo atgal, taip užbaigdamas aštuoniukę.

Padariau tą patį.

Kirtis į kairę, užsimoti iš viršaus, apsisukti, kirtis į dešinę, atsitraukti ir pasisukti. Taip jis darė keletą kartų, tada pakeisdavo taktiką ir smogdavo. Veikiausiai neblogo mintis, kad būtum tikras, jog tavo judesių niekas nenuspės.

Kartkartėm kardas pats prisitaikydavo, patobulindamas mano techniką. Tiesą sakant, jis veikė savarankiškai, leisdamas man susikoncentruoti į Rafo kojų judesius. Keletą metų lankydama savigynos treniruotes supratau, kad kojų judesiai ne mažiau svarbūs nei rankų.

Jis sklandžiai judėjo pirmyn ir atgal tarsi šokėjas, niekada nesukryžiuodamas kojų. Kopijavau jo šokį.

Kad lengviau sugriebtų moterį, raumeningomis rankomis tvojo į žemę, į visas puses ištaškydamas purvą. Jos išsiveržė iš šio purvino debesies ir ėmė ropštis aukštyn, spjaudydamos ir braukdamos žemes nuo veido.

Kelios moterys supanikavo ir metėsi į tamsą.

– Likit su manimi! – suriko Rafas.

Tačiau buvo per vėlu. Monstrai šoko ant jų ir vėl pasigirdo klyksmai.

Rafas pastvėrė arčiausiai buvusią moterį, kurią jau vilko pažeme demoniškos rankos. Aštrios letenos įsikabino į jos kūną ir jis lėtai nugriuvo, apimtas panikos.

Rafas iškėlė ją iš purvo, vis mojuodamas kardu, atsimušinėdamas nuo monstrų ir juos kapodamas.

Taip kaunasi didvyriai.

Kopijavau jį judesys po judesio, trokšdama padėti.

Mes kovojome visą naktį, Rafas ir aš.

ATSIBUDAU prieš pat aušrą krečiama drebulio. Buvo tamsu. Šis sapnas buvo toli ryškus, tarytum fiziškai būčiau buvusi ten. Prireikė kelių minučių, kad nustotų mušusi širdis ir atslūgtų adrenalino banga.

Pasislinkau taip, kad kardo kryžma nespaustų šonkaulių. Gulėjau klausydamasi vėjo ir svarstydamą, kur dabar Rafas.

JAU TRYS DIENOS ji nieko neturėjo burnoje.

Mano sesuo išgėrė šiek tiek vandens, bet tai buvo viskas, ką ji galėjo. Mama ir aš įkalbėjome ją nuryti kelis šaukštus elnienos troškinio, tačiau ji akimirksniu užspringdavo. Išbandėme viską, nuo sultinio iki daržovių. Ji nieko negalėjo praryti.

Mama buvo rimtai sunerimusi. Jaudinosi taip, kad beveik nepalikdavo Peidžės tuo tuo laiko, kai radome ją angelų būstinės rūsy įrengtoje laboratorijoje. Peidžės oda buvo balta lyg negyvėlio. Tarsi pro raudonas dėmes tarp nelygių siūlių būtų ištekėjęs visas jos kraujas.

– Pažvelk į jos akis, – paprašė motina, lyg supratusi, koks išsiskiriantis jos kitoniškumas.

Tačiau aš negalėjau. Vis spoksojau į dygsnius, kol pasiūliau jai šiek tiek kukurūzinės duonos. Jos skruoste matėsi įpjovimo lankas, tarsi jį būtų padaręs neskrupulingas chirurgas.

– Pažvelk į jos akis, – vėl pakartojo motina.

Prisiverčiau pakelti galvą. Sesuo padarė man paslaugą nusukdama žvilgsnį į šoną.

Tai nebuvo žvėries žvilgsnis. Būtų pernelyg banalu. Tai buvo nusiminusio antrarūšio žmogaus, puikiai žinančio, ką reiškia būti atstumtam, žvilgsnis. Tai buvo akys, kokiomis ji žiūrėdavo, kai jai pravažiuojant savo vežimėliu, kiti vaikai imdavo rodyti pirštais.

Pykau ant savęs. Prisiverčiau pasižiūrėti į ją, bet mūsų žvilgsniai prasilenkė.

– Ar norėtum trupučio kukurūzinės duonos? Gavau šviežutėlės, ką tik iš krosnies.

Ji lengvai papurtė galvą. Nebuvo paniurusi, tiesiog liūdna, tarsi svarstytu, ar nepykstu ant jos ir ar negalvoju apie ją blogai. Kažkur anapus jos siūlių ir mėlynių pamačiau blykstelint apleistą, vienišą savo sesers sielą.

– Ji badauja, – pasakė mama. Jos pečiai buvo sukritę, atrodė prislėgta. Mano motina nebuvo iš sakančių, jog stiklinė pusiau pilna. Bet nuo tada, kai Peidžė nustojo valdyti kojas, nesu mačiusi jos tokios bejėgės.

– Gal galėtum suvalgyti šiek tiek žalios mėsos? – jaučiau nenusakomą skausmą, kad turiu to klausti. Buvau taip pripratusi prie jos griežto vegetarizmo, kad dabar atrodė, jog nustoju Peidžę priimti kaip Peidžę.

Ji žvilgtelėjo į mane. Akyse atsispindėjo kaltė ir drovumas. Tačiau nekantrumas – taip pat. Ji nudelbė akis, lyg būtų susigėdusi. Neabejotinai nurijo seiles. Jos burna sudrėkė vien nuo minties apie žalią mėsą.

– Einu, sužinosiu, ar galėsiu bent šiek tiek jos rasti, – prisisegiau savo kardą.

– Rask, – pasakė motina. Jos balsas buvo bespalvis ir negyvas.

Išėjau pasiryžusi rasti ką nors, ką Peidžė galėtų valgyti.

Prie kavinės kaip visada driekėsi eilė. Reikėjo įtikinamos istorijos, kad virtuvės darbuotojai duotų man žalios mėsos. Bet nieko neįstengiau sugalvoti. Net šuo būtų virta mėsa.

Taigi nenoriai pasukau šalin nuo maisto ir Karališkuoju keliu patraukiau į giraitę. Drašinau save kaip urvinę moterį, kad pavyks sugauti voverę ar kiškį. Žinoma, neturėjau supratimo, ką turėčiau daryti sugavus.

Mano vis dar civilizuotoje sąmonėje mėsa asocijavosi su produkto pakeliu šaldytuve. Tačiau jei man pasiseks, gal pavyks suprasti ir tai, kodėl vos trejų sulaukusi Peidžė nusprendė tapti vegetare.

Pakeliui į giraitę padariau lankstą, kad pirmiausia šiek tiek apsipirkčiau. Anądien pokštaudama su Dysu–Dumu susimaščiau. Vaikinai nori ginklų. Blogų, žudančių mechanizmų, skirtų įbauginti jais mojuojant. Tačiau jei tas pats kardas užmaskuotas kaip gražiausias mielas žaisliukas, tuomet dideli blogi vyrukai gali ieškoti, kur pavogti tokių ginklų.

Man pasisekė. Prekybos centre yra žaislų parduotuvė. Vos tik įžengiau į spalvingą krautuvę, pilną didžiulių kubų ir vaivorykštės spalvų aitvarų, pajutau nostalgiją. Panorau pasislėpti žaidimų kampe, apsistatyti minkštais žvėreliais ir skaityti paveikslėlių knygas.

Mano motina niekada nebuvo normali, bet kai aš buvau maža, ji buvo sveikesnė. Atsimenu, kaip bėgiojau žaidimų kampeliuose kaip dabar, dainuodavau su ja arba sėdėdavau jai ant kelių, o ji man skaitydavo. Pirštais perbėgau minkštos pandos pliušu ir glotniais plastikiniais traukinukais, prisimindama tą saugumo jausmą, kurį suteikdavo meškiukai, traukinukai ir mama.

Prireikė laiko, kol sugalvojau, ką daryti. Galiausiai nusprendžiau prarėžti pliušinio meškučio pilvą ir užmaiti jį ant kardo rankenos. Kai norėsiu naudotis kardu, tereikės numauti meškutį.

– Nagi, sutik, Pliušini meškiuk, – kreipiausi į savo kardą. – Tau patiks nauja išvaizda. Visi kiti kardai pavydės.

Kol kirsdama gatvęėjau į giraitę, mano pliušinis meškiukas mūvėjo daugiasluoksnį ploną sijoną, surauktą iš vestuvinio vualio, kurį radau viename iš butikų. Tualetė vualį nudažiau vandeniui, kuriame buvo išskalbti nauji spalvoti drabužiai, kad jis nebeturėtų to vestuvinio baltumo, skirto akiai patraukti. Sijonas krito dėklu žemyn, uždengdamas jį visą – arba uždengs, kai išdžius. Jo apačia buvo atvira, kad galėčiau nežiūrėdama nutraukti meškutį.

Tai atrodė absurdiškai ir apie mane būtų galima pasakyti visokių nemalonių dalykų. Tačiau vieno tikrai nepasakysi – kad tai žudikiškas angelo kardas. Pakankamai geras.

Nuvingiavau per gatvę ir akimis įvertinau giraitę juosiančią tvorą, kurios aukštis siekė krūtinę. Vieta atrodė atvira, tačiau čia augo nemažai medžių. Apšviesti vėlyvos popietės saulės, jie metė ilgus šešėlius. Tobula vieta kiškiams.

Nutraukiau minkštą meškutį patenkinta, kad taip greitai nusimovė. Stovėjau peraugusioje žolėje su angelo kardu, nukreiptu lyg nardymo lazda. Vienas angelas, neminėsiu jo vardo, nes stengiuosi apie jį negalvoti, sakė, kad šis nedidukas kardas nėra paprastas. Mano gyvenime ir taip per daug antgamiškų dalykų, tačiau kartais tenka su tuo susitaikyti.

Rask kiškį.

Voverė ant medžio kamieno keletą kartų sukrykštė tarsi juokdamasi.

– Nejuokinga. – Tiesą sakant tai taip rimta, kad rimčiau nė negali būti. Žalia žvėries mėsa Peidžei – mano didžiausia viltis. Net bijau pagalvoti, kas bus, jei ji jos nevalgys.

Nusitaikiau į voverę. Mano rankos atsipalaidavo ir pasiruošė čiupti kardą. Voverė prigludo.

– Apgailestauju, vovere. Tai dar vienas dalykas, dėl kurio galima kaltinti angelus, – mintyse iškilo Rafo veidas, ugnies aureolė aplink jo plaukus, apšviečianti sielvarto žymes šešėliuotame jo veide. Svairsčiau, kur jis. Klausiau savęs, ar jam skauda. Prisitaikyti prie naujų sparnų, ko gero, tas pats, kaip prisitaikyti prie naujų kojų: skausminga, vieniša, o karo metu – pavojinga.

Laikiau iškėlusi kardą virš savo galvos. Negalėjau žiūrėti, tad padariau keistą judesio kombinaciją pasukdama galvą ir šnairuodama, kad galėčiau nusitaikyti.

Užsimojau.

Pasaulis staiga pakrypo. Pasijutau apsvaigusi.

Skrandis susitraukė.

Vaizdas sutrūkčiojo ir sumirgėjo.

Akimirksnis ir kardas jau kybojo virš voverės.

Kitą akimirką jis buvo iškeltas į žydrą dangų.

Kumštis, kuris gniaužė kardą, buvo Rafo. Ir dangus nebuvo mano dangus.

Jis tvyrojo viršum apačioje išsirikiavusios angelų armijos. Jo nuostabūs sparnai, balti ir sveiki, rėmino kūną, darydami jį panašų į graikų karo dievą.

RAFAS PAKĖLĖ savo kardą į orą. Atsakydamas angelų legionas iškėlė aukšty savuosius. Sparnuotiems vyrams pradėjus skristi, nuvilnijo karo šūksnis.

Tai buvo kvapą gniaužiantis reginys: didžiulė rikiuotė pakilusių angelų. Vedamas Rafo, legionas skrido į mūšį.

Galvoje švystelėjo mintis: didybė.

Tą patį akimirksnį mėlynas dangus ir sparnuoti vyrai išnyko.

Stojo naktis.

Tarsi juoda lavina į mane riedėjo pragariška demonų orda šikšnosparnių veidais. Ir pekliškai žviegė. Rafas žengė į priekį ir ėmė preciziškai raikyti kardu, visai kaip mano sapne.

Šalia jo, gindami užnugarį, kovojo angelų kariai, tarp kurių buvo jau matytų senojoje angelų būstinėje. Jie pokštavo ir drąsino vieni kitus, kovodami ir gindamiesi nuo naktinių monstrų.

Švystelėjo dar viena mintis: pergalė.

Vaizdas vėl pasikeitė ir dabar mes buvome danguje, tik šikart siautė audra ir žaibavo. Dundėjo griaustinis, tamsius debesis skrodė žaibai, apšviesdami kontrastingą vaizdą. Rafas ir nedidelė grupelė karių sklendė lietuje, stebėdami kitą grupę angelų, surakintų spygliuotomis grandinėmis ir velkamų tolyn.

Kaliniai skrido surakinti per riešus, kulkšnis, kaklus ir galvas. Spygliai buvo vidinėje pusėje, todėl smigo į kūnus. Veidais, rankoms ir pėdomis tekėjo kraujas, čia pat susimaišydamas su lietumi. Ant kiekvieno kalinio pečių tupėjo po mažą sparnuotą demoną šikšnosparnio veidu. Demonai laikė įsitvėrę už antkaklių, naudodami juos kaip apynasrį. Jie timpčiojo grandines tai į vieną, tai į kitą pusę, kankinamai mygdami spyglius, tad kaliniai skrido lyg pakvaišę. Dauguma mutantų buvo sukabinę kulkšnių ir riešų pančius, taip surakindami kalinius vieną su kitu.

Kai kurie kariai anksčiau kovėsi šalia Rafo. Jie juokavo ir gynė jį iš užnugario. Dabar varomi kaip nukankinti galvijai, jie skausmingai žvelgė į jį.

Kitų angelų akyse atsispindėjo begalinis liūdesys, kai kurie jų skrido nulenkę galvas. Rafas buvo vienintelis, kuris atitrūko nuo grupės ir, leisdamasis ant žemės, rankomis lengvai palietė kelis kalinius.

Kai šis vaizdas išnyko, mano galvoje radosi dar vienas žodis: garbingumas.

Tuomet vėl pasijutau stovinti po medžiais Stanfordo giraitėje.

Kai mostelėjusi smogiau ašmenimis į žemę, kur vos prieš sekundę tupėjo voverė, man sutraukė pilvą. Rankos buvo taip stipriai įsitvėrusios kardo rankenos, kad atrodė, jog tuoj išsiners krumpliai. Voverė galvotrūkčiais nėrė aukštyn ir ėmė mane stebėti. Po ką tik

matytų vaizdų viskas atrodė pernelyg menka ir nereikšminga.

Paleidau kardą ir klestelėjau ant užpakalio.

Nežinau, kiek laiko taip prasėdėjau dūsuodama, bet įtariu, kad ilgai. Nebuvo nieko, tik mėlynas spalio dangus, žolės kvapas ir neįprasta tylą, kuri tvyrojo visur nuo tada, kai žmonės paliko automobilius.

Ar kardas galėjo kalbėtis su manimi? Siųsti man žinią, kad yra skirtas didingoms kovoms ir šlovei, o ne vaikytis voveres ir ne tam, kad būtų perrengtas kaip mielas žaislinis žvėriukas?

Žinoma, tai skamba pamišėliškai.

Tačiau ne labiau nei tai, ką neseniai mačiau.

Norėjau nutraukti šią minčių giją. Iki šiol nutraukdavau viską, kas bent kiek iš tolo atsiduodavo pamišimu. Tačiau šįkart leidau sau tokias mintis.

Rafas minėjo, kad kardas jaučia. Jei dėl kažkokios priežasties taip ir yra, reiškia, kardas geba jausti. Galbūt jis turi prisiminimų, kuriais galėtų pasidalyti su manimi.

Ar tą naktį, kai mane užpuolė vyrai, jis susierzino, kad aš visiškai neišmanau, kaip su juo kovoti? Ar kardui nesmagu būti valdomam to, kas mojuoja juo lyg lazda? Ar tikrai jis sapnuose bandė išmokyti mane, kaip juo naudotis?

Mane tai gąsdino. Mielai imčiausi šautuvo ar kito ne tokio agresyvaus, bet keletą funkcijų turinčio ginklo. Atsistočiau, nusigrėžiau nuo jo ir žengiau keletą žingsnių tolyn.

Žinoma, jo palikti negalėjau. Tai Rafo kardas. Vieną dieną jis panorės jį susigražinti.

PAKELIUI Į NAMUS, nors ir abejodama, stabelėjau eilėje prie maisto. Žmonės j buvo kiti, bet eilė beveik tokia pat ilga. Pasipriešinimo judėjimas kūrė maisto ribojimo sistemą, palikdamas du valgymus per dieną. Tačiau sistema dar neveikė, ir naujai atvykusieji kaupė atsargas, didžiąją dienos laiko dalį prastovėdami eilėse prie maisto produktų.

Atsidusau ir nuėjau į galą.

Kai grįžau, kambarys buvo tuščias. Abejojau, ar protinga Peidžei rodytis viešumoje, bet maniau, kad jos greitai grįš. Ant mokytojo stalo padėjau tris mėšainius. Neklausiau, kokios rūšies mėsa. Gal ir jautiena.

Prašiau, kad įdaras būtų beveik žalias, tiksliau – sakiau „su krauju“, manydama, kad tai ir bus pusžalė mėsa, o aš nesukelsiu įtarimų. Tačiau nusivyliau: mėsa viduje buvo tik vos vos rausva.

Atpjoviau rausvą gabaliuką ir atidėjau Peidžei. Bent jau pamatysiu, ar ji nurys Stengiausi pernelyg apie tai negalvoti.

Įtariu, kad prieš mums ją surandant, ji nebuvo išėjusi iš laboratorijos, kitaip žinotų, ką gali valgyti. Jei būčiau ją radusi bent dieną anksčiau, ar būčiau galėjusi išgelbėti?

Nugrūdau šias mintis į seną saugyklą ir ėmiau mechaniškai kramsnoti mėšainį.

Salotas ir pomidorą sunkiai galėjai pavadinti tais vardais, tačiau jie priminė žalumynus ir to beveik pakako. Bet duona buvo šviežia ir gardi. Stovyklai pasisekė surasti, kas tikrai moka kepti duoną iš paskubomis surinktų produktų.

Išsitraukiau Rafo kardą ir pasidėjau ant kelių. Pirštais perbraukiau metalą. Plienas sutviskėjo, išryškindamas jį puošiančias melsvo sidabro bangas.

Jei atsipalaiduočiau, galėčiau jausti nuo jo sklindantį silpną sielvarto dvelksmą. Kardas gedėjo. Nereikėjo būti genijumi, kad suvoktum, ko.

– Parodyk man daugiau, – paprašiau, nors nebuvo tikra, ar įstengčiau dabar mokytis. Mano keliai jau buvo nusilpę, jaučiausi išsekusi. Net pasaulyje, kuriame egzistavo angelai, vis dar šokiravo, jog vienas iš turimų daiktų gali dalytis prisiminimais.

– Papasakok apie Rafą.

Ramu.

– Gerai. Pradėkime kovos treniruotes, – pasakiau entuziastingu balsu, lyg kalbėčiau su mažu vaiku. – Man praverstų daugiau pamokų.

Giliai įkvėpiau ir užsimerkiau.

Nieko.

– Gerai. Spėju, kad dabar nebelieka nieko kito, kaip papuošti pliušinį meškiuką kaspinais ir lankeliais. Ką manai apie tamsiai rožinę?

Kambarys suvirpėjo ir vaizdas pasikeitė.

SAPNUOSE LAIKAS atrodo juokingai, spėju, kad tas pats vyksta ir prisiminimuc
Treniruojantis su kardu ir šalia Rafo nukaunant vieną priešą po kito, akimirksniu
prabėga ištisas dešimtmetis.

Veikiausiai mutantai buvo įniršę, kad jis ištraukė iš jų nasrų keletą žmonių – tai, kas,
jų manymu, jiems priklausė. Nuo tada jie sekė Rafą ir medžiojo visus, kas prie jo
prisidėdavo. Spėju, kad demonai nėra iš tų, kurie atleidžia ir pamiršta.

Keliaudama per pasaulį era po eros, visur mačiau tą patį. Viduramžių kaimeliai,
Pirmojo pasaulinio karo mūšio laukai, budistų vienuolynai Tibete, nelegalūs barai
Čikagoje. Rafas sekė gandus apie nefilimus, žudė demonus mutantus ir tuos, kurie
terrorizuodavo vietinius žmones, paskui išnykdavo nakties tamsoje. Jis skrisdavo šalin
nuo tų, kurie galėjo prie jo prisirišti, kad jų nenužudytų.

Vienas.

Tik Rafas ir jo kardas.

O dabar jis netgi jo neturi.

Vos tik pamatau, kad pamoka baigta, kardas primena kitus vaizdus, kurie manęs vos
nepalaužia. Esu pritrenkta jo intensyvumo.

Ištiktas agonijos ir pažemintas, Rafas riaumoja.

Jis pakliuvęs į rimtą bėdą. Jaučia nepakeliamą skausmą. Ir dar didesnę šoką.

Mano fantominis kūnas siūbuoja tarsi praradęs ribas, jaučiuosi visiškai sutrikusi.
Rafo išgyvenimai tokie intensyvūs, kad nustelbia mano pačios mintis ir pojūčius.

Klausą pasiekia tik jo nelygus kvėpavimas. Tai yra viskas, ką girdžiu.

Jis klūpo, bandydamas remtis į kojas rankomis, bet jos slysta kruvina oda. Rafas yra
permerktas savo paties kraujo.

Skausmas iš nugaros sklinda po visą kūną. Laužo kaulus. Sprogdina akis. Spaudžia
plaučius.

Ant asfalto plečiasi kraujo klanas.

Akies krašteliu jis pastebi dideles rankas, kurios judina kažką balta. Jis desperatiškai
stengiasi to nematyti, tačiau negali.

Sparnai.

Sniego baltumo sparnai.

Nukirsti ir numesti ant purvino kelio.

Jo kvėpavimas tampa šaižesnis ir viskas, ką jis gali matyti – tik tas baltas plunksnas,
bejėgiškai tįsančias ant juodo asfalto.

Ant plunksnos nutykšta kažkieno kraujo lašas. Belylas, demonas, stovi palinkęs virš
Rafo sparnų, lyg būtų jų savininkas.

Tarsi pro miglas Rafas išgirsta kažką sušunkant: „Ei!“

Prisiverčia pažvelgti aukštyn. Akis temdo skausmas ir prakaitas. Jis kelis kartus sumirksi, kad nejaustų siaubingo skausmo nugaroje.

Tai liesa, smulkutė žmonių dukra, nesulyginama su šalia esančiu vienu iš jo užpuolikų. Ji slepiasi už kario apdegusios oranžinės spalvos sparnais, tačiau Rafas ją mato ir žino, kad tai ji jam šūktelėjo.

Tai esu aš. Ar tikrai šalia angelo atrodžiau tokia maža?

Iš visų savo menkų jėgų ji kažką jam sviedžia.

Jo kardą? Ar gali taip būti?

Jis neturi laiko stebėtis. Jo kardas padarytų viską, kad tik jam padėtų, netgi užmegztų ryšį su žmogumi.

Įniršio antplūdis suteikia jam jėgų. Rafas pakelia ranką ir metasi prieš užpuolikus.

Ranka dreba nuo pastangų.

Jo pasaulis susitraukia iki kardo, Belylo ir priešais jį esančių angelų. Jis sugriebia kardą ir perrėžia demonui pilvą. Rafas beveik praradęs pusiausvyrą. Tada rėžia greta esančiam angelui. Kol kaunasi kiti, vaizdas nesulėtėja. Ir neturi sulėtėti. Jaučiu kiekvieną raumens virptelėjimą, kiekvieną žingsnio svyravimą, kiekvieną įkvėpimą.

Rafas yra apsvaigęs ir vos laikosi ant kojų. Kai užpuolikai nuskrenda, jis išvysta karį apdegusios oranžinės spalvos sparnais ir kaip jis pliaukšteli merginai. Ši tėsiasi ant žemės ir Rafas pamano, kad ji užsimušė.

Ištiktas agonijos, jis bando suvokti, kas ji tokia ir kodėl žmonių dukra turėtų aukotis, kad padėtų jam.

Sukaupęs visas pastangas, jis šiaip taip stovi ant kojų. Prireikia visų jėgų, kad išlaikytų kardą, kol Apdegėlis vertina jo galimybes. Rafo kojos smarkiai dreba ir jis vos nepraranda sąmonės, tačiau stovi užsispyręs ir įsiutęs.

Apdegėlis, per bailus, kad vienas stotų prieš jį, viską meta ir nuskrenda. Vos jam išnykus, Rafas susmunka. Jo pasaulis pajuosta, tik retkarčiais sušmėžuoja spalvotos dėmės. Girdi tik savo kvėpavimą, bet iš visų jėgų susitelkia, kad išgirstų ir kitus garsus.

Už uždarytų durų girdisi žingsniai. Namuose žmonės šnibžda ir ginčijasi, ar saugu išeiti laukan. Jie svarsto, kiek būtų vertas Rafas, suplėšytas į gabalus. Tačiau tai jį nejaudina. Girdėti ir daugiau subtilių peštynių, šliaužimo garsų. Lengvų, lyg krebždėtų tarakonai sienose.

Jie artinasi. Mutantai demonai jį surado. Anksčiau ar vėliau visuomet suranda. Šįkart jiems pasisekė. Šįkart jis visiškai bejėgis. Jie galės nutempti jį žemyn į pragarą ir visą likusį laiką iš lėto kankinti, o jis gulės netekęs vilties ir sparnų.

Jis desperatiškai stengiasi išlikti budrus, tačiau pasaulis grimzta į tamsą.

Kažkas šaukiasi mamos. Balsas tvirtas ir ryžtingas.

Tai turėtų būti liguistas sapnas, nes niekas nebūtų toks kvailas, kad šūkaliotų ten, kur

pilna gaujų. Tačiau laiptinėse žingsniai nutyla. Šnibždas žmogiškos žiurkės. Ta mergina, kuri šaukia savo motiną, tikriausiai netoliese turi savo gaują. Ar kitaip ji elgtųsi taip drąsiai?

Demonai mutantai taip pat liovėsi šliaužti. Jie nėra labai nuovokūs, kitaip seniausiais būtų jį suradę ir surengę prieš jį rimtą ataką, užuot naudojęsi atsitiktine galimybe. Jie sumišę. Pulti ar bėgti?

Jis stengiasi nušliaužti tolyn nuo atviro kelio, tačiau juodos dėmės temdo vaizdą, kol visai nieko nebesimato.

Kažkas jį apverčia. Nugarą drasko didžiulis skausmas.

Pliaukšteli maža ranka. Jis trumpam atsimerkia.

Švysteli dangus, suplazda vėjo kedenami tamsūs plaukai. Gilias akis puošia ilgos blakstienos. Lūpos tokios raudonos, lyg mergina būtų jas kandžiojusi.

Užtenka akimirkos, kad sumotų, jog tai – žmonių dukra; ta, kuri rizikavo, kad jam padėtų. Ji kažko jo klausia. Jos balsas įsakmus, tačiau melodingas. Geras garsas prieš numirštant.

Kol jinai jį judina, Rafas tai nualpsta, tai vėl atsigauna. Angelas tikisi, kad ji sukapos jį į gabalus arba kad ant jos užšoks demonai mutantai. Tačiau mergina jį sutvarsto ir įkelia į ankštą vežimėlį.

Nors varsto skausmas, stebėdamas, kaip ji niurna ir apsimeta, koks jis sunkus, – veikiausiai, kad parodytų, kokia ji stipri, – pralinks mėja. Ji prasta aktorė. Žmonių dukros garsėja kvailumu ir sunkumu ir ta jos vaidyba kažkuo baisiai juokinga.

Galbūt stebėtojai vedė savo moteris todėl, kad jos buvo linksmos. Ne kažin kokia priežastis būti nubaustam pragaru, tačiau pirmoji, apie kurią jis susimąstė.

Šaligatviu dunda batai: prie Rafo bėga žmogiškos žiurkės. Padrąsinti jų, demonai mutantai taip pat ima šliaužti.

Jis bando įspėti merginą. Tačiau nėra reikalo. Ji jau rūksta į tamsą, iš visų jėgų stumdama jį. Jei sugebės išsilaikyti priekyje, demonų dėmesį nukreips sultingos žmogiškos žiurkės.

Paskutinė jo mintis prieš netenkant sąmonės – jo stebėtojams ši mergina būtų patikusi.

PRO LANGUS KRITO ilgi šešėliai, kai krūptelėjusi pabudau. Vis dar virpėjau ir Rafo išgyvenimų. Tiesiog nežinojau, ką jis mąstė; tiesą sakant, jaučiau tai, ką jautė jis, galvojau apie tai, apie ką ir jis.

Ar tikrai kardas buvo toks artimas Rafui? Galbūt tik ypač sunkiais momentais. Ši patirtis visais atvejais buvo keistai bauginanti.

Virpančia ranka perbėgau šiltais kardo ašmenimis, sakydama savo kūnui, kad viskas gerai.

Kai kurios mozaikos dalys ėmė susijungti. Kai kurie Rafo veiksmai įgavo aiškesnę prasmę.

Per viešas muštynes paskutinėje Pasipriešinimo judėjimo stovykloje jis nešoko man į pagalbą, nes nenorėjo paskleisti gandų apie mus. Ilgainiui demonai mutantai jį susekdavo, ir tai veikiausiai buvo susiję su sėkme, žinojimu, apie ką kalba žmonės, ir sekimu. Sekimu kovos, apie kurią, be abejonės, bus kalbama. Jis lažinosi prieš mane, kad priverstų visus galvoti, jog mes nesame draugai, kad jam nerūpi, kas man nutiks.

Jis medžiojo žemuosius demonus miške netgi tuomet, kai šie spruko tolyn ir atrodė lyg pragaro gyventojai, ar ne? Jei nors vienas iš jų būtų išgyvenęs ir papasakojęs, kaip Rafas padėjo žmonių dukrai, anksčiau ar vėliau jie būtų prisikasę iki manęs.

Tačiau ar jis privalėjo žengti taip toli, kad po mūsų bučinio pasakytų, jog manęs net nemėgsta? Mano manymu, šito visiškai nereikėjo.

Bučinys.

Lyg sėklos daigas, vis veržliau augo noras paklausti kardo apie jį.

Po to, kai pamačiau, ką Rafui teko patirti, taip daryti buvo kvaila, nepatogu ir veikiausiai netgi lėkšta. Tačiau kaip tik dėl to, ką išvydau, troškau pamatyti jį kitokią akimirką. Viena, kai jis pasitiki savimi ir viską kontroliuoja. Kita – kai patiria kažką daugiau nei grėsmę ir skausmą, net jei tai trunka tik porą sekundžių.

Mirštu, kaip trokštu sužinoti, ką jis jautė, kai mes bučiavomės.

Žinau, kad tai nesvarbu. Žinau, kad tai nieko nepakeis. Žinau, kad tai piemeniška.

Na ir kas.

Ar mergaitė negali būti mergaite nors penkias minutes?

– Parodyk savo prisiminimus apie bučinį, – užmerkiau akis. Karštis nutvieskė mano skruostus, jaučiausi kvailai, nes kardas buvo ten, kai viskas nutiko, ir matė bučinį. Kas, jei man smalsu, ką jis jautė?

– Ei, nagi. Ar turime tai pakartoti?

Nieko.

– Tas paskutinis vaizdas tikrai buvo baisus. Man reikia trupučio paguodos. Tai tik

mažytė paslauga. Prašau...

Nieko.

– Duosiu papildomų kaspinėlių ir lankelių, – stengiausi nutaisyti balsą. – Gal netviskančių makiažo priemonių pliušiniam meškučiui.

Vis dar nieko.

– Išdavikas, – žinojau, kad tai juokingas pareiškimas, nes kardas buvo ištikimas Rafui, tačiau man tai nė motais.

Įkišau jį atgal į dėklą, atremtą į mano kėdę, ir ant rankenos užmoviau meškutį. Permečiau per petį dirželį ir išėjau ieškoti mamos su Peidže.

Kaip visuomet, koridorius buvo prisigrūdęs žmonių. Šioje kamšatyje nardė du identiški vaikinai šviesiais plaukais ir prasilenkdami sveikinosi su žmonėmis. Atrodė, kad juos visi mėgsta. Akimirksnis, ir sumojau, jog tai Dysas bei Dumas. Jų plaukai dabar buvo smėlio spalvos.

Dysas diskretiškai kažką parodė Dumui savo delne, pastarasis kone sužvairavo, stengdamasis sulaikyti juoką. Spėju, kad Dysas ką tik kažką apšvarino, nugvelbdamas tai, ko, savininko manymu, jie negalėjo turėti.

Jie pamojo man ir mes susitikome.

– Kas nutiko jūsų plaukams? – pasiteiravau.

– Mes meistriški šnipai, pameni? – atsakė Dysas.

– Ir maskavimosi meistrai, – pridūrė Dumas.

– Na, – tarė Dysas, trindamas kaktą ties plaukų augimo riba, – „meistrai“ lyg ir pei stiprus žodis.

– Kaip ir „maskavimosi“, – pasakiau šypsodamasi puse lūpų.

– Biče, atrodo puikiai, – atsigrėžė Dysas į Dumą. – Gražus kaip niekada.

– Ką nušvilpėte? – pritildžiau balsą, jei kartais daikto savininkas neturėtų humoro jausmo.

– O, prarandi savo miklumą, broli. Ji pastebėjo, – Dumas apsižvalgė, ar niekas neklauso.

– Nieku gyvu, esu miklus kaip žebenkštis, – Dysas atlenkė dabar jau tuščio delno pirštus ir pamakalavo jais. – Ji tiesiog sumani, štai ir viskas. Ji gali išsiaiškinti dalykus.

– Taip, todėl ir jaučiamės prastai vien pagalvoję apie tavo kandidatūrą kovoms, Penryn. Ką galvotum apie vienuolės abitą kaip maskuotę?

– Vis dėlto geriau karšti bibliotekininkės akiniai, – Dysas man linktelėjo, parodydamas, kad tai – užuomina. – Čia turime ir bibliotekininkų, ir vienuolių.

– Ar tas geriau už aną? – Dumas išpūtė akis nustebęs.

Jie susižvalgė tarpusavyje ir vienu metu sušuko:

– Purvinos bibliotekininkų muštynės! – pasmūgiavo ore it maži berniukai.

Koridoriuje visi spoksojo į mus.

– Matei? Žiūrėk, koks susidomėjimas, – leptelėjo Dysas.

Tačiau netrukus koridorius ištuštėjo ir žmonės ėmė irtis pro duris. kažkas vyko.

– Kas dedasi? – paklausiau žmogaus, spėjusio iškišti laukan galvą.

– Neturiu supratimo, – atsakė. Atrodė išsigandęs ir susijaudinęs. – Paseksiu minią,

kad pamatyčiau, kas dedasi. Eini, a?

Paskui mus prasispraudė moteris.

– Rado kažką mirusį ar sudraskytą, ar panašiai, – ji prasistūmė pro duris, įleisdama šalto oro.

Mirusį ar sudraskytą.

Sekiau iš paskos.

Lauke, priešais pagrindinį pastatą, ant šaligatvio matėsi nedidelis susijaudinusių žmonių pulkelis. Saulė jau buvo prie horizonto, rūškanas dangus gėrė spalvas, vis labiau pilkėjo šešėliai. Žmonės spoksojo į Karališkąjį kelią. Kitoje pusėje buvo aptverta giraitė, kur vaikiausi voverę. Dieną ji atrodė graži ir saugi, ne per tankiausiai apaugusi medžiais, išmarginta šešėlių ir saulės atšvaitų. Tačiau šviesai išblukus, giraitė atrodė grėsminga ir nedraugiška.

Keli žmonės bėgo nuo pastato tiesiai į mišką, kiti dar dvejojo. Dar kiti delsė, tikėdamiesi saugumo, stovėjo prie namo, šnairavo į tai, kas vyko šešėliuotoje medžių paunksmėje.

Stabtelėjau, vertindama situaciją, ir patraukiau kartu su bėgančiais į giraitę. Stebėjau, kas veja juos į tą prieblandą. Pakeliui iš pokalbių nuotrupų viską supratau.

Nebuvau vienintelė, kuri jaudinosi dėl savo mylimų žmonių. Per angelų invazijos sukeltą chaosą ar būstinės puolimą buvo išskirta daugybė žmonių. Dabar jie pašėlusiai jaudinosi vieni dėl kitų, kad šie nebūtų sužeisti ar nužudyti. Kiti atrodė labiau smalsūs nei sumanūs, priklausantys organizacijai, turinčiai tikslą, kad būtų drąsiau, nes nesitikėjo, kad vėl gali būti tarp kitų.

Vienaip ar kitaip, mūsų buvo gana daug, kad prie tvoros susidarytų spūstis. Metalinės vielos tvora siekė krūtinę. Ji juosė giraitę per kelis kvartalus dideliu atstumu į visas puses, tad nebuvo kito pasirinkimo, tik ją perlipti.

Po medžiais susirinko būrelis žmonių. Jaučiau jų nerimą, balsuose girdėjau įtampą. Pajutau, kad reikia skubėti. kažkas čia tikrai negerai ir aš buvau įsitikinusi, kad tai kažkaip susiję su mano šeima.

Nubėgau prie žmonių ir prasibroviau pirmyn.

Kol būsiu gyva, nesugebėsiu ištrinti iš atminties to, ką pamačiau.

TAMSOJE GRŪMĖSI mano mažoji sesutė.

Vyrai į visas puses tampė prie jos pririštas virves. Viena virvė buvo užnerta ant kaklo, kitos dvi – ant riešų, dar pora – ant kulkšnių.

Vyrai grūmėsi su virvėmis, lyg stengdamiesi nulaikyti laukinį žirgą.

Peidžės plaukai susiraizgę, ant jų matėsi kraujas. Veidas ir gėlėta suknelė taip pat buvo ištepti krauju. Baltos odos ir tamsaus kraujo bei siūlių kontrastas atrodė taip, lyg ji būtų prisikėlusį iš numirusiųjų.

Ji priešinosi lyg apsėsta. Kai vyrai trukteldavo, ji susvyruodavo, kad išlaikytų pusiausvyrą. Ji trūkčiojo lyg makabriška vudu lėlė ir net blausioje šviesoje matėsi kruvinos virvių nuotrynos ant kaklo ir riešų.

Norėjosi suklykti kaip šmėklai ir išsitraukti kardą.

Tačiau priešais Peidžę kažkas gulėjo.

Pamačiusi ją taip žiauriai pririštą lyg kokį žvėrį ir, ištikta šoko, nepastebėjau, kas dar vyko. Tačiau dabar pamačiau šešėlyje gulintį gniužulą, nejudrų it akmuo. Jo forma buvo tokia, kurios nenorėčiau pažinti.

Tai kūnas.

Vaikino, kuris turėjo lazda, kuris su savo bičiuliais sekė mane ir buvo užpuolęs. Nusigrėžiau. Nenorėjau matyti to, ką iš tiesų mačiau. Nenorėjau matyti trūkstamų jo kūno gabalų.

Nenorėjau net pagalvoti, ką tai reiškia.

Negalėjau.

Peidžė kyštelėjo liežuvį ir nusilaižė kraują nuo lūpų. Užsimerkė ir nurijo. Jos veidas akimirksniui atsipalaidavo.

Ramybė.

Ji vėl atsimerkė ir pažvelgė į kūną prie savo kojų. Atrodė, lyg neturėtų pasirinkimo.

Vis dar norėjau tikėti, kad matydama lavoną ji susiries iš pasibjaurėjimo. Buvo matyti, kad jai šlykštu. Tačiau taip pat matėsi ir godulio blyksniai. Alkis.

Ji perliejo mane greitu žvilgsniu. Jame atsispindėjo gėda. Tada nustojo grumtis ir stovėjo įbedusi į mane akis. Ji matė mano dvejonę. Matė, kad nebepuoliau jos gelbėti. Matė nuosprendį mano akyse.

– Ryn–Ryn, – ji verkė. Balse skambėjo praradimas. Kruvinais skruostais riedėjo ašaros palikdamos baltus ruožus. Buvęs nuožmaus monstro veidas tapo panašus į mažos išsigandusios mergaitės.

Paskui vėl ėmė blaškytis. Matant, kaip virvės ją veržia, iš užuojautos man taip pat skaudėjo riešus, kulkšnis ir kaklą.

Vyrai lingavo pirmyn ir atgal, laikydami virves už galų, ir buvo sunku pasakyti, ar jie paėmė ją į nelaisvę, ar ji laikė juos. Mačiau, koks tvirtas gali būti jos naujasis kūnas. Ji pakankamai stipri, kad galėtų rimtai su jais kovoti. Šioje nelygioje vietovėje ji galėtų juos išvesti iš pusiausvyros ir pargriauti.

Tačiau ji menkai tesipriešino.

Užtektų, kad virvės ją tik sužeistų. Kad ji sukeltų sau skausmą, taip save nubausdama. Kad niekas kitas nesusižalotų.

Mano mažoji sesutė verkė sielvartingai kūkčiodama.

Vėl ėmiau bėgti. Nesvarbu, kas atsitiko, ji to nenusipelnė. Nė viena gyva būtybė to nenusipelno.

Dešinėje stovintis kareivis pakėlė šautuvą ir nusitaikė į mane. Jis buvo taip arti, kad įžiūrėjau tamsią duslintuvo ertmę.

Sustojau vos nepaslysdama.

Šalia jo stovėjo dar vienas vyras, nutaikęs šautuvą į Peidžę. Iškeliaiu tuščias rankas. Vyras mane apčiupinėjo, iš jo šiurkštumo sprendžiau, kad jie tikėjosi rimto pasipriešinimo. Mes, jaunos mergaitės, turėjome ne kokią reputaciją. Vyrai šiek tiek nurimo pamatę, kad neketinu veltis į muštynes. Vienas dalykas susitikti akis į akį, tačiau kitas – kai jauti į save nukreiptą ginklą. Viskas, ką galėjau šiuo metu padaryti – tai stengtis likti gyvai ir laukti progos veikti.

Tačiau mano motinai atrodė kitaip.

Ji it vaiduoklis tyliai išniro iš šešėlių ir užšoko ant kareivio, kuris buvo nusitaikęs į Peidžę. Kitas karys šautuvo buože smogė motinai į veidą.

– Ne! – įspyriau vaikinui, laikančiam mano ranką. Tačiau vos tik jis nudribo ant žemės, vos spėjau numesti nuo savęs dar vieną vyruką, kai ant manęs užšoko kiti trys. Jie parbloškė mane ant žemės lyg patyrę mušeikos, man nespėjus atgauti pusiausvyros.

Mano motina iškėlė ranką, kad apsigintų nuo kito smūgio šautuvo buože.

Sesuo pašėlo priešintis. Šįkart kova buvo pilna panikos ir įtūžio. Ji klykė, tarsi kviesdama dangų jai padėti.

– Užčiaupkit ją! Užčiaupkit ją! – kažkas aidžiai šnabždėjo.

– Nešaukit! – pusbalsiu sušvokštė Sandžėjus. – Mums jos reikia gyvos. Tyrimams. Jis turėjo padorumo pasiųsti man kaltės kupiną žvilgsnį. Nežinojau, supykti ar dėkoti.

Turėjau padėti savo šeimai. Protas sakė, kad ginklai kelia pavojų, tačiau ką galėjau padaryti? Gulėti čia, kol jie mirtinai nukankins mano mažą sesutę ir mamą?

Trys vyrai laikė mane parbloškę ant žemės. Vienas jų užlaužė ranką už galvos, kitas spaudė kulkšnis, trečias sėdėjo ant pilvo. Atrodė, kad niekas daugiau manęs nevertino. Tegul.

Sugriebiau mano rankas laikančio vaikino riešus, panaudodama jį kaip svertą, ir įsitikinau, kad jis negalės pasprukti. Pasukau, truktelėjau kojas ir stipriai spyriau į rankas

kulkšnis laikančiam vyrui. Tai sunku padaryti, nesvarbu, didelis esi ar ne, – atitaikyti spyrio jėgą rankų gniaužtams.

Tada ištraukiau kojas ir spyriau tiesiai į veidą.

Vėl pakėliau laisvas kojas ir suspaudžiau jomis ant pilvo sėdinčio vaikinų kaklą. Trenkiau kojomis į žemę, nuversdama jį atbulom. Tada ištraukiau iš po jo kojas ir spyriau į atvirą tarpukojį. Dėjau taip stipriai, kad jis inkšdamas nuslydo nuo manęs. Kurį laiką jis netrukdyt.

Tas, kuris laikė mano riešus, ėmė spurdėti, bandydamas ištrūkti. Jei būčiau tikėjusi, kad jis tiesiog nubėgs ir paliks mane ramybėje, mielai būčiau jį paleidusi. Tačiau buvau daug tikresnė, jog jis stengsis įveikti mane, kol guliu ant žemės. Vaikinai kartais taip daro supratę, kad pralaimi kovą prieš mažą merginą. Jie priskiria tai laimingam atsitiktinumui ar panašiai.

Tvirtai laikiau jį. Vėl panaudojau jį kaip svertą, apsisukau ir pasiritau ant klubo taip, lyg, tariant mano treniruočių draugų žodžiais, bėgčiau siena aukštyn, tik šįkart taip dariau gulėdama ant žemės.

Užsimojau koja, sukdamasi ant klubo, ir spyriau virš manęs esančiam vaikinui į galvą.

Lažinuosi, kad jis to nesitikėjo.

Pašokau ant kojų, atidžiai tyrinėdama aplinką, pasiruošusi naujam puolimui.

Mano motina gulėjo ant žemės ir tempė kareivį už šautuvo, suėmusį vamzdį, nutaikytą tiesiai į ją. Arba ji nesuvokia, kad jis gali paspausti gaiduką ir nutėkšti ją, arba jai tai nerūpėjo.

Sesuo klykė, pakėlusį galvą į dangų, lyg būtų monstras, kuo ją visi ir laikė. Kakle ir kaktoje matėsi iššokusios venos, tarytum ketindamos susprogti.

Du vyrai, laikę ją už virvių, dabar gulėjo ant žemės. Trečias parkrito mano akyse. Mečiau prie motinos, tikėdamasi, kad kol spėsiu ką nors padaryti, šautuvas neiššaus. Laimė, šie kariai – vakarykščiai civiliai, neseniai tapę kariais ir nepatyrę. Vyliausi, kad šis dar nieko nebuvo nušovęs ir netroško, kad pirmoji jo auka būtų paklaikusi motina.

NEMAŠTYDAMI PAŽVELGĖME aukštyn. Visiškai negalvojau, kodėl taip darau.

Tik paskui suvokiau, kad aukštai, danguje, girdėti zvimbimas. Toks visai menkas, vos girdimas. Tačiau vis stiprėjantis. Pro properšas tarp medžių saulėlydžio nutviekstame danguje mačiau tamsią dėmę. Ji pavojingai didėjo.

Zvimbimas tebebuvo silpnas, labiau juntamas kaulais, nei girdimas. Tai buvo grėsmingas garsas, kažkas, kas glūdi mūsų instinktuose – giliai tūnanti sąmoninė baimė, pavirtusi garsu.

Nespėjau atpažinti, o žmonės jau gręžėsi ir bėgo.

Niekas neklykė, nerūkė, nešaukė vienas kito. Jie tiesiog bėgo – tyliai ir desperatiškai.

Panika buvo užkrečiama. Vyrai čia pat pamiršo mano motiną ir prisijungė prie bėgančiųjų. Vaikinai, tąsę virvėmis seserį, ūmai jas paleido ir taip pat dėjo į kojas.

Peidžė švokšdama spoksojo į dangų. Ji buvo apimta šoko.

– Bėk! – surikau.

Tai sugražino ją į realybę. Sesuo apsisuko ir movė kita kryptimi, tolyn nuo Pasipriešinimo judėjimo stovyklos. Ji skuodė gilyn į giraitę, tempdama purvu virves, kurios vinguriavo paskui ją kaip kokios gyvatės.

Motina žvilgtelėjo į mane. Iš sužeistos akies lašėjo kraujas. Net tokioje šviesoje mačiau sumušimo pėdsakus.

A kimirksnį padvejojusi ji nusivijo seserį. Stovėjau sustingusi, kol zvimbimas tapo dar stipresnis. Ar bėgti joms įkandin, ar grįžti ten, kur saugu?

Sprendimas buvo priimtas, kai tamsus debesis priartėjo taip, jog galėjau įžiūrėti formas.

Sparnuoti vyrai su skorpionų uodegomis.

Tuzinai jų, užtamsinusių dangų. Jie skrido leisdamiesi vis žemiau ir žemiau...

Veikiausiai kažkur anapus angelų būstinės buvo kitas jų pulkas ar net ne vienas.

Bėgau.

Skuodžiau nuo jų tolyn – kaip ir visi kiti, lėkiau prie mokyklos. Buvau paskutinė iš būrio, taigi tapau lengvu taikiniu.

Skorpionas smigo žemyn ir nusileido priešais mane.

Skirtingai nuo tų, kuriuos mačiau angelų būstinėje, šis buvo visiškai susiformavęs, gauruotais plaukais ir liūto iltis primenančiais dantimis. Jo rankos ir kojos atrodė bauginamai panašios į žmogaus, tik šlaunys ir dilbiai raumeningesni. Iš pirmo žvilgsnio jis buvo panašus į žmogų, tačiau pilvas ir krūtinė priminė kryžių, įsiterpusį tarp krūtinkaulio ir papilvės.

Dantys buvo tokie dideli, kad atrodė, jog dėl jų žvėris negali užčiaupti nasrų, iš kurių

tekėjo seilės. Jis urzgė priešais mane, iškėlęs virš galvos storą skorpionišką uodegą.

Sukaustė dar niekada nepatirta baimė.

Lyg būčiau iš naujo išgyvenusi skorpionų ataką būstinės rūsyje. Mano kaklas tapo pernelyg jautrus ir veik trūkčiojo, laukdamas į jį smingančio geluonies.

Šalimais nusileido dar vienas skorpionas. Aštriais kaip adatos dantimis, išlįsdavusiais jam šnypščiant.

Buvau užspeista į kampą.

Nutraukiau nuo kardo meškutį. Dabar ginklas atrodė ne toks gremėzdiškas nei anksčiau, tačiau tai priklausė ir nuo mano pasitikėjimo savimi.

Šūviai nutilo, girdėjosi tik griausmingas sparnų šniokštimas ir ausį režiantys žmonių klyksmai.

Vos spėjau užimti parengties poziciją, kurią išmokau sapne, kai ant manęs užšoko monstras. Užsimojau kardu keturiasdešimt penkių laipsnių kampu, norėdama nukirsti jam galvą. Tačiau monstras pasilenkė ir aš kirtau per geluonį. Pasigirdo klyksmas: ilčių pilni monstro nasrai skleidė nerimastingą žmogišką garsą.

Nespėjau susidoroti su juo, kai įgėlė antrasis. Užsimerkiau ir, apimta panikos, smarkiai užsimojau. Viskas, ką galėjau daryti, – sužadinti prisiminimus, kad visiškai nesustingčiau.

Laimė, mano kardas neturėjo tokių bėdų. Jis neabejotinai džiūgavo, pats nusitaikydamas reikiamu kampu. Užsimojant buvo plunksnos lengvumo, o kertant tapdavo sunkus it švinas.

Kai atsimerkiau, ant žemės, trūkčiodamas uodega, kraujais plūdo antras skorpionas. Pirmasis buvo dingęs, veikiausiai nuskrido gydytis žaizdų arba ramiai numirti.

Buvau vienintelis gyvas padaras šioje giraitės dalyje. Nuslinkau į artimiausio medžio šešėlį, stengdamasi kuo ramiau kvėpuoti. Skorpionai vis dar leidosi, bet ne prie manęs. Juos traukė šalia tvoros susigrūdę žmonės.

Jie nusitaikydavo, sučiupdavo žmogų ir geldavo po keletą kartų iš skirtingų pusių, lyg praktikuodamiesi ar tiesiog smagindamiesi. Netgi tuomet, kai užlipdavo ant aukų, kad iščiulptų iki sausumo, atslinkdavo kiti skorpionai ir vėl geldavo tas pačias aukas.

Žmonės klykė ir stumdė vieni kitus, stengdamiesi perlipti per tvorą. Kol grūdosi prie tos tvoros dalies, kur galėtų ją tiesiog peršokti, vėl buvo sučiupti skorpionų.

Tiems keliems, kuriems pavyko persiropšti, viskas buvo gerai. Skorpionai buvę pernelyg užsiėmę likusiais giraitėje. Jie atrodė tingūs grobuonys, nekreipiantys dėmesio į tuos, kuriems pavyko pasprukti.

Kai aukos nukrisdavo ant žemės, skorpionai imdavo jas siurbti. Ilgainiui, kai vieni jau gulėjo sudribę prie tvoros, kiti bėgo gatve į mokyklos pastatą, skorpionai nustojo domėjęsi. Jie pakilo į dangų ir sukuriuodami it vabzdžių spiečius pranyko tamsėjančiame danguje.

Kažkas sušiuoždėjo man už nugaros ir aš pasisukau, pasiruošusi karda.

Tai mama vilkosi manęs link.

Šioje tvoros pusėje buvome vieninteliai judantys žmonės. Visi kiti atrodė mirę. Nepaisant to, slėpiausi šešėliuose, jei kartais skorpionai grįžtų, tačiau kol kas buvo tylu ir ramu.

Paskui mane kėblino mama. Priėjo ir suklypo prie manęs:

– Ji dingo. Aš ją pamečiau, – ant jos kruvino veido žvilgėjo ašaros. Ji svirduliavo prie tvoros, ignoruodama kritusiuosius.

– Man viskas gerai, mama. Ačiū, kad paklausei, – pačiupau meškutį ir šifoniniu sijonu nušluosčiau nuo kardo kraują. – Ar tau viskas gerai? Kaip tau pavyko išlikti gyvai?

– Žinoma, kad tau viskas gerai, – ji ėjo toliau. – Tu velnio nuotaka, o šie padarai – jo sutvėrimai.

Įgrūdau ašmenis į dėklą ir užmoviau meškutį.

– Nesu velnio nuotaka.

– Jis išnešė tave iš ugnies ir leido aplankyti mus, prikeldamas iš numirusių. Kas daturėtų tokių privilegijų, išskyrus jo nuotaką?

Ji matė mane vaikino glėbyje tik kartą ir jau mus sutuokė. Svarsčiau, ką apie mano motiną kaip apie savo uošvę galvotų Rafas.

– Ar matei, kur nuėjo Peidžė?

– Dingo, – jos balsas užlūžo. – Pamečiau ją miške. – Praeitą savaitę į šiuos žodžius būčiau reagavusi labai paprastai. O šianakt nesupratau, ar apėmė panika, ar palengvėjimas. Veikiausiai ir viena, ir kita.

– Kaip pasislėpei nuo skorpiono? – paklausiau. – Kaip išgyvenai? – Jokio atsakymo.

Jei kas būtų pasakęs, kad mama turi maginių galių, tikrai nebūčiau tuo stebėjusis. Nestebino net ir tai, kad tokiomis sąlygomis jai pavyko išgyventi.

Sekiau ją iki tvoros. Praėjau pro aukas, gulinčias nepatogiomis ir nenatūraliomis pozomis. Nors niekas daugiau nepuolė, jos toliau raukšlėjosi ir atrodė lyg džiovinta mėsa. Giraitė priminė lavonais nuklotą mūšio lauką.

Norėjau juos įtikinti, kad jie atsigaus, kad viskas bus gerai. Tačiau po tokio žiauraus puolimo pati nebuvau tuo tikra.

Tarp aukų tysojo keli skorpionų kūnai. Vienam pataikyta į pilvą, kitam – į galvą.

Mama akimis naršė aukas, tarsi kažko ieškotų. Ji pačiupo vieną, išsiskiriančią iš kitų siaubą keliančią sustingusio veido grimasą, ir nuvilko prie sutrypto tvoros ruožo.

– Ką darai? – pasiteiravau.

– Aukuju, – atsakė rūpestingai tempdama vargšą vaikina. – Turime surasti Peidžę, todėl reikalinga auka.

– Tu mane gąsdini, mama, – pristigau oro.

Lyg pati mokėtų geriau, neprašydama mano pagalbos ji užkėlė vyruką ant tvoros

stulpelio. Šis it maišas nudribo ant žemės. Norėjau ją sulaikyti, tačiau jei ji įsikala sau į galvą kokią beprotišką sumanymą, niekas visoje žemėje jos nesustabdys.

Leidosi naktis. Skorpionų debesis tolo, danguje nesimatė nė vieno paklydėlio.

Patamsy giraitėje ieškoti dingusios žemosios demonės – sesers nebuvo pats geriausias sumanymas. Tačiau dėl įvairių priežasčių negalėjome palikti jos vienos. Bus daug geriau, jei ją rasiu aš, o ne kas nors iš pergąsdintų Pasipriešinimo judėjimo narių.

Taigi palikau motiną ir jos rūpesčius ir grįžau į tamsią giraitę.

BUVO JAU VIDURNAKTIS, kai grįžau atgal prie skerdynių šalia tvoros. Aplink at vaikštinėjo apstulbę žmonės. Vieni rymojo prie kritusių mylimųjų, kiti, sukrėsti ir raudodami, klaidžiojo tarp kūnų. Keletas kasė negilias duobes.

Mano motina įgyvendino savo projektą, nors jos niekur nesimatė. Tas žmogus, kurį ji tempė, dabar sėdėjo ant kūnų kaugės, ištiesęs rankas virš tvoros lyg išsigandusi ir kitus gąsdinanti kaliausė. Jis buvo pririštas virvės likučiais, kuriuos motina veikiausiai rado prie vaikino, laikusio Peidžę.

Jo klyksmo perkreiptos lūpos buvo paryškintos rubino raudonio lūpdažiu. Perplėšti susagstomi marškinėliai atidengė beveik pliką krūtinę. Ant jos lūpdažiu užrašyta:

TIK PALIESK, IR UŽIMSI MANO VIETĄ.

Siaubingoji motinos auka buvo gana aukštai. Visi jį apeidavo plačiu lankstu. Kai prisiartinau, vienas vyras pasilenkė prie šalimais gulincios moters patikrinti pulsą.

- Klausykite, – užkalbinau, – šie žmonės dar gali būti gyvi.
- Šita mirusi, – jis pajudėjo prie kitų.
- Jie gali atrodyti kaip mirę, tačiau veikiausiai yra tiesiog paralyžiuoti. Geluonis veikia taip. Jo nuodai paralyžiuoja, ir žmonės atrodo kaip mirę.
- Jei tavo širdis neplaktų, ir tu taip atrodytum, – jis papurtė galvą, paleido vaikino riešą ir nužingsniavo prie kitos aukos.

Sekiau jam įkandin, tuo tarpu kareiviai lakė šautuvus nusitaikę į dangų, tarsi laukdami dar vieno antpuolio.

- Bet jūs galit nejausti jų širdies dūžių. Manau, kad nuodai viską sulėtina. Manau...
- Ar tu gydytoja? – pasiteiravo nenutraukdamas darbo.
- Ne, bet...
- O aš gydytojas. Ir galiu pasakyti, kad jei širdis netvinksi, nėra jokios tikimybės, kad žmogus gyvas, išskyrus labai neįprastus atvejus, pavyzdžiui, į eketę įkritusį vaiką. Čia tokių vaikų nematyti, ar ne?
- Žinau, tai skamba beprotiškai, bet...

Du vyrai sunkiai pakėlė moterį ir nuvilko į negilią duobę.

- Ne! – sušukau. Ten turėjau būti ir aš. Visi juk kurį laiką manė, kad esu negyva, ir jei aplinkybės būtų susiklosčiusios kitaip, jie būtų numetę mane į duobę ir palaidoję gyvą, kol aš buvau tik paralyžiuota, bet visiškai sąmoninga.

Nubėgau ir atsistojau tarp vyro ir duobės.

– Nedarykite to.

– Palik mus, – vyriausias iš jų net nepažvelgė į mane, kai paniuręs nešė auką.

– Ji gali būti gyva.

– Mano žmona mirusi, – jo balsas užlūžo.

– Paklauskite manęs. Yra galimybė, kad ji dar gyva.

– Ar gali palikti mus ramybėje? – jis rūščiai pažvelgė akies kampučiu. – Mano žmona mirė. – Iš paraudusių akių pasruvo ašaros. – Ir ji neatgis.

– Tikriausiai dabar ji girdi jus.

Vyro veidas paraudonijo, buvo skaudu į jį žiūrėti.

– Ji niekada nesugriš. Net jei taip nutiktų, ji nebebūtų mūsų Meri. Tik kažkokią šlykštinę. – Jis mostelėjo į vienišą moterį, stovinčią prie medžio. – Kaip ji.

Moteris atrodė silpna, paklydusi, vieniša. Ji buvo apsimuturiavusi galvą rudu šaliku, su pirštinėmis, bet vis tiek atpažinau sudžiūvusį Klaros veidą, – moters, kuri išsikapstė iš būstinės griuvėsių. Ji vilkėjo pilkos spalvos palta, tarsi būtų norėjusi likti nepastebėta. Spėjau, kad žmonės jos taip ir nepriėmė.

Stypsojo stipriai apsikabinusi save rankomis, tarsi būtų įsitvėrusi vyro ir vaikų, kurių taip ilgėjosi. Viena, ko ji troško – surasti savo šeimą.

Merės artimieji tempė jos paralyžiuotą kūną į duobę.

– Nedarykite to, – prašiau. – Ji visiškai sąmoninga. Ji supranta, kad laidojat ją gyvą.

Jaunesnis vaikinys suabejojo:

– Tėve, ar nemanai, kad?..

– Tavo motina mirusi, sūnau. Ji buvo padorus žmogus ir bus tinkamai palaidota. – Jis pakėlė kastuvą.

Pastvėriau jo ranką.

– Traukis šalin! – nustūmė mane drebedamas iš įtūžio. – Tik todėl, kad neturi padorumo pasielgti taip, kaip geriausia tavo šeimai, dar nereiškia, kad turi teisę stabdyti kitus, atliekančius savo pareigą.

– Kaip turėčiau tai suprasti?

– Turėjai humaniškai, iš meilės, pribaugti savo seserį, o ne palikti svetimiems padaryti tai už tave.

Vyresnis vyras pasėmė pilną kastuvą žemių ir siūbtelėjo į duobę ant savo žmonos.

Ant jos veido pažiūro žemės.

TAMSIOJE GIRAITĖJE Obis pamojo vienam iš savo vaikinų.

– Palydėk jaunąją panelę ir jos motiną ir pasirūpink, kad abi saugiai ir ramiai praleistų naktį.

– Sulaikai mane? – paklausiau. – Kodėl?

– Tavo pačios saugumui, – atsakė Obis.

– Saugumui? Nuo ko? – pasiteiravau, – nuo JAV Konstitucijos?

Obis atsiduso.

– Negalime paleisti tavęs ir taviškių, kad keltumėt paniką. Turiu išsaugoti rimtį.

Obio parankinis įrėmė nebylų pistoleto duslintuvą man į krūtinę.

– Eik į gatvę ir nedaryk problemų.

– Ji tik norėjo išgelbėti žmonių gyvybes, – prakalbo kažkas drebančiu balsu. Tai buvo Klara, susisiautusi į erdvų palatą, lyg trokšdama jame pranykti.

Niekas nekreipė į ją jokio dėmesio.

Perliejau Obį žvilgsniu, tarsi klausdama: „Ar tu rimtai?“ Bet jis jau mojo kitan vaikinui, rodydamas į mano mamos auką.

– Kodėl vis dar aplenkiat šią siaubingą kūnų krūvą? Juk sakiau juos išnešti.

Obio parankinis paliepė kitiems dviem vyrams nukelti kūnus žemyn. Buvo aišku, kad nenorėjo to padaryti pats.

Aniedu papurtė galvas ir atsitraukė. Vienas net persižegnojo. Jie apsisuko ir movė prie mokyklos, kuo toliau nuo kūnų.

Kai lydima sergėtojų ėjau pro skerdynių lauką, išgirdau, kaip Sandžėjus liepia žmonėms sukrauti nereikalingus kūnus į skrodimo furgoną.

Traukiau nuo jų tolyn. Tiesiog negalėjau žiūrėti. Gal tikrai šie žmonės negyvi. Tikėjau, kad taip.

Mane nubloškė į ant kelio stovinčio policijos automobilio galinę sėdynę. Mama jau buvo čia.

Policijos automobilyje buvo metalinis tinklas, skiriantis priekines ir galines sėdynes. Ant galinių langų buvo užtvaros. Apačioje buvo padėtos antklodės ir keli buteliai vandens. Mano koja užkliuvo už higieninių servetėlių pakelių artipilnio kibirėlio su dangčiu.

Prireikė akimirkos, kad suvokčiau, jog jie niekur mūsų neveš. Tai mūsų kamera.

Nuostabu.

Sergėtojas bent jau neatėmė iš manęs kardo. Jis net neieškojo ginklų, taigi nusprendžiau, kad pasaulyje Prieš Tai jis nebuvo policininkas. Vis dėlto kardą jis veikiausiai būtų paėmęs, jei šis nebūtų atrodęs kaip jaukus poapokaliptinis meškutis.

Gurkštelėjau iš butelio vandens tiek, kad numalšinčiau troškulį ir kad nereikėtų artimiausiu metu bėgti šlapintis.

Žmonės pašėlusiai skubėjo, stengdamiesi užbaigti savo darbus iki visiškai sutems: vieni tempė kūnus į skrodimo furgoną, kiti laidojo artimuosius. Kartkartėm jie dirsteldavo į dangų, o visiškai sutemus ėmė nervingai gręžiotis atgal, lyg nerimaudami, kad galbūt prie jų kažkas sėlina.

Suprantu. Likti vienam tamsoje, ypač su kažkuo, kas, tavo manymu, yra miręs, buvo baugu.

Stengiausi negalvoti, kaip jaučiasi aukos. Paralyžiuotos, bet sąmoningos, bejėgės paliktos tamsoje su monstrais ir šeimynykščiais.

Kai į furgoną buvo įkeltas paskutinis niekieno neatsiimtas kūnas, dirbusieji užtrenkė dureles ir nuvažiavo.

Netilpę į furgoną bėgo gatve į mokyklą. Tuomet visi, baigę ir nebaigę laidoti saviškių, metė kastuvus ir nulėkė paskui darbininkus, kad tik neliktų vieni.

Pastebėjusi, kad visi apleidžia šią vietą, mama ėmė skleisti susirūpinusio gyvulio garsus. Kai esi paranojikas, mažiausiai trokšti būti uždarytas į mašiną, iš kurios negali pabėgti ir pasislėpti.

– Viskas gerai, – raminau. – Jie grįš. Išleis mus, kai tik aplinkui šiek tiek nurims. Tada eisime ieškoti Peidžės.

Ji truktelėjo durelių rankeną, perlipo į mano pusę, patikrino kitą. Tada trenkė į langą. Pabarškino į pertvaros tinklelį. Jos kvėpavimas peraugo į švokštimą.

Ją apėmė laukiniškos baimės būsena.

Mažiausia, ko reikėjo – tai isterijos mažesnėje nei sofas erdvėje.

Kai pro šalį bėgo paskutiniai atsilikėliai, surikau jiems:

– Perkelkit mane į kitą mašiną!

Bet jie klumpsėjo tamsia gatve net nepažvelgdami į mano pusę.

Buvau palikta ankštoje mašinoje su mama.

GALVOJE SUKOSI visokiausios mintys.

Giliai įkvėpiau. Stengiausi nuslopinti nerimą ir susikaupti.

– Mama? – nutaisiau ramų ir tylų balsą. Ko iš tiesų troškau – tai nuslinkti po sėdyne ir dingti jai iš kelio, kai ji taps atomine bomba. Tačiau tai ne išeitis.

Ištiesiau vandens buteliuką.

– Gal nori gerti?

Ji pažvelgė į mane, lyg būčiau beprotė.

– Nustok plempusi! – Ji nutvėrė buteliuką iš rankų ir paslėpė po galiniu langu. –

Reikia tausoti.

Jos akys lakstė po mūsų kalėjimą. Kiekvienoje veido raukšlėje atsispindėjo desperacija ir nerimas, ji buvo persmelkta rūpesčio. Rodėsi, kad raukšlių tarp antakių ir aplink lūpas kiekvieną dieną tik daugėjo. Stresas ją žudė.

Ji perkratė savo kišenes. Kaskart, kai tik rasdavo sukežusį kiaušinį, vis labiau siuto Laimė, kažkas atėmė jos gyvulių varymo įnagį. Negalėjau net pagalvoti, kiek pastangų tai kainavo.

– Mama?

– Nutilk–nutilk–nutilk! Tu leidai tiems vyrams ją paimti! – viena ranka ji sugriebė metalinį tinklelį, o kita – sėdynės atlošą. Gnaužė tol, kol iš rankų ištekėjo visas kraujas ir pabalo krumpliai.

– Tu leidai tiems monstrams išdarinėti su ja visus šiuos siaubingus dalykus! Parsidavei velniui ir net negalėjai išgelbėti savo sesers? – raukšlės tarp antakių įsirėžė taip stipriai, kad atrodė košmariškai. – Tu net nevaliojai pažvelgti jai į akis, kai jai labiausiai tavęs reikėjo. Buvai išėjusi jos medžioti, ar ne? Taigi galėjai ir pati ją nudėti! Ar ne? – ašaros sruvo jos kaukę primenančiu iškamuo tu veidu.

– Kokia nauda iš tavęs? – klykė man į veidą, išraudusi nuo įtampos. Atrodė, kad jos pačios veidas tuoj susprogs. – Beširdė! Kiek kartų tau sakiau saugoti Peidžę? Tu blogesni net už niekam tikusią!

Ir vis daužė ranka į tinklelį, kol pradėjo kraujuoti.

Bandžiau sulaikyti.

Kad ir kiek kartų esu girdėjusi ją įtūžusią, jos žodžiai vis tiek mane veikė.

Susiriečiau kamputyje, stengdamasi laikytis nuo jos kuo toliau. Ji apvers aukštyr kojomis viską, ką besakyčiau, kaip reikalaus jos pamišėliška logika, ir tuomet rėš atgal.

Kaupiausi dar vienai siautulingai audrai. Nenorėjau patirti to šiame kalėjime, tokiam mažame, kad net nebuvo kur prigulti. Šito patirti nenorėjau niekur ir niekada.

Jei iki to prieisime, esu pakankamai didelė, kad laimėčiau, tačiau ji tikrai nesiliaus tol,

kol jos nesužeisčiau. Geriausia būtų, jei pasisektų nuraminti.

Tačiau neįstengčiau sugalvoti nieko raminamo. Tai visuomet mokėdavo Peidžė. Taigi griebiausi pirmo į galvą šovusio dalyko: ėmiau niūniuoti.

Tai buvo daina, kurią ji niūniuodavo atsigavusi po ypač blogų būsenų. Maniau, kad tai jos atsiprašymo daina. Apie saulėlydžius, pilis, bangų mūšą, sumušimus.

Ji gali mane ignoruoti arba dar labiau įsiusti. Išgirdusi niūniuojant jos dainą, gali nusiraminti arba dar labiau įpykti. Viena, ko tikrai dera tikėtis, – kad ji nenuspėjama.

Jos ranka pakilo ir tėsė man per veidą.

Pliaukštelėjo taip stipriai, kad pamaniau, jog visuomet nešiosiu tą delno atspaudą ant savo skruosto.

Sudavė dar kartą.

Kai ranka pakilo trečią sykį, sugriebiau už riešo.

Per treniruotes buvau mušama, kumščiuojama, spardoma, stumdoma, trankoma ir dusinama įvairių priešininkų. Bet niekas taip neskaudina, kaip motinos smūgis.

Priminiau sau, kad jau kelios savaitės, kaip ji nevartoja vaistų, tačiau skausmo tai nesumažino.

Apsikabinau save, tikėdamasi, kad taip sutramdysiu ją jos neskaudindama, vildamasi, jog ji nenueis per toli. Tačiau paaiškėjo, kad tai neveikia.

Jos įniršis peraugo į kančią. Pirštai atleido metalinį tinklelį. Pečiai sukumpo, ji susirangė prie durų į kamuoliuką. Ir drebėjo plūsdama ašaromis. Verkė garsiai, mergaitiškai, kūkčiodama.

Lyg jos vyras būtų palikęs ją monstrams.

Tarsi jos dukros būtų demonų atplėštos nuo jos pačios.

Lyg būtų ištikusi pasaulio pabaiga. Ir niekas jos nesuprastų.

Jei Peidžė būtų čia, ji apkabintų mamą ir glostytų jai plaukus. Peidžė ramintų ją tol, kol ji užmigtų. Ji darė taip nesuskaičiuojamą skaičių kartų, netgi tuomet, kai mama ją sužeidė.

Bet aš ne Peidžė.

Susirangiau savo kampelyje, gniauždama minkštą pliušinio meškučio kailį.

SAPNAVAU, kad esu su Rafu.

Aplinka atrodė pažįstama. Buvome svečių trobelėje, kurioje aš ir Rafas praleidome naktį, palikę biurą. Tąkart sužinojau jo vardą, tą naktį iš kalinio jis tapo partneriu, tą naktį jis laikė mane savo glėbyje, kai drebėjau nuo patirto košmaro.

Į langus barbenančio lietaus garsai užpildė trobelę.

Pažvelgiau į tuometinę save, miegančią ant sofos po plonyte antklode.

Rafas gulėjo ant kitos sofos ir stebėjo. Jo raumeningas kūnas tingiai tįsojo ant pagalvėlių. Tamsiai mėlynose akyse sukuriavo minčių, kurių negalėjau girdėti, atšvaitai. Tarsi kardas, man papasakojęs tiek daug apie Rafą, staiga būtų tapęs sąmoningas ir ėmęs slėpti savo mintis. Galbūt perlenkiau lazda, kai paklausiau apie tą bučinį.

Rafo akyse atsispindėjo švelnumas, kurio niekada anksčiau nebuvo mačiusi. Bet nė karto nejaučiau atviro geismo ar švelnios meilės, ar kažko panašaus. O jei ir būtų taip pasirodę, tai nebent tik mano pakrikusiose fantazijose.

Ne taip svajojau apie jį.

Viskas panašėjo į tai, kai kietas vyrukas, kuriam visai nepatinka katės, ima žiūrėti į mažą kačiuką ir pirmą kartą pajunta, kad šis gali būti visai mielas. Kažkoks nenoromis priimtas suvokimas, kad veikiausiai ne visos katės yra blogos.

Trapi akimirka išnyko greitai, kaip ir užgimė. Rafas pakėlė akis ir pažvelgė į priemenę. Jis kažką girdėjo.

Įsitempė.

Laukiau, stengdamasi pamatyti.

Iš lėto artėjo dvi poros raudonų akių, tyliai kaip pati mirtis. Jos spigino į svetainę iš tamsios priemenės, stebėdamos mane.

Oho. Kodėl apie tai nežinojau?

Rafas akimirksniu pašoko ir, pačiupęs kardą, metėsi į priemenę.

Demonų mutantų šešėliai liuoktelėjo atgal prie miegamojo ir ištirpo nakties tamsoje. Jie sustojo tarpdury, pasinerdami šalto oro sraute.

Varžydami, kas pirmas pasieks išdaužtą langą šalia lovos, Rafas ir tie sutvėrimai ėmė judėti tarsi sulėtintam kine. Pro plyšį tiško lietus, o vėjuje irgi sulėtintai plaikstėsi užuolaidos.

Žinau, kad turėčiau kopijuoti Rafo judesius, bet esu tokia užsiėmusi stebėdama, kas vyksta. Sutvėrimai skuodė, nepuolė.

Ar jie jį sekė? Ar grįžta pastiprinimo?

Demonams mutantams būtų pavykę išsiropšti pro langą, jei pirmasis nebūtų nustūmęs iš kelio antrojo ir nebūtų praradęs laiko, kai supanikavęs vėl stvėrė jį.

Kol jie rungėsi dėl vietos, Rafas smogė tam, kuris jau buvo bešokęs pro langą, jį beveik perkirsdamas. Tada kirto antram ir perrėžė gerklę.

Rafas pažvelgė pro langą, kad įsitikintų, ar šiedu buvo vieninteliai demonai. Tada nusvirduliavo į lovą, krūpčiodamas iš skausmo, ir susirietęs laukė, kol atgaus kvapą. Toje vietoje, kur turėjo būti sparnai, tamsiomis kraujo dėmėmis pražydo tvarščiai.

Vos prieš kelias valandas jis nubudo iš gydančio miego ir tai buvo jau trečia jo kova. Viena buvo su manimi, kita – su gatvių gauja, įsibrovusia į biurą, kur buvom įsikūrę, o dabar – su šiais klaikiais padarais. Negaliu įsivaizduoti, kaip jam sunku. Viena yra būti atkirstam nuo būrio ir apsuptam priešų, ir visai kita – dar būti ir mirtinai sužeistam; ko gero vienišiausias jausmas pasaulyje.

Jis nušluostė ašmenis į patalus ir meiliai išblizgino juos medžiagos skiaute. Jam nuėjus, tie sutvėrimai galiausiai baigė savo mirtinas kančias.

Nuostabiliausia, kad aš vis dar miegojau svetainėje. Žinoma, ištisas naktis nebuvo padoriai sudėjusi bluosto ir jaučiausi kone mirtinai išsekusi. Mano kūnas ant sofos drebėjo. Kol miegamojo durys buvo praviros, į vidų skverbėsi šaltis.

Rafas stabtelėjo ir, sulaukęs kvėpavimą, palinko virš sofos.

Inkščiau sapne drebedama.

Ką jis galvoja?

Kad jei mus stebi nors vienas demonas, nebus jokio skirtumo, ar gulime ant skirtingų sofų, ar ant tos pačios? Ar kad aš jau esu pasmerkta, nes per ilgai buvau jo draugijoje?

Vėl suinkščiau po plonyte antklode ir prisitraukiau kelius prie krūtinės.

Jis palinko virš manęs ir sukuždėjo:

– Nurimk. Šššš...

Galbūt po tokios traumuojančios amputacijos jam tiesiog reikėjo pajusti kitos gyvos būtybės šilumą? Gal jis per daug išsekęs, kad jam rūpėtų, jog aš esu žmonių dukra, keista ir laukinė, kaip jo stebėtojų žmonos.

Kad ir kokia buvo priežastis, jis nenoromis susirinko pagalvėles nuo sofos galo. Dėl stabtelėjo, lyg ketindamas persigalvoti.

Tada nusliuogė už manęs.

Iš pradžių jo apkabinimas buvo sustiręs ir nerangus. Tačiau kai ėmė atsipalaiduoti, atsileido ir veidas.

Jis paglostė mano plaukus ir sukuždėjo:

– Ššš...

Kad ir kokią paguodą jis man suteikė, aš jam atsilyginau mažiausiai tuo pačiu – tiesiog būdama šiltu kūnu, kuri apkabino tada, kai jam to labiausiai reikėjo.

Prisiglaudžiau arčiau, sapnuodama ir inkšdama, kol išgirdau palengvėjimo atodūsi. Beveik sugėlė, kai išvydau, kaip Rafas užsimerkia ir apkabina mane taip, kaip vaikas kad glaudžia minkštą žvėriuką, norėdamas nusiraminti.

Ištisiau savo fantominę ranką paglostyti jo veidą. Bet, žinoma, negalėjau jo pajusti
Galėjau jausti tik tai, ką prisiminė kardas.

Bet vis tiek perbėgau pirštais per jo kaklą ir raumeningus pečius.

Įsivaizduodama jo švelnią šilumą.

Prisimindama, ką jaučiau būdama jo glėbyje.

KAI PAKIRDAU, buvo tamsu. Išnirau atgal į realybę vis dar apimta klampaus sapno nuotaikos.

Paglosčiau minkštą pliušinio meškiuko kailiuką. Jis teikė daugiau paguodos nei kovos pamokos. Lyg kardas būtų tyčia parinkęs raminamą akimirką, ir aš buvau dėkinga už tai.

Tik po geros minutės susivokiau, kodėl miegojau galinėje automobilio sėdynėje.

Taip. Mes įkalintos policijos automobilyje.

Tuomet sugrižo realybė ir aš panorau vėl pasinerti į savo sapną.

Lauke, kiek aprėpė žvilgsnis, visur matėsi griozdiški automobiliai, vėjyje mirguliavo mėnulio apšviestų medžių šakų šešėliai. Kaip ir daugelis vietų, naktį gatvės tapo siurrealistinės ir baisios.

Už lango kažkas sujudėjo.

Kol atpažinau kas, pabeldė į langą.

Suinkščiau.

Motina tyliai suspaudė mano ranką ir numygė mane ant kilimėlio prie savo kojų.

– Tai aš, Klara, – sušnibždėjo šešėlis.

Trakstelėjo užraktas ir toje pusėje, kur vairas, atsidarė durelės. Laimė, kažkas buvo išjungęs mašinos palubėje esančią šviesą, taigi netapome švyturiu.

Jos pernelyg liaunas siluetas nuslydo į vairuotojo sėdynę.

– Tu mirusi, – pasakė mano motina, – visa sudžiūvusi ir atrodo, lyg būtum iššliaužusi iš kapo.

– Ji gyva, mama, – pakilau nuo grindų ir atsisėdau ant sėdynės.

– Kartais noriu, kad būčiau mirusi, – ištarė Klara. Ji įjungė variklį, kuris užburzgė stulbinamai garsiai.

– Ką darai? – paklausiau.

– Vežu jus iš čia. Tolyne nuo šių siaubingų žmonių. – Ir pajudėjo į platų S formos lankstą, kad išvengtų kitų automobilių.

– Išjunk priekines šviesas, – paliepiu. – Jos pernelyg matomos.

– Tai dieninės lempos. Jos turi šviesti.

Kol ji sukinėjosi, stengdamasi apvažiuoti kliūtis, automobilio lempos apšvietė mamos sukrautą kūnų kaugę. Nepaisant Obio įsakymo, jų niekas nenorėjo liesti.

Siaubingos išvaizdos kūnas kaugės viršuje nerangiai bandė pakelti ranką, kad užsidengtų akis nuo šviesos.

– Mirusieji prisikelia, – pasakė mano mama. – Ji atrodė susijaudinusi, lyg būtų žinojusi, kad tai nutiks.

– Jis nebuvo miręs, mama.

– Tu pirmoji prisikėlei, – leptelėjo mama, – pirmoji iš mirusiųjų.

– Aš taip pat nebuvo mirusi, – pasakiau.

– Tikiuosi, kad jis ras savo šeimą ir jie priims jį atgal, – tarė Klara. Iš jos balso tonu galėjai spėti, kad ji tuo abejoja.

Stengiausi negalvoti apie kitas aukas.

Ironiška, kad mano motina veikiausiai išgelbėjo skorpionų auką, kuri vienintelė išgyveno šią naktį.

KAI ŠIEK TIEK nutolome nuo Pasipriešinimo judėjimo buveinės, Klara sustabdomobilį, kad persėsčiau į priekį. Kadangi mano motina taip pat nenorėjo likti įkalinta gale, mes visos susigrūdome į mašinos priekį, ir aš įsitaisiau viduryje.

– Ačiū, Klara, – padėkojau. – Kaip gavai raktus?

– Kvailio laimė, – atsakė. – Tie dvyniai juokingais vardais išmetė juos vos kelios pėdos nuo manęs.

– Jie... išmetė? – Tie vaikinai – patys vikriausi apgavikai, kokius tik kada esu mačiusi. Sunku įsivaizduoti, kad jie ką nors pamestų.

– Taip, eidami jie žongliravo keletu daiktų. Raktas paprasčiausiai nukrito ir jie nepastebėjo.

– Bet tu pastebėjai.

– Žinoma.

– Iš kur žinėjai, kad jis nuo šio policijos automobilio?

Ji kilstelėjo raktą, kad parodytų man žymelę. Tai buvo plastikinis laikiklis, veikiausiai skirtas nuotraukoms. Jame buvo popieriaus skiautė su vaikiškai pakeverzotomis raidėmis: „Penryn policijos automobilis – ypač slapta.“

Jei kada vėl pamatysiu dvynius, būsiu skolinga jiems purvinas zombių mergaitės kautytes.

– Tikiuosi, jie nepakliūs į bėdą, – ištarė Klara. – Jie, atrodo, geri vaikinai.

– Stebėčiausi, jei kas nors žinotų, kad jie kada nors turėjo šį raktą. Nesijaudink, jie nepakliūs į bėdą. – Tačiau spėju, kad galėtų pakliūti vienas jų labiausiai nekenčiamų priešų.

Mama šalia manęs skubiai sušnibždėjo į mobilųjį telefoną, kalbėdamasi su kažkuo, ko čia nebuvo.

– Tai kur keliausime? – paklausė Klara.

Tai aptemdė mano nuotaiką. Toks paprastas klausimas. Negalėjau apie tai nei pagalvoti. Mama ir Klara buvo už mane vyresnės, tačiau kažkaip manė, kad aš tai nuspręsiu.

Peidžė dingusi. Ir tas negyvėlis, prie kurio ji stovėjo...

Užmerkiau akis, stengdamasi, kad tas vaizdas išnyktų, bet jaučiausi tik dar blogiau.

Kraujas ant veido nebuvo jos, esu tuo tikra. Arba ji medžios žmones, arba žmonės ją. Veikiausiai ir tai, ir tai.

Negalėjau pakęsti nė vienos minties. Jei jie pagaus ją, kankins, kaip kankino Pasipriešinimo judėjimo žmonės – suriš virvėmis kaip žvėrį arba nužudys. O jei ji juos pagaus...

Nė negalvok apie tai.

Tačiau turėjau apie tai galvoti, ar ne? Negalėjau palikti jos čia vienos, be vilties ir išsigandusios.

Ryte pasipriešinimo dalyviai tikriausiai ieškos jos. Jei aptiktume ją pirmos, galbūt sugebėtume rasti jai išeitį iš susidariusios padėties. Tačiau kaip mes ją rasime?

Giliai įkvėpiau ir lėtai pasakiau:

– Važiuokime kuo toliau, už kelių miestelių, ir pasislėpkime nuo Pasipriešinimo judėjimo, kol sugalvosime, ką daryti.

– Gera mintis, – pritarė Klara, kuri dairėsi į dangų ne mažiau nei į kelią.

– Ne, – paprieštaravo mama, viena ranka rodydama į priekį, o kita laikydama telefoną.

– Važiuok toliau. Peidžė nuėjo šiuo keliu. – Ji, atrodo, buvo tuo tikra.

Jos mobilusis buvo keistas. Didesnis ir gremėzdiškesnis nei įprasta. Keista pažįstamas.

– Ar čia telefonas? – siekiau jo paimti.

– Ne! – mama patraukė jį už savęs. – Tai ne tau, Penryn. Nei dabar, nei kada nors.

Su daiktais mano motina yra užmezgusi kitokius ryšius nei mes. Kartais šviesos jungiklis tėra tiesiog šviesos jungiklis. Bet tik tol, kol nustoja juo būti.

Nežinia kodėl metų metus naudojusis jungikliu, ji staiga nusprendė, kad reikia jį apversti atbulai, nes tai išgelbės Čikagą. Po to reikėjo prijungti kitą jungiklį. Kol viena dieną jai prireikė apversti jį, kad išgelbėtų Niujorką.

– Kas tai? – paklausiau.

– Tai velnias.

– Maža juoda dėžutė yra velnias?

Tai nesvarbu, žinoma. Niekada nebuvo svarbu. Tačiau dėl kažkokios priežasties norėjau, kad ji apie tai pasakytų. Galbūt tai paveiktų mano atmintį ir prisiminčiau, kas tai ir kur anksčiau tai mačiau.

– Velnias kalba su manimi per šią mažą juodą dėžutę.

– O, – linktelėjau, stengdamasi sugalvoti, ką dar pasakyti. – Gal tuomet išmeskime ją lauk.

Jei tik būtų taip paprasta.

– Tai kaip tuomet rasime tavo seserį?

Pokalbis sukosi aplinkui. Aš gaišau laiką.

Mano motina pakilo ir aš žvilgtelėjau į telefono ekraną. Ten buvo Įlankos srities

žemėlapis su geltonomis rodyklėmis, nukreiptomis į du taškus.

Žinojau, kad tai displėjus. Atsiminiau iš to, kaip kartą tėvas parsinešė tokį namo.

– Tai tėčio prototipas.

Mama nukišo jį už nugaros lyg nerimautų, jog galiu atimti.

– Negaliu patikėti, kad tu jį pavogei ir leidai, jog tėtį už tai pašalintų iš darbo. –

Nenuostabu, kad jis mus paliko.

– Jam vis tiek nepatiko tas darbas.

– Jis mėgo jį. Buvo visiškai sugniuždytas, kai jį prarado. Ar neatsimeni, kaip jis visų jo ieškojo?

– Jo kompanijai nereikėjo jo taip, kaip man. Velnias norėjo, kad jį turėčiau. Tai nebuvo jų daiktas, kad galėtų pasilikti sau.

– Mama...

Kokia prasmė? Jei jo nebūtų atleidę už prototipo pametimą, būtų atleidę už ką kita, ką mama vis tiek būtų padariusi. Sunku būti inžinieriumi, kai tavo žmona skambina kas dvi minutes. Ir jei jis neatsiliepia į skambutį, ji skambina registratorei arba viršininkui, arba atsitiktiniams bendradarbiams, kad išsiaiškintų, ar jam viskas gerai. O jei niekas neatsiliepė, tuomet savo apsilankymu jį nustebindavo kas nors iš policijos, norėdamas pasikalbėti apie tai, kad jo žmona visus išgąsdino viešoje vietoje klykdama ir šaukdama, kad jie pagavo jos vyrą.

– Kas tai?

– Prietaiso naminiams gyvūnams sekti prototipas, – pasakiau. – Jis naudoja mažytį seklį. Atsparų vandeniui ir smūgiams. Kartą tėtis mums jį parodė. Matyt, mamai jis labai patiko.

– Jis buvo inžinierius?

– Buvo, – atsakiau. Nepasakojau jai, kad iki mus paliekant jis dirbo naktinėje pamainoje 7-Eleven, patogioje parduotuvėje netoliese, kur mama galėjo sėdėti kamputyje, kol jis dirbo prie kasos.

– Mano vyras Bredas taip pat buvo inžinierius, – ištarė ji ilgesingai, beveik pati sau.

Rodyklės motinos prietaise mirksėjo ir rodė į kelią. Taikiniai judėjo.

– Ką mes sekame? – pasiteiravau.

– Peidžė, – atsakė mama.

– Iš kur žinai, kad tai Peidžė? – paklausiau visiškai įsitikinusi, kad tai dar viena fantazija. Viena yra turėti sekimo prietaisą. O kita – sekti Peidžę, įskaitant tai, kad ji turi turėti būti su siūstuvu.

– Velnias man pasako, – ji nerimastingai palenkė galvą. – Jei pažadu jam tam tikrų dalykų, – sumurmėjo.

– Gerai, – patryniau kaktą, stengdamasi būti kantri. Tai tam tikras menas išgauti iš mano mamos informaciją. Kad galėtum geriau suvokti, apie ką ji kalba, reikėjo viena koja

stovėti realybėje, o kita – jos pasaulyje.

– Kaip velnias žino, kur yra Peidžė?

Ji pažvelgė į mane, lyg būčiau ištarusi kvailiausią klausimą pasaulyje.

– Žinoma, iš siųstuvo.

KARTAIS NET AŠ padarau klaidą, deramai neįvertindama mamos. Vien todėl, kad tiki nelogiškais dalykais ir priima prastus sprendimus, nesunku patikėti, jog nėra sumani ir gudri. Tačiau jos būklė neturi nieko bendra su intelektu. Kartais tai pamirštu.

– Ar Peidžė turi siųstuvą? – net sulaikiau kvėpavimą.

– Taip.

– Kur? Kaip? – jei mama įdėjo siųstuvą į krepšį ar kur kitur, ką, jos manymu, Peidžė galėtų dėvėti, tuomet veikiausiai sekame paskui Pasipriešinimo judėjimo šiukšliavežę, o ne paskui Peidžę.

– Čia, – mama parodė į mano batą.

Pažvelgiau žemyn, bet nieko nepamačiau. Tada supratau, kad ji rodo ne batą. Ji rodo geltoną žvaigždutę džinsų apačioje. Buvau taip pripratusi prie šių žvaigždučių, kad nustojau jas pastebėti.

Pasilenkiau, pirmą kartą panorusi įdėmiau ją apžiūrėti. Nykščiu bakstelėjau į geltonų siūlų mazgelius kamuose. Jie buvo mažulyčiai ir neapčiuopiami, bent jau iki šiol nebuvau jų pastebėjusi.

– Čia tu, – pasakė ji, rodydama pirštu į apatinę rodyklę ties Redvudo miestu.

– Čia Peidžė, – nuvedė pirštu prie viršutinės rodyklės ties San Fransisku.

Ar galėjo ji per tokį trumpą laiką taip toli nukeliauti?

Giliai įkvėpiau. Kas žino, ką ji dabar sugeba?

Atsimenu tėtį, kuris parodė mažulytį lustą, pasidėjęs jį ant piršto galiuko. Jis turėjo jų saujas, sukrautas į konteinerį drauge su imtuvu. Lustas buvo aptrauktas plastmase, saugojusia jį nuo purvo ir vandens: kad šunys galėtų laisvai sau vartaliotis, būti prausiami nepažeidžiant siųstuvo.

Štai kodėl mama taip reguliariai pasirodydavo, kai aš keliavau su Rafu. Štai kaip ji pasiekė angelų būstinę.

– Mama, tu genijus.

Motina iš pradžių nustebo. Paskui jos veidą nušvietė šypsena. Nežinau nuo kada nebuvau mačiusi jos tokios laimingos. Jos veidas spinduliavo džiaugsmu lyg mažos mergaitės, ką tik supratusios, jog pirmą kartą padarė kažką gero.

Linktelėjau.

– Geras sumanymas, mama.

Suvokimas, kad tavo pačios tėvams reikia tavo padrąsinimo, trikdo.

Atsikratėme triukšmingo policijos automobilio ir pakeitėme jį į tylų, rakteliu užvedamą velomobilį. Apžiūrėjau ankstesnio automobilio daiktadėžę ir bagažinę,

ieškodama, ką būtų verta pasiimti. Radau žiūronus ir kelioninį krepšį, prikimštą nenumatytiems atvejams skirtų atsargų. Jei Obio vyrus dėl ko nors ir galima vertinti – pirmiausia dėl gebėjimo pasirūpinti išlikimui reikalingais dalykais. Įtariu, kad panašaus gėrio buvo visose Pasipriešinimo judėjimo mašinose.

Persikraustant į naują automobilį Klara man pakuždėjo:

– Nemanyk, kad visos viltys išsipildo.

– Nesijaudink. Žinau, mano galimybės rasti Peidžę – menkos.

– Ne tai. Turėjau galvoje tavo mamą.

– Patikėk manim, dėl jos neturiu vilčių.

– Turi. Matau. Sakoma, kad jei esi paranojikas, dar nereiškia, kad jie tavęs negaudo. Šis posakį galima ir apversti. Tik todėl, kad manai, jog kažkas tave gaudo, dar nereiškia, kad nesi paranojikas.

– Nesuprantu.

– Jei pasaulis darosi beprotiškas, nereiškia, kad tavo mama jau nėra pamišėlė.

Atšlijau. Taip nemaniau. Tikrai ne. Tačiau ar ji turėjo atimti iš manęs viltį?

– Dirbau slauge. Žinau, kaip sunku namiškiams, kai jos būklė tokia. Gali padėti pokalbis apie tai. Tiesiog nenoriu tavęs įžeisti, sakydama, kad tavo mama gali...

Spyriau į įjungtus priekinius naujo automobilio žibintus, kad netaptume švyturiu. Suknežinau juos beveik į miltus.

Mums nereikia šviesų. Kad kelyje įžiūrėtum automobilių griozdus, užtenka mėnulio. Smulkios detalės nieko nereiškia.

Įsliuogiau į keleivio vietą.

– Apgailestauju, – pasakė Klara, įsitaisydama vairuotojo vietoje.

Linktelėjau.

Ir tai buvo šio bjauraus pokalbio pabaiga.

Ji įjungė variklį ir mes vėl lėtai patraukėme į šiaurę, San Fransisko link.

– Kodėl tu čia, Klara? Mano motina ir aš nesame geriausios kelionių draugės.

Ji kurį laiką važiavo tylėdama.

– Galbūt aš praradau tikėjimą žmonija. Veikiausiai jie teisūs mus naikindami.

– Koks ryšys tarp to ir tavo kelionės su mumis?

– Tu esi didvyrė. Tikiuosi, tu atgaivinsi mano tikėjimą ir įrodysi, kad mes verti išgelbėjimo.

– Aš ne didvyrė.

– Tu išgelbėjai man gyvybę angelų būstinėje. Taigi esi mano didvyrė.

– Aš palikau tave rūsyje mirti.

– Tu išlaisvinai mane iš siaubo gniaužtų, kai jau buvau praradusi viltį. Suteikei galimybę grįžti atgal į gyvenimą, kai niekas negalėjo to padaryti.

Žvilgtelėjo į mane. Jos akys spindėjo tamsoje.

– Tu didvyre, Penryn, patinka tai tau ar ne.

MANO MOTINA nepaliaujamai murmėjo į imtuvą. Jos balsas skambėjo tuo ritmu kuris gąsdino mane, kai ji meldėsi. Nes panašiu balsu ji kreipdavosi į velnią.

Tamsoje laviruodamas tarp apleistų mašinų, važiuoti galėjai tik lėtai, tačiau mums sekėsi. Vykome tuo pačiu maršrutu, kuriuo mudu su Rafu pasiekėme miestą. Tik šįkart niekur nebuvo jokių žmonių. Nei pabėgėlių, nei automobilius vairuojančių dvylikamečių, nei palapinių miestelių. Tik mylių mylios tuščių gatvių, laikraščiais nuklotų šaligatvių, primėtytų mobiliųjų telefonų, kurie traškėjo po mūsų padangomis.

Kur žmonės? Ar jie slepiasi už tamsių langų? Net po angelų būstinės puolimo negalėjau įsivaizduoti, kad visi paliko miestą.

Paglosčiau švelnų pliušinio meškučio kailį. Buvo klaiku matyti ištuštėjusias miesto gatves, o ant pečių kabantis kardas, net užmaskuotas pliušiniu meškučiu, ramino.

Po kelių valandų supratome, kad važiuojame prie prieplaukos. Vidunaktį pasiekėme kalno viršūnę. San Fransiskas turėtų būti bruzdantis miestas, nutviekstas žėrinčių šviesų judrus ir triukšmingas. Tikėjau, to ir kartu bijojau dėl per didelės sensorinės perkrovos. Kiek kartų lankiausi šiame mieste su draugais ar su tėčiu, beveik visuomet pasiklysdavau, klajodama vėjo košiamomis gatvėmis.

Dabar tai buvo dykvietė.

Dylantis mėnulis menkai apšvietė apvirtusias šiukšliadėžes ir šmirinėjančias žiurkes, miestas po Didžiojo puolimo sukeltų gaisrų buvo toks suodinas, jog sugėrė daugiau šviesos nei, regis, buvo įmanoma. Kažkada gražus, dabar jis buvo košmariškas.

Mama dairėsi pailsusiomis akimis. Lyg visuomet būtų žinojusi, kad taip nutiks. Lyg visą savo gyvenimą būtų mačiusi tokius vaizdus.

Tačiau išvydusi Alkatrazo salą net ir ji sulaukė kvapą.

Alkatrazas buvo visiems žinomas dėl kalėjimo, kuriame buvo laikomi liūdnai pagarsėję nusikaltėliai. Jis dunksojo užutėkyje, silpnai apšviestas mėnulio šviesos atspindžių.

Veikiausiai jame buvo generatorius, kurį kažkas įjungė. Alkatrazo šviesos nepanašėjo į žaižaruojantį pasisveikinimą. Ne, tai buvo blausus tirštas švytėjimas, bet ganėtina išsiskiriantis saloje, kad galėtum įžiūrėti ją net ir tamsiame užutėkyje.

Ir pakankamai apšviestas, kad pamatytume virš jo sukuriuojantį nenatūralių formų sutvėrimų spiečių.

Mama žvilgtelėjo į mirksintį imtuvą. Ir parodė į Alkatrazą.

– Ten, – ji tarė, – yra Peidžė.

Puiku. Kaip per tokį trumpą laiką ji nusigavo ten? Ar ji tikrai gali taip greitai bėgti, ar kažkas ją nuvežė, o gal nuskraidino?

Giliai įkvėpiau ir lėtai iškvėpiau.

Angelai tikrai neturėjo humoro jausmo, – juk galėjo užimti kaimyninę Angelų salą. Rafas veikiausiai būtų tai padaręs, jei būtų buvęs už tai atsakingas.

Klara pastatė automobilį pirmame pasitaikiusiame skersgatvyje. Išlipdama nustvėriau žiūronus. Buvome ties žvejų prieplauka, prie trisdešimt devintojo molo. Pasaulyje Prieš tai ši vieta traukte traukė būrius turistų, čia buvo tiršta marškinėlių parduotuvių, saldinių krautuvių ir atvirų žuvies prekyviečių.

– Mano mergaitėms patiko ši vieta, – pasakė Klara. – Pietaudavome čia kiekvieną sekmadienį. Mergaitėms be galo patiko valgyti moliuskų sriubą iš duonos kubilėlio ir stebėti jūros liūtus. Ši vieta buvo tikras jų laimės užutėkis. – Ji spoksojo karčiai saldžiu žvilgsniu.

Na, jūros liūtai vis dar buvo čia. Galėjai klausytis, kaip jie loja kažkur netoli vandens. Vis dėlto tai buvo vieninteliai atpažįstami dalykai.

Prieplaukos buvo suniokotos ir sulaužytos lyg dantų krapštukai. Daugybė pastatų nuvirtę į krantą ant bangų išplautų medžių nuolaužų. Ugnis, regis, nepasiekė šio rajono, tačiau įniršęs vanduo padarė savo.

Nuožmi bangų mūša, sukelta cunamio, prieš pasiekdama įlanką sušvelnėjo, tačiau tebebuvo griaunanti. Vis dėlto ši miesto dalis nebuvo užlieta ir išvengė visiško sunaikinimo.

Gatvėje ant šono gulėjo laivas. Dar vienas kyšojo iš nuvirtusio namo stogo.

Visur mėtėsi nuolaužos, dydžiu sulig raudonmedžiais. Labai blogai, kad angelai nežudomi kaip vampyrai. Galėtume juos čia atvilioti ir nuostabiai praleisti dieną.

Vandenyje matėsi stebėtinai sveikas kruizinis laineris. Norėjau nubėgti iki jo, nuplaukti į salą ir pašaukti Peidžę. Tačiau tik susiriečiau už sulūžusių dėžių krūvos, iš kur galėjau saugiai stebėti kitus.

Įdėmiai žiūrėjau pro žiūronus į Alkatrazą.

Tie naktiniame danguje sukuriuojantys padarai buvo per tamsūs, kad įžiūrėčiau juos detaliau, tačiau jų siluetus mėnesėtame danguje galėjau matyti.

Vyrų pavidalai.

Su sparnais.

Su storomis skorpionų uodegomis.

PAAIŠKĖJO, KAD TAI, kas iš pirmo žvilgsnio atrodė kaip chaotiškas spiečius, turėdavo tvarkingą struktūrą.

Ar kažką panašaus.

Dauguma skorpionų sekė paskui angelą, o šiam pakilus, išsirikiuodavo, sudarydami pylimo formą, ir nerdavo žemyn. Skorpionai spietėsi aplink jį kaip maži paukšteliai. Bent jau dauguma.

Kai kurie atsilikdavo taip toli, kad angelui skrendant jie vis iš naujo atsirasdavo jo kelyje. Toks buvo jų ritmas. Jis kartodavo skrydžio modelį, stengdamasis laikytis netoli salos. Kai ką keitė, tačiau paprastai tai buvo iš anksto nuspėjami skrydžio pokyčiai.

Jei nebūčiau šio to žinojusi, būčiau galėjusi manyti, kad angelas moko juos skraidyti.

Paukščiai savo mažylius moko skraidyti, delfinai savuosius moko kvėpuoti. Galbūt monstrų vaikus reikia mokyti, kaip tapti suaugusiais. Įprasta, kad vaikus moko jų mamos, tačiau šie padarai neturėjo motinų.

Vis dėlto angelo pamoka buvo prasta. Keli skorpionai kovėsi. Net aš mačiau, kad keli jų per greitai mosavo sparnais. Jie nebuvo kolibriai, tad greičiausia nuilso arba patyrė širdies priepuolį, jei tik turėjo širdį. Vienas jų nukrito tiesiai į vandenį ir žviegdamas kapanojosi. Prie šio nusileido dar vienas skorpionas. Negaliu pasakyti, kuris kurį pastvėrė – ar skrendantysis bandė padėti savo bičiuliui, ar tas, kuris buvo vandenyje, nusitvėrė skrendančiojo – bet kuriuo atveju antrasis taip pat tekštelėjo į vandenį.

Jie plakėsi ir stengėsi užsiropšti vienas ant kito. Kiekvienas kovojo už savo sekundes. Tačiau nugalėtojų teko tik tiek laiko, kiek pakako įkvėpti ir paskutinį kartą klykteleti. Nes galiausiai nuskendo abu.

Kai pirmą kartą pamačiau šias būtybes angelų būstinės rūsyje, jos kabėjo skysčio pripildytose kameroose. Tačiau spėju, kad jie turėjo kažkokią bambagyslę arba „gimę“ pasikeitė, nes dabar tikrai skendo.

Pasigirdę žingsniai privertė pasisukti ir pasilenkti. Mama ir Klara atsitūpė šalia manęs už sulūžusios dėžės.

Senajoje prieplaukos prekyvietėje buvo tiek daug šešėlių, kad jei į mus būtų žygiavusi armija, nebūčiau jos pamačiusi. Mes dar labiau panirome į tamsą.

Žingsniai girdėjosi dar aiškiau ir stipriau. Kažkas bėgo.

Žmonės blaškėsi, jie tai bėgo iš tamsos, tai vėl atgal, tai mesdavosi į atvirą erdvę, kur juos gerai apšviesdavo mėnulis. Tai buvo nedidelė grupelė, desperatiškai lekianti nuo kažko.

Bėgdami keli iš jų žvalgėsi atgalios siaubo kupinomis akimis.

Nors bėgo per įlinkusias medines lėtas, be kojų stuksenimo, jie nekėlė jokio kito

garso. Nesigirdėjo nei klyksmo, nei vienas kitam skirtų šūksnių.

Net parkritusi ir aiškiai išsisukusi kulkšni moteris neišleido jokio garso. Ausis pasiekė tik minkštas bumbtelėjimas. Jos veidas persikreipė iš skausmo ir siaubo, tačiau burna neprasivėrė. Moteris atsistojo ir nušlubčiojo bemaž šuoliais, paklaikusiai stengdamasi spėti su kitais.

Jų panika aidu atsiliepė mano krūtinėje. Norėjau bėgti, bet nežinojau, nuo ko jie lekia.

Kai bedvejojant ėmė trūkčioti mano koja, iš už kampo išniro minią persekiojantys padarai.

Jų buvo trys. Du skorpionai sklendė pažeme, zvimbdami savo vabzdžių sparnais. Centre šlubčiojo angelas, kuris atrodė taip, lyg vartotų steroidus.

Milžiniškas angelas buvo sniego baltumo sparnais.

Rafo sparnais.

Tai Belylas.

NEPAISANT PAVOJINGOS situacijos, pamačius demoną Belylą su gražiaisiais I sparnais, mano širdis suspurdėjo.

Kai paskutinį sykį mačiau Belylą, jis šlubčiojo ir vilko sužalotą sparną. Po to, kai Rafa jį nuplėšė, kažkas veikiausiai prisiuvo iš naujo. Tikriausiai malonu po ranka turėti blogiui tarnaujančių daktarų. Belylas aiškiai šlubavo, tačiau ne taip stipriai, kaip tąsyk oro uoste, kai jį vijosi Rafas.

Jis taip pat buvo švariai sutvarstytu pilvu, kurį kardu buvo perrėžęs Rafas, kai aš pirmą kartą juos pamačiau. Gera matyti, kad angelo kardu padarytos žaizdos gyja lėčiau nei įprastos, kaip Rafas ir minėjo.

Skorpionai sklendė neskubėdami, zigzagais ir gana žemai, kad matytų langus. Vienas jų sudaužė stiklą – veikiausiai vienintelį likusį sveiką langą visoje prielaukoje.

Paskui dužimo garsą akimirksniu sekė paniškas klyksmas. Šeima su vaikais metėsi pro parduotuvės duris ir prisijungė prie skuodžiančių nuo monstrų.

Skorpionai judėjo pernelyg keistai, ir mano galvoje užsižiebė raudoni pavojaus signalai. Jie nesivijo taip, kaip vejamasi norint nutverti.

Jie varė aukas.

Prieš mintyse išnyrant žodžiui „spąstai“, užsidegė šviesos ir iš dangaus nukrito žvejybinis tinklas.

Tuo pat metu pasigirdo klyksmai.

Iš tamsaus dangaus ėmė kristi dideli it namas tinklai: vienas, antras, penktas...

Iš aukštybių žemyn nėrė dar tamsesni šešėliai. Jie nusileido ant keturių, skuosdami žeme lyg tikri skorpionai, kol pagaliau atsistojo ant dviejų kojų, tokių kaip žmogaus.

Du trenkėsi veidais į suniokotą prielauką, lyg leisdamiesi būtų padarę klaidą. Vienas jų išliejo savo įtūžį ant žmonių spąstuose, it liūtas atverdamas ilčių pilnus nasrus. Jis tūžmingai truktelėjo tinklo kraštą, pliekdamas juo žmonėms per kulkšnis.

Po tinklais buvo užspeista tuzinai žmonių, įsikibusių ir besimuistančių, besistengiančių rasti raizgalynės kraštą, kad galėtų ištrūkti. Keli skorpionų gylių dūriai privertė juos susimesti į krūvą spąstų viduryje. Jie raudėjo ir klykė, ankstesnės tylos neliko nė pėdsako.

Iš vienos užspeistos grupelės pasigirdo šūviai. Netoliese esantys skorpionai sužviegė ir nukrito.

Lyg paskambinus pietums, būrys skorpionų nėrė ant tinkle įkalintų žmonių, ten, iš kur ką tik nuaidėjo šūviai. Jie plakė uodegomis vis geldami, kol net jų geluonys pasruvo krauju. Monstriškos galvos lipte prilipo prie aukų, kad jas išsiurbtų.

Po akimirkos klyksmai ir muštynės nutilo, po tinklo šydu liko tik krūva

susiraušlėjusių, trūkčiojančių kūnų.

Nežinojau, ar kas nors dar turėjo ginklą, tačiau po viso šito šauti niekas nebedrįso.

Nuo savo tėčio buvo atskirtas kokių aštuonerių metų berniukas. Jie siekė vienas kitą iš po skirtingų tinklų. Vaikas šaukė tėtį, o tėvo veidas buvo net papilkėjęs iš siaubo, kad juos atskyrė.

Skorpionai ginė visus į užtvarą, tempdami jų tinklus ir kartu gąsdindami dygliais, kad jie judėtų ir patys.

Mes gūžėmės šešėliuose, vos drįsdamos kvėpuoti.

Monstrai su belaisviais žygiavo į metalinį konteinerį kelte – tokiam, kuris gali perplukdyti sunkvežimius, traukinius, kitus laivus. Jis buvo netoli nuo mūsų, tačiau dėl daugybės aplinkui išsibarsčiusių nuolaužų anksčiau aš jo net nepastebėjau.

Jie atvėrė konteinerio duris. Už jų buvo nuleidžiami grotuoti vartai.

O už vartų žmonės spietėsi kuo toliau nuo įėjimo.

Pusė konteinerio jau buvo prigrūsta vyrų ir moterų, matėsi net keletas vaikų. Išsigandusių ir bejėgiškai besišliejančių vienas prie kito.

Skorpionai pakėlė grotuotus vartus ir atidengė tinklus. Naujieji belaisviai nurūko tolyn nuo monstrų tiesiai į konteinerį.

SKORPIONAI NUSTEBINO. Jie pakilo į tamsų dangų, palikdami Belylui vie uždaryti ir užrakinti grotuotus kalėjimo vartus.

Tai darydamas jis užtruko, lyg būtų norėjęs paerzinti belaisvius. Užrakinęs raktus pakabino ant vieno iš žibintų šalia konteinerio.

Nuleidžiamų vartų tinklas buvo gana retas, pro skylę galėjai prakišti ranką ar koją, tačiau pasprukti pro jį nebūtų galėjęs net vaikas.

Senieji kaliniai tylėjo, tačiau naujieji kėlė triukšmą, verkė ir baimingai klausinėjo vieni kitų.

– Kas čia dedasi?

– Ką jie mums padarys?

Belylas klupčiojo aplinkui, vieną po kitos išjungdamas ant seno trikojo įrengtas lempas. Kelis, regis, trukdė jam daug labiau. Jis paliko įjungtas šviesas tik prie vežiojamc konteinerio. Šviesos ratas čia buvo ryškus, ir aš džiaugiausi, kad mus vis dar gaubia prieblanda.

Tarsi kalinių baimės ir isterijos dar būtų per maža, Belylas pabarškino į konteinerio vartus, paskui smogė delnu. Per visą priepilauką nuaidėjo šaižus garsas.

Visi susigūžė, o aimanos tapo dar garsesnės. Siaubas ir neviltis sklido tokiomis galingomis bangomis, kad kone persmelkė mane pačią.

Belylas prispaudė veidą prie grotų. Kaliniai ėmė trauktis. O jis šnypštė ir urzgė. Paskui stvėrė už konteinerio krašto ir papurtė.

Dabar klykė ir senieji kaliniai.

Ką jis daro?

Esu mačiusi jį nevaldomai įtūžusį. Bet tai buvo visai kas kita. Tai, ką jis darė dabar, darė be aistros. Tai buvo tik darbas.

Jis buvo susirūpinęs ir vis žvilgčiojo į dangų.

Ar jis buvo stebimas? Galbūt tai skorpionams būdinga treniruotė? Veikiausiai jie vis dar kažkur šalia ir viską stebi? Koku tikslu?

Žvelgiau į tamsą ir jaučiau, kad joje kažkas juda.

Šalia konteinerio mačiau tik šviesas. Niūriame suniokotų pastatų ir bedvasės nakties peizaže šviesos atrodė tarytum švyturiai.

Vis dar nesuvokiau, kas vyksta.

Netrukus danguje išryškėjo tamsesnis siluetas.

Grėsmingai demoniški sparnai.

Platūs pečiai.

Dangumi sklendė graikų dievo pavidalas.

Rafas.

Atgijo ir ėmė pulsuoti kiekvienas mano kūno nervas.

Protas klykė: spąstai, spąstai, spąstai!

Štai kodėl būdamas vienas Belylas kėlė triukšmą. Triukšmas atkreiptų dėmesį, bet sykiu užmaskuotų bet kokius skorpionų keliamus garsus. Skorpionai buvo čia. Slėpėsi Laukė.

Negalvodama, instinktyviai pašokau ir buvau besuklykianti, kad įspėčiau Rafaą.

Tačiau kieta ranka sugriebė man už peties ir aš praradau pusiausvyrą. Ranka užspaudė burną ir aš mačiau tik didžiules išsigandusios motinos akys. Ji žiūrėjo į mane taip, lyg būčiau pamišusi.

Atsitokėjau.

Ji teisi.

Žinoma, ji teisi. Kokie prasti reikalai, jei mano pamišusi motina tapo racionalesnė?

Rafas.

Linktelėjau, kad parodyčiau, jog atgavau protą, ir pasistiebiau, kad matyčiau, kas vyksta. Mama paleido mane.

Rafas tyliai nusileido. Visą tą laiką jo sparnai nesusiskleidė. Ant jų kraštų esančių dalgių nebuvo įmanoma paslėpti, todėl jis juos sutraukė. Jie buvo sutraukiami. Anksčiau nebuvo to pastebėjusi.

Karštligiškai svarsčiau savo galimybes. Ką galiu padaryti? Riksmas sukels pavojų mums visoms. Be to, Rafas mano, kad aš mirusi. Šūktelėdama jam pridaryčiau dar daugiau bėdų, nes jį ištikėtų šokas.

Belaisviai klykė, pamatę Rafaą su demoniškais sparnais. Skaudu, kad žmonėms labiau patiko blogas vyrukas, atrodantis lyg angelas, nei geras, bet panašus į demoną.

Belylas sugalvojo šoko klounadą.

– Štai Rafaelis! Oi, kaip aš apsiginsiu nuo didžiojo įtūžio, kuris yra tik tolimas aidas to, kas buvo kažkada? – ir tuoj pat liovėsi apsimetinėti: – Iš tiesų, Rafaeli, nėra nieko liūdniau, kaip žlugęs bandymas susigražinti buvusią šlovę. Negi neturi nė kiek orumo? Tu darai gėdą pats sau.

– Ar pirmiau nurauti tau rankas bei kojas ir tik paskui nuplėšti sparnus? Ar atvirkščiai? – Rafo balsas buvo klaikiai tūžmingas. Niekada jo tokio negirdėjau. Atrodė, kad jis troško ir vieno, ir kito.

– Kodėl nori taip blogai pasielgti, Rafaeli? Koks gerumas būti angelų minios dalimi? Tiek. Daug. Taisyklių. Jau ir pamiršau, kiek daug. Galbūt ir tu jau pamiršai.

Belylas stengėsi laimėti laiko. Vertė Rafaą būti vienoje vietoje, kol ant jo galės nusileisti skorpionai. Mirtinai troškau įspėti jį. Tačiau turėjau išlikti rami.

– Visa ši teorija, kad profesionalių karių luomą galima išsaugoti tik taikant ypatingas bausmes už menkiausius prasižengimus. – Belylas mostelėjo ranka, lyg sakytų: na ir kas.

– Veikiausiai tai buvo svarbu, kai galiojo tik kelios taisyklės, tačiau dabar viskas pasikeitė. Ar nemanai taip? Kita vertus, mes, Puolusieji, įrodėme, kad profesionalių kariuomenės luomas gali puikiausiai išgyventi ir prieštaraudamas sistemai. Nesilaikydamas jokių taisyklių. Elgdamasis taip, kaip nori. Ir su kuo nori.

Rafas žengė jo link, aštri šviesa išryškino šešėlius ant jo veido. Jis atrodė kaip Mirties angelas. O gal kaip Keršto angelas. kažkas, ko negalėjau įsivaizduoti.

– Būtum be vargo išsigelbėjęs, jei būtum paklausęs ir prisijungęs prie mūsų, – pasakė Belylas. – Ar ta mažoji žmonių dukra mirė ant tavo rankų? Ji galėjo būti tavo. Niekas nebūtų prieštaravęs. Niekas nebūtų drįsęs jos iš tavęs atimti.

Rafas pagiežingai suurzgė ir puolė.

JIS ŠOKO ANT Belylo ir smogė sparnais, aiškiai norėdamas sukapti.

Belylas pasitraukė iš kelio, stengdamasis išvengti smūgio. Jis bloškė į Rafaą degant žibintą.

Žibintas sudužo į priepilauką. Prieš užgesdamas keletą kartų blykstelėjo, apšviesdamas kovotojus. Išsišiepusį Belylo veidą ir rankas aptaškė kraujas.

– Prisipažink, tau patinka naujieji sparnai. Kam nerimauti dėl pūkų ir plunksnų, kai gali turėti laisvę ir galią?

– Galiu to paties paklausti tavęs, Belylai, – Rafas grėsmingai sėlino prie jo.

– Aš jau su kaupu turėjau laisvės ir šėlsmo. Laikas pasikeisti. Šiek tiek pagarbos. Šiek tiek pelnyto žavėjimosi. Nemanai? – Jie suko ratais vienas priešais kitą lyg pulti besiruošiantys rykliai. Belylo raišumas, jam viliojant Rafaą, buvo dingęs.

– Pagarba ir žavesys – ne tau, – atsakė Rafas. – Tu esi niekas. Angelams tu tik apgailėtinas pakalikas.

– Nesu apgailėtinas pakalikas! – Jo veidas paraudo iš įtūžio. – Niekada nebuvo pakalikas. Nei velnių, nei angelų, nei kieno nors kito! – Atsitiktinai blykstelėjusi šviesa apšvietė kruvinus dryžius jo veide.

Rafas vėl šoko ant Belylo. Tačiau jam sutrukdė iš dangaus nusileidęs tinklas.

Rafas įsipainiojo į jį ir nusirito per priepilauką.

Stokis, stokis!

Manyje sukilo kovos pyktis. Ar galiu žiūrėti, kaip Rafui bus įvykdyta mirties bausmė? Kiekviena mano esybės dalelė šaukė: ne, ne ne.

Ką galiu padaryti? Ką galiu padaryti?

Rafas nesigrūmė su tinklu taip, kaip aš tikėjausi. Jis plačiai išskleidė sparnus ir sumosavo jais. Dalgiški jų kabliai įsikibo į tinklą.

Tada prarėžė jį ir supjaustė. Kai vėl pašoko pasirengęs kautis, šis it šydas nukrito aplink Rafaą.

Skorpionai leidosi vienas po kito, pora jų užkrito ant Rafo. Jis pritūpė, tačiau jų kirčia išmušė jį iš pusiausvyros.

Rafas čaižė juos sparnais, rankomis ir kojomis. Raitydamiesi iš skausmo krito trys skorpionai. Vis dėlto drauge su Belylu jų liko dar pusė tuzino. Lyg to nebūtų gana atokiau nusileido dar trys.

Numoviau meškutį, išsitraukiau kardą ir pasiruošiau nerti į kovą. Mama stvėrė mar už marškinių ir taip truktelėjo, kad klestelėjau ant užpakalio kaip mažas vaikas.

Laimė, Rafas atsilaikė. Abejoju, kad jis susitaikė su savo naujaisiais sparnais, tačiau bent jau išmoko geriau juos kontroliuoti nei mokėjo tada, kai mačiau jį paskutinį sykį.

Be to, jis yra bebaimis. Aš dar gerai nežinau, koks jis yra, kai būna įniršęs, tačiau manau, tai buvo pirmas kartas po jo pirmojo sužeidimo. Kardo prisiminimuose mačiau jį kovojant kardu. Buvo gražu žiūrėti, tačiau tai buvo labiau panašu į nuožmų šokį.

Jaučiau, kad Rafas dar visiškai neatsistatė, tačiau buvo nuostabu jį žiūrėti. Jis greitas. Greitesnis už skorpionus, kurie stengėsi jam įgelti. Skorpionas jam reiškė ne daugiau, nei žmogui – skruzdė.

Vis dėlto Rafas buvo vienas. Nors kai jis lėtai artinosi prie Belylo, neatrodė, kad jam tai rūpi.

Belylas tai suprato ir pakilo į tamsų dangų. Matyt, įvertino galimus sužeidimus, nes jo sparnai veikė puikiai.

Rafas pakilo paskui jį.

Stebėjau, kaip jis tolsta. Jis net nežinojo, kad aš buvau šalia.

Išnyko tamsoje lyg sapnas.

Ko gero, spoksojau į dangų, ten, kur jis pranyko, ilgiau nei derėjo.

SKORPIONAI KURĮ laiką dvejojo, paskui vienas po kito pakilo nuo žemės. Atrodė, kad nuskrido paskui Rafa, tačiau nebuvo tuo tikra. Mačiau, kad jie kilo nenoriai. Beveik pusė jų liko ant žemės ir dairėsi vienas į kitą, nežinodami, ką daryti.

Tai buvo patys blogiausi niekingi pakalikai. Kad ir kokias savybes jie turėjo, drąsos tame sąrašė nebuvo. Nenuostabu, kad Belylas taip ilgai vienas kovėsi su Rafu.

Ilgainiui visi, kurie galėjo pakilti, taip ir padarė. Ant suskilusio doko liko pusė tuzino kraujuojančių ir negyvų, keli jų raitėsi ir šnypštė iš skausmo. Neatrodė, kad jie galėtų pridaryti dar daugiau žalos, tačiau dėl visa ko atidžiai juos stebėjau.

Motina šalimais giliai atsiduso. Klara atrodė sustingusi iš baimės. Veikiausiai dabar pamačiusi tiek daug skorpionų, ji turėjo įveikti potrauminio streso baimes.

Buvo laikas nešdintis iš čia. Kur nors, kur galėtume saugiai praleisti naktį ir sugalvoti tegu ir beprotišką planą, kaip išgelbėti Peidžę. Tačiau net ir man stigo entuziazmo pikantiškam planui sukurpti.

Aš esu tik mergaitė. Neprilygstu šiems monstrams. Gal, palyginti su Rafu, jie atrodo silpni, gal aš, keliaudama su juo, pasijutau kai kuriais aspektais jiems lygi, tačiau po to, ką pamačiau, realybė išnyko.

Sėlinti į Alkatrazo salą būtų tikra savižudybė. Tai tas pats, kas šliaužti su šiais monstra. Iš ten nebūtų kelio atgal.

Nepaisant mano padriko elgesio, motina ir Klara vis dar priklausė nuo mano sprendimo, kada iš čia išeisime. Mus gaubė prietema – puiki proga pasitraukti nepastebėtoms.

Klausiausi priešų ir monstrų. Girdėjau tik kaip rauda konteineryje užrakinti išsigandę žmonės. Garsai atrodė prislopinti, tikriausiai, kad nepatrauktų dėmesio, tačiau belaisviai, regis, negalėjo susivaldyti.

Ant žemės gulinčio žibinto blyksniai apšvietė konteinerį. Už pakeliamų vartų kaliniai spietėsi draugėn. Kaskart blykstelint šviesai mačiau jų neviltį ir liūdesį.

Pasiruošiau greitai bėgti nuo dėžių krūvos, už kurios mes buvome pasislėpusios. Bet negalėjau pajudėti. Mano akys krypo į žmones konteineriuose. Teoriškai niekų niekai nulėkti ten ir juos išleisti. Tik keletas minučių ir būrys žmonių būtų apsaugoti nuo jiems gresiančio siaubo.

Jei tik turėčiau raktą.

Belylas ją pakabino ant žibinto, tačiau neprisiminiau, ant kurio. Jei ant to, kuriuo sviedė į Rafa, užtruktų valandą, kol rasčiau.

Užsimerkiau, kad nematyčiau kalinių vaizdo. Turėjau susikoncentruoti į Peidžę ir mamą. Negalėjau leisti, kad mano dėmesį nukreiptų kiekvienas, kam tik reikia pagalbos,

nes šiuo metu mums visiems jos reikia. Žūt būt.

Žvilgtelėjau į mamą ir jos veide pamačiau siaubą. Ji tyliai krutino lūpas ir lingavo pirmyn atgal. Tai buvo tikri monstrai, nusileidę tiesiai iš jos naktinių košmarų. Klara atrodė dar blogiau, jei tik buvo įmanoma atrodyti blogiau.

Turėjau atsistoti ir išvesti jas iš čia. Turėjau pasirūpinti savo žmonėmis.

Per prieploką nuaidėjo širdį verianti rauda ir pervėrė mane.

Bandžiau tai ignoruoti.

Bet negalėjau.

Taip galėjo raudoti Peidžė, kol monstrai nebuvo jos pastvėrę. Tikriausiai tai kienc nors sesutė, dukra ar mama. Ir ar nebūtų buvęs stebuklas, jei kas nors būtų galėjęs padėti Peidžei, kaip kad aš galiu padėti šiems žmonėms?

Tfu! Kodėl aš negaliu atsikratyti šios kvailos minties?

Taip. Jau gerai.

Išsitiesiau ir atsistojau. Motina matė, kaip aš žvilgčioju į kelią pas kalinius, ir jos veidas perkreipė baimė ir nerimas. Nesijaudinau, kad ji seks mane. Kartais paranoja gali išgelbėti gyvybę.

Nebuvo jokios tikimybės, kad seks ir Klara. Ji turėjo priežasčių akmenėti nuo skorpionų. Tačiau be baimės, jos akyse atsispindėjo tai, ko visai nesitikėjau.

Pasididžiavimas.

Ji tikėjosi, kad aš juos išgelbėsiu. Ji vis dar manė, kad esu kvaiša didvyrė. Jei pasitraukčiau, kažkuri jos dalis nusiviltų.

Tai vertė mane atsisakyti šios minties.

Tačiau negalėjau.

Išnėriau iš santykinai saugaus tamsos prieglobsčio.

SUŽEISTIEJI SKORPIONAI iš karto pastebėjo. Kai jie atsigrėžė į mane ir šnypšti, mano širdis nustojo plakusi.

Beveik jaučiau nepakeliamą gylio skausmą ir paniką, kuri apima, kai negali kontroliuoti kūno, tačiau vis dar esi sąmoningas. Nuo minties, kad vėl reikės tai patirti, skuodžiau taip greitai, kad maniau, jog tuoj apalpsiu.

Buvau taip susijaudinusi, kad nemačiau, kas po kojomis, ir paslydau ant kraujo. Išsilaikiau nepargriuvusi, tik nepatogiai mostelėjau ranka su kardu. Susikaupk.

Neleisk skorpionams sužeisti tavęs antrą kartą tik todėl, kad labai niršti dėl tokios tikimybės.

Viską: baimę, viltį, mintis – sumečiau į savo sąmonės saugyklą ir užtrenkiau duris, kol visa tai neišsiveržė atgal. Darėsi vis sudėtingiau atverti tos saugyklos duris.

Dabar svarbiausia nueiti iki kalinių konteinerio. Patryniau batą į žemę, kad nušluostyčiau purvą.

Nepaisant šnypštimų ir žviegimų, sužeisti skorpionai liko gulėti. Bet stebėjau, ar jie tikrai nešliaužia prie manęs.

Prieš įžengdama į šviesos ruožą apsidairiau, kad įsitikinčiau, jog mano kelyje nėra skorpionų, angelų ar sparnuotų žiurkių. Tai sunkoka, nes akys dar nepriprato prie šviesos ir šešėliai atrodo daug tamsesni.

Nėriau į šviesą lyg šokčiau į vandenį.

Išsyk pasijaučiau nesaugiai.

Dabar bet kas prieplaukoje galėjo mane pamatyti. Bėgau kiek įkabindama prie vis da šviečiančio žibinto. Kaliniai nutilo, lyg visi būtų sulaikę kvėpavimą.

Ant stovinčio žibinto raktas nebuvo, jo nesimatė ir šalia.

Atsigrėžiau į tą, kurį Belylas buvo nusviedęs į prieplauką. Raktas bet kur galėję nukristi.

Turėjau rasti jį tarp šių suskilusių lentų arba pasiduoti ir pasirūpinti, kad mama su Klara saugiai išvyktų iš čia.

Arba pabandyti kardu perkirsti metalą.

Per treniruotę, kurią patyriau sapne, jis lengvai perkirto kaulus. Jis ypatingas. Vos apie tai pagalvojusi, pakėliau kardą ir kirtau.

Ašmenys lengvai nukirto spyną ir metalinę kilpą.

Oho! Neblogai.

Pakėliau kardą antram kirčiui. Tačiau nespėjusi smogti, už nugaros išgirdau čežėjimą.

Apsisukau, virš galvos vis dar laikydama kardą, – dvejodamas, bet pasirengęs gelti,

prie manęs šliaužė sužeistas skorpionas.

Bet ne, jis nesužeistas.

Jis sveikas.

Plonyčiai sparnai buvo išskleisti, lyg jis ką tik būtų nusileidęs. Skorpionas sėlinc basas. Jo kojos buvo labai panašios į žmogaus. Jausčiausi geriau, jei jie turėtų letenas ar ką nors kita, kas taip neprimintų žmogaus.

Nusileido dar du skorpionai angelai.

Buvo likusi tik viena spyna. Apsisukau ir perkirtau ją.

Spyna nulėkė ant žemės. Dabar vartai kabojo neužrakinti. Kaliniams tereikėjo pakelt juos ir pabėgti.

Tačiau belaisviai glaudėsi gale, sustingę iš siaubo.

– Nagi! – trenkiau į konteinerio šoną, kad paskatinčiau juos veikti. – Bėkit!

Nelaukiau, kol pamatysiu, ar jie bėgs. Buvau sukėlusį mirtiną pavojų savo motinai ir Klarai. Galėjau kaltinti tik save, kad neįkalbėjau jų keliauti be manęs.

Vartai subarškėjo man už nugaros.

Išlaisvinti kaliniai pradėjo bėgti, pasklisdami aplinkui. Jų kojos tukseno į medinę prielauką.

Skuodžiau į priešingą pusę nei mama su Klara, vildamasi nukreipti nuo jų skorpionų dėmesį.

Tada išgirdau motiną.

Ji klykė kraują stingdančiu balsu.

VISI INSTINKTYVIAI išsilakstė į skirtingas puses.

Liko tik keli monstrai ir minia žmonių. Puiki galimybė kuriai nors iš mūsų pasprukti Bėgau į tamsos karaliją, kur iš po krūvos sulūžusių lentų kyšojo rožinis ledų ženklas. Jei sugebėsiu apsukti lankstą, galbūt pavyks išnykti tarp mirguliuojančių šešėlių.

Tačiau nespėjau. Kažkas skambiai trinktelėjo per galvą ir užkrito ant manęs.

Buvau sunarpliota tinkle.

Pirmoji mintis – perkirsti jį kardu, tačiau buvau apsupta žmonių, bėgusių paskui mane, ir tam neužteko vietos. Kuo daugiau galynėjomės, tuo labiau painiojomės.

Iš dangaus krito tamsūs šešėliai. Šešėliai su vabzdžių sparnais ir riestais gyliais.

Jie krito netvarkingai. Vienas nukrito ant gabenamo konteinerio, sukeldamas duslų garsą. Keli nusileido priešais senas parduotuves, prie kurių buvo nubėgę gal pusė tuzino žmonių. Ant jų taip pat nusileido tinklas.

Penki, dešimt, dvidešimt. Tiek daug, kad atrodė, jog esame avilyje.

Pakliuvome į spąstus.

Visi vėl ėmė kūkčioti. Šįkart neviltis buvo tokia didelė, kad tiesiog skendau joje.

Net jei galėčiau perkirsti tinklą, neprasikirsčiau tako per šią skorpionų galybę. Įgrūdau kardą atgal į dėklą, kad nebūtų toks pastebimas.

Tinklas dvokė žuvimi. Nemaniau, kad, būdami jame, galėsime eiti, bet vienas skorpionas pastvėrė tinklo kraštą ir patraukė raištelį. Mes susimetėme į krūvą, o tinklo kraštas apsvijio mums aplink kojas.

Skorpionas tempė visus lyg šunį už pasaitėlio. Jo geluonis kabojo virš mūsų kirčic atstumu. Kitas skorpionas ėjo šalia, ritmingai mosuodamas geluonimi ir leisdamas suprasti, kad mums geriau daryti tai, ko nori jis.

Karštligiškai dairiausi mamos ir Klaros, tikėdamasi, kad jų čia nėra. Tačiau jos buvo tik toliau nuo manęs – per porą tinklais apraizgytų grupelių. Motina spaudė prie krūtinės mano pliušinį meškutį, lyg tai būtų seniai prarastas kūdikis, o Klara laikė ją už rankos taip, tarytum ją paleidusi numirtų. Juodvi atrodė suakmenėjusios.

Mane supykino. Supykino iš baimės. Iš pykčio. Kad iškrėčiau kvailystę.

Atvykau čia, kad išgelbėčiau seserį, bet dėl neatsargumo buvau pati sučiupta. Dar blogiau. Sučiupo mamą ir Klarą. Dėbsojau į belaisvių minią prieplaukoje, kurių nė vienas taip pat nesugebėjau išlaisvinti.

Kai mus tempė prie vandens, kelios tinklais apraizgytos žmonių grupelės susiglaudė. Iš pradžių pamaniau, kad skorpionai mus gabena į naują konteinerį, tačiau jie mus vilko prie laivo.

– Brajanai! – jauna mergina po mano tinklu ištiesė ranką vaikinui, įkalintam kitame

tinkle.

– Lisa! – desperatiškai atsiliepė vaikas. Jie įtempė tinklą ir kiek galėdami tiesė rankas, stengdamiesi paliesti vienas kitą.

Akimirką jų pirštų galiukai susitiko.

Tada mūsų grupelė pajudėjo paskui juos, ir jų rankos vėl išsiskyrė. Mergina prapliupo raudoti, vis dar siekdama jo.

Kita grupė susistumdė priešais Brajaną ir jis dingo minioje.

LAIVAS BUVO dviejų aukštų ir matęs geresnių laikų. Dažai atsilupę taip, ji neabejojau, kad jis gulėjo parverstas ant sugriuvusio pastato stogo, kol blogi vyrukai sumanė jį panaudoti. Vis dėlto jis kažkaip laikėsi ant vandens. Ir netgi puikavosi mėlynu užrašu: „Kapitono Džeiko kelionė į Alkatrazą“, nors apsilaukęs pavadinimas buvo panašesnis į „Mūsų Alkatrazą“.

Pradėjo veikti variklis ir mus pasiekė tamsus išmetamųjų dujų debesis, akimirksniu užnuodydamas orą. Veikiausiai laivą vedė žmogus vergas. Vyliausi, kad tai ne kapitonas Džeikas.

Mus stumdė ir tempė prie laivo. Skorpionai leido mus iš tinklų. Nebuvo kur pabėgti žinoma, jei troškai gyventi bent keliomis minutėmis ilgiau.

Kai į laivą buvo laipinami pirmieji belaisviai, man pasisekė prasibrauti prie mamos ir Klaros, kad įsimaišytume drauge. Mama padavė man pliušinį meškutį, tarsi būtų saugojusi jį man.

Užmoviau meškutį ant kardo, vėl jį paslėpdama. Pašėlusiai troškau turėti jį su savimi, vildamasi, kad dar galėsiu panaudoti neseniai įgytus įgūdžius ir pabėgti iš šios maišalynės. Bet kai pamačiau, kad laipinant į laivą ginklai atimami, visos mano viltys žlugo. Mačiau, kaip ant doko, šalia rampos, auga atimtų daiktų krūva. Kirviai, spygliuotos lazdos, ratlankių geležtės, mačetės, peiliai ir net keli šautuvai. Būtų ramiau, jei ten būtų tik ginklai, tačiau gulėjo ir rankinės, kuprinės, lėlės ir – taip taip – netgi pliušiniai žvėreliai.

Šiuos daiktus iš belaisvių atėminėjo žmonės baisiais veidais. Jie nekalbėjo ir nežiūrėjo į akis. Tiesiog stverdavo iš kalinių daiktus, kuriuos tik pamatydavo, ir mesdavo juos į krūvą.

Paglosčiau savo meškutį, svarstydamą, ar dabar geriausia proga ištrūkti. Net jei negalėčiau pasprukti, gal nukreipčiau dėmesį, ir tada galėtų pabėgti mama su Klara. Turėjome keletą minučių, kai kardas dar buvo su manimi ir mes jau netūnojome užspeistos tinkle, taigi dabar arba niekada.

Šūvis nuaidėjo taip arti, kad visi pritūpėme.

Vyras, kuris veikiausiai nenorėjo skirtis su savo ginklu, stovėjo nukreipęs jį į vieną moterį vergę, kuri bregint apsišypė kraujais ant rampos. Jis akimoju buvo apsuptas

geluonimis grasinančių skorpionų. Jų iltys buvo taip arti jo veido, kad neabejojau, jog jis jautė jų alsavimą.

Vyras taip stipriai drebėjo, kad išmetė ginklą, jo kelnės išsitepė išplitusia drėgme. Vis dėlto skorpionai nepuolė šaulio. Jie tarsi laukė kažko.

– Štai, paimk jos peilį, – pasakė kitas žmogus vergas. Jo veidas buvo išvogotas sielvarto, akys beveik negyvos ir baimingos. Jis pastvėrė iš belaisvės rankų virtuvinį peilį ir perdavė jį šauliui. – Dabar mesk jį į krūvą.

Šaulys ištiesė ranką ir numetė peilį į kauge. Jis atrodė taip išsigandęs, kad abejoju, ar jam galėjo ateiti mintis durti kuriam nors skorpionui. Šie sušnypštė ir atsitraukė atgal saugoti minią.

Mus visus taip prikaustė ši drama, kad per tą laiką nė vienas nepagalvojo sprukti. Štai kuo baigėsi noras nukreipti dėmesį, kad leisčiau pabėgti mamai su Klara.

Šaulys pakeitė moterį vergę, į kurią pats šovė, ir atiminėjo ginklus bei kuprines iš kitų belaisvių. Jis niekam nežiūrėjo į akis ir nepratarė nė žodžio. Kartkartėmis slaptai žvilgtelėdavo į moterį, į kurią šovė, mirštančią jam prie kojų.

Po šito nutikimo daugiau nebuvo jokių incidentų. Visi sulipo į laivą.

Kai vienas iš vergų pakalikų siekė atimti mano meškučiu užmaskuotą kardą, turėjau prisiversti nusiimti nuo pečių dirželį ir pati padėti ginklą. Prireikė visų valios pastangų, nes dalis manęs troško išsitraukti kardą ir nukirsti keletą skorpionų. Tačiau jų buvo kokie dvidešimt, gal net trisdešimt.

Įkišau dėklą į pačią krūvos apačią, stengdamasi kuo labiau paslėpti. Ilgainiui kažkas jį suras. Kas tuomet nutiks, belieka tik spėlioti.

Mama ir Klara truktelėjo mane ir nusitempė kartu. Spėju, kad atrodžiau taip, lyg būčiau nenorėjusi jo palikti. Žvilgtelėjau atgal į kvailą pliušinį meškutį, bemaž palaidotą po ginklų ir kuprinių kauge. Nieko negalėjau padaryti, tik galvojau, kad veikiausiai daugiau niekada nepamatysiu nei Rafo, nei jo kardo.

Moteris, kuri neseniai tiesė ranką savo mylimajam, tyliai verkė man už nugaros.

Į BORTĄ PLAKĖSI vandens bangelės, denis siūbavo aukštyn žemyn. M nušlepsėjome laivu ir netrukus jau skrodėme tamsius vandenius.

Legendinis Alkatrazas – žinomiausias visų laikų kalėjimas, iš kurio niekam nėra pavykę ištrūkti. Net blyškiai apšviestas jo vaizdas sukelia norą pasipustyti padus. Maščiau apie nerimą į vandenį drauge su mama ir Klara, kad taip išbandytume laimę, tačiau kiti mane aplenkė.

Ten nubėgo pora. Brajanas ir Lisa. Pora, kurią buvo išskyrę tinklais. Mano širdi pašėlusiai plakė, vyliausi, kad jiems pavyks. Nebuvome taip nutolę nuo kranto, kad jie negalėtų parplaukti, sušalę arba ne. Tačiau skorpionai buvo greitesni. Tokie greiti, jog trys iš jų šovė geluonimis, kad sulaikytų išėjimo link bėgančią porą.

Jie jų nesivijo. Tiesiog leido pasirinkti patiems. Paralyžius trunka tik kurį laiką, tačiau aš žinau, kad nepakeliamas skausmas ir sąstingis prasideda akimirksniu. Dar nespėję pasiekti laivo krašto, jie jau vilko kojas. Šokti žemyn būtų buvusi savižudybė. Juos visiškai suparalyžiuotų dar esant toli iki kranto. Tačiau kita galimybė – likti sustingusiems tarp skorpionų ir kliautis jų malonės.

Sunkus pasirinkimas. Užjaučiau juos. Nebuvau tikra, ką pati pasirinkčiau. Jie nusprendė likti laive. Brajanas palinko virš turėklo lyg rengdamasis šokti, bet neatrodė, kad būtų taip nusprendęs. Lisa padėjo galvą ant denio šalia jo.

Suprantu. Visi, kurie buvo čia – tai išgyvenusieji. Jie padarė viską, kas įmanoma, je taip ilgai išsisaugojo, ir neturėjo kito pasirinkimo, tik stengtis, kad tai tęstųsi kuo ilgiau. Brajaną tapė konvulsijos, jis pamažu nustojo valdyti raumenis, nuslydo nuo turėklo ir atsigulė šalia Lisos. Dauguma skorpionų ignoravo šią porą, vieni jų nuobodžiaudami pašokdavo skrydžiui nuo laivo, tuo tarpu kiti leidosi ant denio ir juos apeidavo ratu.

Vienas skorpionas pasilenkė ir nutraukė Brajaną akinius nuo veido. Tada pabandė vėl juos užsidėti kojėlėmis aukštyn. Kai šie nukrito, pakėlė ir bandė vėl. Lyg nebūtų gana, kad buvo pakankamai siaubingas kūnu panašėdamas į žmogų, laumžirgio sparnais ir skorpiono uodega, dabar žvalgėsi aplinkui pro vielinius akinius išdaužtu lęšiu.

Be savo kardo jaučiausi tarsi nuoga. Vis siekiau ranka minkšto pliušinio meškučio ir kaskart prisimindavau, kad jo čia daugiau nėra. Atsisėdau tarp mamos ir Klaros. Trys beginklės moterys, apsuptos monstrų.

Vos prieš keletą mėnesių į šį laivą, nešini fotoaparatais ir telefonais, lipo turistai, jie fotografavo, šūkavo ant savo vaikų, bučiavosi stūksančio miesto fone. Jie vaikštinėjo, pasipuošę naujais sportinio tipo megztiniais, visiškai nepasiruošę šaltiems San Fransisko vasaros vėjams.

Dabar čia beveik nebuvo vaikų, jie nebėgiojo aplinkui. Buvo keletas senyvo amžiaus

žmonių, įsimašiusių tarp kitų, ir tik ketvirtadalį visų esančių sudarė moterys. Visi jau gana ilgai buvo nematę dušo ir neragavę padoraus maisto, – dėmesys buvo nukreiptas į skorpionus.

Dabar jie paliko mus vienus. Dauguma jų nebuvo tokie raumeningi ir plačiapečiai, kokie, mano įsivaizdavimu, ir turėjo būti monstrai. Kai kurie visiškai kaulėti. Jie nebuvo sukurti naudoti jėgą. Jie buvo sutverti naudotis geluonimi kaip pagrindiniu ginklu.

Visi buvo su uodegomis, kurios atrodė tarsi išaugintos vartojant steroidus. Storos, raumeningos, groteskiškai išsipūtusios. Pažiūrėjus iš arčiau, kiekvieno geluonies smaigaly galėjai pamatyti nuodų lašą, lyg vamzdeliai veiktų darbiniu režimu.

Vienas skorpionas mūvėjo kelnes. Bet kelnės buvo užmautos atvirksčiai, su atitrauktu užtrauktuku uodegai išlįsti. Jis mane kažkuo trikdė, tačiau negalėjau suprasti, kuo.

Kai skorpionas pernelyg žmogiškai atrodančia ranka timpltelėjo kelnes aukštyn, kažkas sublizgėjo. Iš liguistos baimės mano pilvas susitraukė, vos tik suvokiau, kas tai.

Iš kur vestuvinis žiedas ant monstro rankos?

Veikiausiai tai tiesiog koks nors tviskantis daiktas, nugvelbtas iš aukos. Taip gyvūnai žaidžia su žaislais. Arba gal jis suprato, kad žiedas puikiausiai tinka smūgiuojant kaip žalvariniai krumpliai.

Taip, tikriausiai taip ir yra.

Grynas atsitiktinumas, kad tas kažkas – ant bevardžio piršto.

PO KELIŲ MINUČIŲ blausioje šviesoje sudūlavo Alkatrazas. Atsilošiau, lyg tą galėčiau pristabdyti laivą. Kai priplaukėme, aš drebėjau kaip lapas.

Karštligiškai svarsčiau, kas galėtų mums čia nutikti. Stengiausi pažaboti vaizduotę, tačiau sunkiai sekėsi.

Sala atrodė kaip gigantiška uola. Vanduo veikiausiai šaltas, jau nekalbant, kad ten knibždėte knibžda ryklių ar besidaužančių skorpionų, arba kapliadančių demonų iš pragaro.

Tai štai kaip viskas baigsis.

Pasaulis sunaikintas, žmonės įkalinti, mano šeima išblaškyta.

Ši mintis mane supykė. Tikėjausi, kad pyktis išdegins visus kitus jausmus, nes šeima veikiausiai buvo vienintelis dalykas, kuris dar laikė mane ant kojų ir vertė judėti.

Dauguma belaisvių susirietę kūkčiojo, visai netrokšdami išlipti iš laivo. Žmonės ir gyvūnai nelabai skiriasi. Mes visi nujaučiame, kai mus veda į skerdyklą.

Salos prieplauka buvo panaši į aną, prie kranto, – dygi, tamsi ir drėgna. Šalti užutėkio vėjai košė pro marškinėlius, plakdami stipriais gūsiais. Buvau atšalusi labiau, nei siekė tenykštė temperatūra. Apkabinau save rankomis, pasirengusi pasitikti tai, kas mūsų laukė.

Tačiau niekas negalėjo manęs paruošti tam, kas iš tiesų vyko anapus prieplaukos.

SUNKIAI EINAME į salą. Šalia pastatų tvieskiantys žibintai apšviečia pėsčiųjų perėją. Kiek akys aprėpia, matyti tik akmenys ir betonas. Artimiausio pastato sienos nuo viršaus iki apačios išmargintos rūdimis, dažai lupasi ir krenta ant žemės.

Keturi skorpionai dirba prie krovinių konteinerio pintais metaliniais vartais, panašiais į tuos sausumoje.

Iš kibirų jie traukia blizgius vidurius, kūnų dalis ir verčia juos ant betono. Krešuliai krenta visai šalia konteinerių su įkalintais žmonėmis.

Dvokas nepakeliamas. Net nenoriu žinoti, kiek laiko šie žmonės išbuvo įkalinti narve. Apie tai galėjau spręsti ne vien iš jų smarvės, bet ir iš to, kaip jie tiesė savo išsekusias rankas, bandydami pastverti vidurių ir kūno gabalus.

Jie aimanavo ir raudėjo. Nesijautė jokios agresijos, tik neviltis. Jų rankos buvo liesos lyg jie jau būtų negyvėliai, tik patys dar to nesuvoktų.

Nebuvo numatyta paversti juos naujais monstrais ar sušerti. Jie buvo per daug sudarkyti, per daug išbadėję. Koks alkanas turėtum būti, kad tiestum ranką į sukapotus kūnų gabalus?

– Kvaili visais atžvilgiais, – pasakė pažįstamas balsas. – Tačiau jie vis dar buvo išlaikę nors ir iškreiptus, bet žmogiškus instinktus.

Tai Belylas, demonas. Vogti balti sparnai išsiskleidė už jo nugaros, sudarydami dievišką foną jo per dideliame kūnui. Jis stovėjo už skorpionų, mėtančių krešulių gabalus, kurie garsiai žlagtelėdavo ant žemės.

Ant sulūžusios lentos atplaišos užmesta kabėjo širdis.

Šalia Belylo stovėjo angelas, jo iriso spalvos plaukus ir pilkas plunksnas kedeno vėjas, o šviesiai pilkas kostiumas bylojo apie skonį ir eleganciją.

Net be trofėjinių merginų draugijos atpažinau arkangelą Urielį – politiką. Tą patį kuris slapta surezgė Rafo sparnų vagystę, kad šis netaptų konkurencingu kandidatu kituose angelų rinkimuose. Lyg neturėčiau pakankamai priežasčių jo nekęsti, jis mėgo vaikštinėti su merginomis, kurioms pats varė siaubą.

– Ar tu kalbi apie skėrius, ar apie jų žaislus? – Urielio sparnai prasiskleidė tarsi aureolė. Apšviestos švelnių angelų būstinės viešbučio šviesų, jo plunksnos atrodė balkšvos su trupučiu pilkos spalvos, tačiau dabar, aitrioje pagalbinių lempų šviesoje, jo sparnai atrodė vidurnakčio pilkumos.

– Skėrius?

– Skėrius, – atsakė Belylas. – Žmonės buki kaip medžiai. Jie per daug iškankinti, kac naudotusi instinktyviu išradingumu. Skėriai patys sugalvojo šitą žaidimą. Aš buvau sužavėtas. Sukti kaip visi pragaro demonai, – pasakojo beveik didžiudamasis.

Jis veikiausiai turėjo omenyje skorpionus monstrus. Aš visada įsivaizduodavau skėrius kaip žiogus, o ne kaip skorpionus, todėl nesupratau, kodėl jis juos taip vadino.

– Ar tu įsitikinęs, kad tie, kuriuos tu treniravai, apmokys ir kitus?

– Ką gali žinoti? Jų sprendimai sumišę, smegenys susitraukusios, jie veikiausiai bepročiai nuo pat metamorfozės pradžios. Sunku nuspėti, kaip jie elgsis, tačiau šiai grupei teko daugiau dėmesio ir, regis, jie yra daug sumanesni už kitus. Jie ryškiausiai išsiskiria kaip lyderių grupė.

Skorpionui su baltu ruoželiu plaukuose nusibodo žaidimas ir jis nuėjo prie konteinerio su žmonėmis. Skeletinių rankų miškas atsitraukė nuo tinklo. Sudundėję metalinės grindys ir belaisviai nurūko kuo toliau nuo monstro.

Blankaus interjero fone stovėjo aukštas skorpionas. Jis siūbtelejo į narvo vidų šiek tiek sukrešusio kraujo.

Nakties tylą nutraukė metalo džeržgesiai, žvėriški niurnėjimai ir frustruoti, nevilties persmelkti riksmi.

Viduje žmonės vis dar kovojo dėl kruvinų gabalų. Kiek žinau, vienas iš tenykščių galėjo būti nutemptas, nukankintas ir paverstas masalu.

– Supranti, ką turiu omenyje? – Belylas atrodė lyg išdidus tėvas.

Paspartinau žingsnį, kad kuo greičiau aplenkčiau konteinerį. Tačiau kitiėjo tokiu pačiu tempu, stengdamiesi neatkreipti į save dėmesio.

Mano ranka gniaužėsi į tvirtą kumštį, buvau taip persisukusi, jog atrodė, kad tuoj lūš kaklas. Riebaluotais, ant pečių krentančiais plaukais skorpionas ištraukė mane iš minios.

Tas, su baltu ruoželiu plaukuose, kuris metė belaisviams kūnų gabalus, susidomėjęs žiūrėjo į mane. Priėjo arčiau.

Iš arti jo pečiai ir šlaunys atrodė milžiniški. Jis sugriebė ranka mano riešus ir truktelejo iš pirmojo skorpiono gniaužtų taip, kad atsidūriau jam už nugaros.

Tada pasuko prie kankinimų konteinerio, kuriame tūnojo vilties netekusios aukos. Pro metalinį tinklą tiesėsi perdžiūvusios rankos nenatūraliai ilgais pirštais. Stigo oro, o tai, ką sugebėjau įkvėpti, – sprangino. Siaubingai dvokė.

Paslydau ant kažko griozdiško ir slidaus, bet monstro gniaužtai buvo tokie tvirti, kad išsilaikiau neparkritusi.

Kai supratau, kad neisiu į akmeninį pastatą, bet turėsiu prisijungti prie nukankintų aukų, širdis beveik nustojo plakusi. Priešindamasi vilkau kojas. Kovoju, stengdamasi atlaisvinti gniaužtus. Bet nieko negalėjau padaryti. Monstras buvo stipresnis.

Likus keliems žingsniams iki pintų vartų, skorpionas sviedė mane į juos. Atsitrenkiau ir įsikibau, kad išsilaikyčiau ant kojų. Tą akimirką, kai tėsčiausi, iš už dėžių gilumos prie manęs puolė tamsūs pavidalai. Susikūprinę, kampuotomis rankomis ir kojomis, tarsi pažeme besivelkantys skarmalai, jie puolė, stumdydami vienas kitą iš kelio, kad greičiau pasiektų mane.

Suklyčiau ir mečiausi atgal.

Pro tinklo plyšius tiesėsi miškas kaulėtų rankų.

Jos griebė mane už plaukų, veido, drabužių.

Daužiausi ir rėčiau, stengdamasi nematyti jų liesų veidų, nusususių plaukų ir kruvinų nagų.

Muisčiausi, beviltiškai bandydama ištrūkti iš jų gniaužtų. Jų buvo daugybė, tačiau silpni, ir man priešinantys vos išsilaikydavo ant kojų.

Baltasis Ruoželis išleido seriją įtartinų, juoką primenančių šaižių garsų. Jam tai atrodė juokinga. Stvėrė mane ir nutempė prie minios, einančios iš kelto. Jis nė neketino uždaryti manęs kankinimų narve, tik norėjo paerzinti kalinius ir veikiausiai mane pačią.

Aš niekada nenorėjau nieko žudyti. Tačiau dabar troškau nudėti šį monstrą.

MES ĖJOME grįstu keliu iki pagrindinio pastato, kuris dunksojo pačiam salos viršui. Virš mūsų skrido didžiulis, chaotiškas skorpionų būrys. Jų buvo tiek daug, kad kėlė neįprastus vėjo sūkurius. Anksčiau buvau mačiusi, kad jų skrydyje buvo tam tikra tvarka, bet iš šios vietos atrodė, lyg būtume patekę į milžinišką vabzdžių lizdą.

A kiratyje nebuvo nė vieno įprasto angelo. Tai negalėjo būti jų naujoji būstinė. Iš to, ką jau žinojau, spėjau, jog angelai mėgo kokybę, o Alkatrazas nebuvo aukštos klasės viešbutis. Veikiausiai tai turėjo būti koks nors žmonių perdirbimo centras.

Apsidairiau, tikėdamasi pamatyti, kaip laikosi Klara ir mama. Klarą buvo lengva atpažinti iš jos sudžiūvusios odos ir susitraukusio kūno, bet mamos niekur nesimatė. Pastebėjusi, kad žvalgausi, Klara taip pat apsidairė ir, atrodė, nustebo, jog mamos nebuvo šalia.

Regis, niekas neieškojo dingusios kalinės. Nežinojau, gerai tai ar blogai.

Pro skorpionų keliamą zvimbesį nesigirdėjo nieko, tačiau mūsų sargybiniai aiškiai rodė, kur turime eiti. Ankstesnių laikų kalinių pramintu keliu mus vedė į akmeninį pastatą ant milžiniškos uolos. Tai ir buvo Alkatrazas.

Plaukus draikė vėjas, keistas kaip ir mano vidinė būseną.

KAI ĮĖJOME į pastatą, garsas ir vėjas nurimo. Nuo sienų atsimušė tylios dejonaidas. Tai buvo ne vieno, bet daugybės pastate įkalintų žmonių aimanos.

Esu pragare.

Buvau girdėjusi apie baisias sąlygas kai kuriuose užsienio kalėjimuose, apie vietas, kur žmonės gali tik sapnuose regėti teises, apie kurias sužino tik iš televizijos, apie kurias skaito universiteto studentai. Ko tikrai neįsivaizdavau – kad sargai, blogos gyvenimo sąlygos ir kalėjimas tėra tik viena pragaro dalis.

Visa kita – tavo galvoje. Dalykus, kuriuos įsivaizduoji girdėdamas riksmus, bandai suprasti irgi fantazuodamas. Išvysti nepaliamajam raudančios moters veidą už kelių kamerų nuo tavęs. Istoriją sudėlioji sujungdamas gurguliavimą, žvangėjimą ir aukštą rėžiantį garsą, kurį galėtų kelti koks nors elektrinis pjūklas.

Esame suvaryti į senas kalėjimo kameras, puoštas rūdimis ir atsisluoksniavusiais dažais. Tik jie neuždaro mūsų po vieną ar du, nors kameros skirtos kaip tik tokiam skaičiui. Dabar tai tik stovėjimo kamera.

Gerai, kad gultas užima daug vietos, kitaip skorpionai veikiausiai būtų sukišę čia mūsų daugiau. Ant gulto vienu metu gali sėdėti tik keletas, bet sužeistieji gali pailsėti ir tai dar labiau pravers, kai bus ramiau: galėsime numigti pakaitomis.

Negana to, kad ši vieta ir taip pragariška, per pastatus nuaidėjo aliarmo signalas. Jis kartojosi skirtingais intervalais, versdamas išlikti budriems. Taip pat kas keletą valandų koridoriu žemyn nuveda grupelę žmonių, ir tai veikia dar labiau. Niekas nežino, kas nutinka išvestiesiems. Nė vienas jų nesugrįžta atgal. Juos lydintys sergėtojai – tiesiog keli žmonės, turintys kelių skorpionų pastiprinimą. Žmonės sergėtojai atrodo stoisškai, mažai kalba ir tai dar labiau baugina.

Per šiuos baimės, snūduriavimo ir būdravimo ciklus praradau laiko nuovoką. Nežinojau, ar čia praleidome valandas, ar dienas.

Kai durys sužvanga, žinome – išeina dar viena grupė.

Jiems žingsniuojant pro mus, atpažįstu keletą veidų. Vienas jų – tėvas, kuris buvo atskirtas nuo sūnaus. Jo akys paklaikusiai ieško savo berniuko tarp likusiųjų už grotų. Jis jį pamato, ir veidu ima risti ašaros.

Berniukas yra kitoje kameroje tiesiai priešais mano. Kai pamatęs nutolstantį tėvą pradeda drebėdamas kūkčioti, jį apspinta kiti žmonės.

Vienas vyras gražiu, žemu baritonu užgieda „Nuostabią malonę“. Tai gospels, kurio žodžių daugelis, taip pat ir aš, nežino, bet mes visi atpažįstame juos širdimi. Aš niūniuojau kartu su kitais, kai pasmerktoji grupė eina pro mus.

CIGARETĖS. Kas galėjo pamanyti, kad laikų pabaigoje jos bus tokia problema?

Mūsų kameroje yra keli rūkaliai, vienas jų savo cigaretėmis pasidalijo su kitais. Esame susispaudę, todėl kad ir kaip rūkaliai stengėsi, jie negalėjo nepūsti dūmų į kieno nors veidą. Kalifornijoje pūsti dūmus į veidą reiškia tą patį, kaip ir spjauti.

– Klausyk, gal galėtum liautis? – paklausė vaikinai. – Ar nemanai, kad ir be tavo dūmijimo visiems bloga?

– Apgailestauju. Bet jei yra koks nors cigaretei tinkamas laikas, jis yra dabar. – Moteris užgesino savo nuorūką į sieną. – Dviguba latė taip pat būtų neblogai.

Du kiti kaliniai teberūkė toliau. Vienas jų buvo su tatuiruotėmis ant pečių ir ant rankų. Jų raštas atrodė painus ir spalvingas, aiškiai sukurtas pasaulyje Prieš Tai.

Įlankos rajone gaujos veikė dar iki užpuolant angelams. Jų buvo nedaug ir spietėsi jie mažose teritorijose, tačiau jie čia veikė. Ko gero, tai buvo viena iš priežasčių, kodėl gaujos taip sparčiai augo. Jos jau buvo susikūrusios ir organizuotos. Pirmosios, užėmusios parduotuves ir pradėjusios verbuoti naujus narius.

Lažinuosi, kad šis žmogus buvo gaujos narys. Nuo jo sklido gatvės kvapas, kurio Silicio slėnio inžinieriai negalėjo nukopijuoti, kad ir ką būtų nuveikę gatvėse per pastaruosius kelis mėnesius.

– Dėl ko nerimauji, sveikuoliuk? – paklausė misteris Tatuiruotė. – Bijai plaučių vėžio? – Jis palinko prie kito žmogaus ir dirbtinai sukosėjo jam į veidą, pūstelėdamas dūmų kamuolius.

Visi įsitempė. Žmonės stengėsi atšlyti, tačiau negalėjo labai toli atsitraukti. Buvome taip ankštai susispaudę, kad jei prasidėtų muštynės, kliūtų mums visiems. Tai panašėjo į buvimą trintuvėje. Kad ir kaip saugotumeisi, vis tiek tave įsuks.

Tarsi įtampos dar būtų negana, vėl pradėjo kaukti aliarmo signalas, dirgindamas mūsų nervus.

Manot, kad jei tarp mūsų būtų tikras gaujos narys, visi paprasčiausiai stengtųsi laikytis atokiai? Klystat.

Slėnis nebuvo ta vieta, kur gyveno tik švelnaus būdo, protingi inžinieriai. Kaip sakydavo mano tėtis, švelnaus būdo inžinierius, kol dar nebuvo tapęs labiausiai išsilavinusiu patogios parduotuvės tarnautoju, slėnyje yra labai daug mega–alfa tipo, aukštos kategorijos generalinių direktorių ir riziką mėgstančių kapitalistų. Iniciatyvių ir įtakingų žmonių. Veiklių verslininkų. Tokių, pas kuriuos pietų mielai apsilankytų Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas.

Dabar gyvename pasaulyje, kai šios išsilavinusios, akademiniam pasauliui priklausančios mega–alfa asmenybės buvo sukištos už grotų drauge su gatvių išaugintais gaujų nariais, tokiais kaip misteris Tatuiruotė, kuris dabar aiškina, kas turi teisę rūkyti. Sveiki, atvykę į pasaulį Po To.

Ponas Alfa – aukštas, trisdešimties su trupučiu blondinas, kuris seniau tikriausiai reguliariai lankydavosi sporto klubuose, kai juose dar buvo verta lankytis. Lažinuosi, kad

norėdamas jis moka žavingai šypsotis, bet dabar jo nervai buvo pernelyg įtempti ir vienintelis dalykas, kuris dar saugojo jį, kad nepalūžtų, – tai begalinė valia.

– Aš alergiškas cigarečių dūmams, – atsakė Alfa. – Jei norime išlikti gyvi, turime laikytis išvien, – jis išrėžė šiuos žodžius, norėdamas sušvelninti situaciją.

– Tai dėl tavęs aš turėčiau užgesinti savo sumautą cigaretę? Atsiknisk. Nebūna alergiškų rūkalams. Jiems tiesiog tai nepatinka. – Misteris Tatuiruotė giliai įtraukė dūmą.

Trečiasis rūkalius tyliai išsitraukė cigaretę, tikėdamasis, kad niekas jo nepastebės.

– Užgesink cigaretę! – suskambo įsakmus Alfos balsas, peršaukdamas net aštrų aliarmo signalą. Šis vaikinąs pratęs būti išgirstas. Pratęs būti svarbus.

Misteris Tatuiruotė spragtelėjo savo vis dar žėruojančią nuorūką į Alfa. Trumpam vis atsipalaidavo. Tačiau Tatuiruotė išsitraukė kitą cigaretę ir užsidegė.

Aliarmo signalas nutilo, tačiau tyla veikė dar blogiau.

Alfos veidas ir kaklas nusidažė šviesiai raudona spalva. Jis pastūmė vaikina, lyg jam nerūpėtų, kad iš jo gali likti tik mėsgalys. Gal ir nerūpėjo. Gal jis galvojo, kad tai lengvesnis būdas mirti, nei tas, kurį buvo paruošę angelai.

Problema ta, kad sprendimą jis priėmė už mus visus. Kova kapo dydžio kameroje reiškė, kad visi patirs daug sužeidimų, nors jų būtų galima išvengti.

Žmonės ėmė trauktis.

Buvau priekyje, kampe, šalia Klaros. Kūnai jau stūmė mus prie grotų. Jei tokiu būdu sklistų panika, neilgai trukus būtume pritrėkšti prie grotų. Liktume gyvi, tačiau sulaužytais kaulais. Ne itin tinkamas laikas laužyti kaulus.

Kameros centre misteris Tatuiruotė puolė Alfa. Vis dėlto šis nebuvo iš tų, į kuriuos nereikia kreipti dėmesio. Jis stvėrė vaikino striukę, sumosavo ir bloškė užtrauktuku Tatuiruotei į akis. Pataikė į veidą moteriai.

Tatuiruotė užsimojo smogti ir trinktelėjo alkūne į kaklą pagyvenusiam žmogui.

Žmogus nukrito ant Klaros, ir ši trenkėsi galva į grotas. Mėginau pasirūpinti savo pačios reikalais, tačiau mačiau, kad visa tai nesibaigs geruoju nė vienam iš mūsų.

Aš prasispraudžiau iki kovotojų ir griebiau Tatuiruotei už pečių.

Užkirtau savo keliu jo keli iš vidinės pusės. Elgiausi atsargiai, kad įsitikinčiau, jog sulenkiau jo kelius tiesiai į priekį, kad jo nenokautuočiau. Dabartinėmis aplinkybėmis lūžęs kelis būtų mirties nuosprendis.

Kai jis kluptelėjo, patraukiau jo pečius į save ir pastvėriau alkūne už sprando. Viena ranka sugriebiau už kaktos, o kita surakinau kaklą.

Gniaužiau, leisdama suprasti, kad esu rimtai nusiteikusi. Nesistengiau jo pasmaugti. Daug lengvesnis dalykas – neleisti kraujui tekėti į smegenis. Jis turėjo tris–penkias sekundes, iki praras sąmonę.

– Ramiai, – pasakiau. Jis išsyk pakluso. Šis žmogus buvo patyręs ne vieną kovą, kad suprastų, kada ji baigiasi.

Tačiau Alfa berniukas nesuvokė, kada sustoti. Sprendžiant iš jo išsprogusių akių ir tamsiai raudono veido, jame vis dar grūmėsi baimė ir nusivylimas. Jis užsimojo koja atgal, pasiruošęs spirti į Tatuiruotę kaip į futbolo kamuolį, kol aš jį dar laikiau.

– Jei spirsi, prisiekiu Dievu, leisiu jam tave gyvą suvalgyti. – Pažeminau balsą stengdamasi, kad jis skambėtų kuo valdingiau. Tačiau veikiausiai misteris Tatuiruotė galvojo apie tai, kokios trumpos ir liesos mano rankos. Jis tikriausiai tik dabar suprato, kad mano balsas moteriškas.

Būsiu įklimpusi į didelę bėdą, jei nesuvaldysiu jo, kol jis dar guli ant kelių. Nes jei jis būtų palinkęs virš manęs ir žiūrėtų man į viršugalvį, ką nors suregzėtų.

Taigi dariau tai, ko pasaulyje Prieš Tai nė karto nebuvau dariusi. Smaugiau net ir kai pasidavė. Jo kūnas suglebo ant grindų, kaklas išsitiesė. Dar keletą sekundžių jis turėtų gulėti be sąmonės, o aš per tą laiką turėčiau spėti pasirūpinti Alfa berniuku. O kai šiedu atsigaus ir, bejėgiškai tįsodami ant grindų, pamatys mane palinkusią virš jų, supras jiems aiškiai ir garsiai pasiųstą žinią: dominuojantis žmogus esu aš. Gyvensi ar mirsi, priklausys nuo mano malonės, ir tik aš pasakysiu, kada galima kautis, o kada ne.

Visa tai puikiai skambėjo mano galvoje.

Tik dar nebuvo pribrendę realybei.

JAU RUOŠIAUSI čiupti Alfa, kai mus bloškė begalinė jėga, kurią galėčiau palyginti su ledo kulkų salve iš pabūklo. Ši jėga bloškė mane atgal į sieną. Tačiau skirtingai nei pabūklo salvės, ji nesiliovė.

Prireikė laiko, kad suprasčiau, jog tai skausmingai stipri vandens srovė iš priešgaisrinės žarnos. Tokia šalta ir tokia stipri, kad net plaučiuose esantis oras suledėjo.

Kai tai galiausiai liovėsi, tįsojau ant grindų suglebusi lyg suglamžytas šlapias skuduras.

Šiurkštūs delnai pastvėrė mane už rankų, pakėlė ir ištempė iš kameros. Iš visų jėgų stengdamasi atgauti kvapą, tarsi pro miglą mačiau, kaip niūriaveidžiai žmonės vilko Tatuiruotę ir Alfa.

Pasikėliau tiek, kad mano kojos vilktųsi šalia pagrobėjų. Jau geriau taip, nei kad jie išrautų rankas. Kai jie suprato, kad eisiu nesipriešindama, vienas vaikinys paleido mane ir nuskubėjo padėti kitiems dviem, kurie tempė Tatuiruotę. Jis atgavo sąmonę ir, apimtas baimės bei jaudulio, ėmė priešintis.

Mano sergėtojas prisiartinio prie Tatuiruotės ir smogė jam į pilvą, o kiti du vis dar jį laikė. Užjaučiamai susiriečiau. Po viso šito mes nesipriešindami nubildėjome tolyn per centrinę salę.

Sergėtojai nuvedė mus į plytomis išklotą koridorių atsiknojusiais dažais, ir mes įžengėme pro metalines duris. Išblukusi iškaba skelbė:

TIK ĮGALIOTAM PERSONALUI

Durys atsivėrė į siaurą laiptinę, kuri, mums lipant žemyn, skleidė duslų metalinį žvangesį. Apačioje esanti erdvė atrodė gamybinė, panaši į fabriko. Nuo lubų beveik iki pat grindų kabėjo milžiniški pynučiai su vandens lašais.

Kai prisiartinome, galėjau apžiūrėti geriau. Vandens lašuose tūnojo kažkokie gyviai. Žmonės.

Nuogi ir susirietę embriono poza. Visiškai be sąmonės kybantys vandenyje.

Kažkas juose buvo atpažįstama ir kėlė siaubą.

Tikėjausi bent vieną jų išvysti čiulpiant savo nykštį arba tiesiog spurdantį, tačiau tokių nebuvo.

– Kas čia? – paklausė kambario vidury esantis žmogus, žiūrėdamas į mūsų pusę. Jis vilkėjo flanelinius marškinius, nuleistus ant džinsų, ir rankoje laikė lentelę su bloknotu. Garbanotais, rudais plaukais ir šviesiai rusvomis akimis jis atrodė lyg tyrimus atliekantis koledžo studentas. Kitomis aplinkybėmis pamanyčiau, kad jis visai geras vaikinys, bet ne

dabar.

– Ramybės drumstėjai, – atsakė mano sergėtojas.

– Nuvesk juos į galą, – paliepė išsiblaškęs vaikinys su lentele. – Paskutinei eilei reikėtų pagalbos.

Pirmą į vandens lašų lauką nuvedė Tatuiruotė, kuris jau ėjo pats ir nekėlė problemų. Alfa sergėtojas nutempė iš paskos. Manęs iki šiol nelietė ir leido eiti pačiai. Tačiau dabai pastvėrė ranką, lyg bijotų, kad nepasprukčiau.

– Kuriuos, Dokai? – pasiteiravo mano sergėtojas.

– Bet kuriuos, jei tik jie bus paskutinėje eilėje, – atsakė Doka, eidamas pro mus į biurą su langu ir apžvelgdamas lašus.

Įžengėme į lašų matricą. Pirmoji eilė buvo sudaryta iš žmonių.

Kol žingsniavome į patį patalpos galą, žmonės lašuose keitėsi. Atrodė, lyg stebėtum filmą apie embrionų vystymąsi.

Nuėjus trečdalį matricos, jie jau turėjo uodegas. Pasiekus pusiaukelę, jiems buvo pradėję dygti plonyčiai sparneliai.

Įveikus du trečdalius kelio, kūnai priminė skorpionus monstrus.

Patalpa, padalyta lyg koris į daugybę ertmių, buvo pilna skirtingas vystymosi stadijas pasiekusių skorpionų. Šimtai skorpionų.

Ir jie visi prasidėjo iš žmonių.

Kai pasiekėme paskutinę eilę, skorpionai atrodė visiškai išsivystę, jų plaukai siekė pečius, o dantys transformavęsi į liūto iltis. Jie jau buvo pakilę, budrūs ir stebėjo, kaip mes artinamės.

Palyginti su angelų būstinėje matyta laboratorija, ši buvo keliomis kartomis pažangesnė, sistemingesnė, embrionai atrodė tvirtesni ir pavojingesni. Kiek dar yra tokių skorpionų fabriku?

Tatuiruotė vėl ėmė priešintis savo sergėtojams. Jų buvo trys, o Tatuiruotės įgūdžiai kautis, nepaisant raumenų bei laikysenos, buvo prasti ir neišlavinti.

Jis trūktelėjo sargybinius, jo kaklo ir rankų raumenys įsitempė nuo jų gniaužtų. Sergėtojai jau ketino jį subrukti į vandens lašą, kai Tatuiruotė netikėtai sujudėjo ir trinktelėjo vieno sergėtojų alkūne į tą šlaką.

Padaras vandenyje sujudėjo taip mikliai, kad net nespėjau susivokti, kas vyksta.

Vieną akimirką sergėtojas laikė Tatuiruotės petį, kitą jau buvo pusiau sulindęs į lašą, mataravo kojomis ore, o vanduo dažėsi krauju.

Visi baimingai stebėjome, kad sergėtojo visiškai neveikia gravitacija ar kokie kiti fizikiniai dėsniai – jis kybojo pusiau viduje, pusiau išorėje. Lašo viduje monstras ėmė leisti nuodus į sargybinio kaklą ir kartu siurbti veidą. Aplink juos neįmanomo dydžio lašė, kuris kažkaip sugebėjo išlaikyti formą ir skystį, nors buvo pradurtas sargybinio kūno, maišėsi tiršti kraujo sūkuriai.

Kai Tatuiruotė susigaudė, kas jo laukia, jo akys išsprogo iš siaubo. Jis pažvelgė į mane ir Alfa. Veikiausiai tokias pačias išraiškas matė ir mūsų veiduose.

Po jo ateis eilė mums.

Alfa linktelėjo Tatuiruotei, lyg jie ką tik būtų dėl kažko susitarę. Spėju, kad tik mirties artumo keliamas šiurpas priverčia žmones nepaisyti skirtumų. Jie pagriebė kitą sergėtoją, kuris vis dar laikė Tatuiruotę, užkimšo burną ir sugrūdo jo galvą į kitą lašą.

Lašo viduje esantis skorpionas suvinguriavo vandeny ir puolė jį. Sergėtojas iš visų jėgų stengėsi ištrūkti atgal, instinktyviai rankomis remdamasis į lašą. Bet rankos pralindo kiaurai. Jis jų taip pat nebegalėjo ištraukti. Tada įtempė pečius, kaklą ir rankas.

Pėdos slystelėjo į priekį. Tačiau iš lašo neišsivadavo nė per vieną colį.

Sargybinių apėmė konvulsija. Kiekvienas jo kūno raumuo drebėjo nuo prislopinto riksmo, kol jis beviltiškai stūmėsi nuo skorpiono embriono.

Aš daugiau nebegalėjau žiūrėti.

Likę sergėtojai, kurių buvo tiek pat, kiek ir mūsų, ėmė bėgti. Du spruko prie galinių durų, mano sergėtojas nešė kudašių kita kryptimi.

Burbulų kliuksėjimas ir velkamų aukų batų garsas kėlė skaudžias emocijas. Bet netrukus abi aukos nurimo. Jas sukaustė paralyžius.

Staiga aplinkui tapo per daug tylu.

– Kas dabar? – paklausė Tatuiruotė. Nepaisant raumeningo kūno, jis atrodė kaip pamestas mažas berniukas.

Apsižvalgėme. Aplinkui matėsi miškas lašų su juose įkalintais monstrais.

– Spruksime iš čia, – pareiškė Alfa.

Iš už galinių durų pasigirdo skorpiono šnypštimas.

Lėkėme pro matricą prie priekinių laiptų, apdairiai stengdamiesi neatsitrenkti į jokią lašą.

KORINGOJI erdvė aidėjo nuo menkiausio garso. Lašų girliandos lingav grasindamos nukristi. Bijojau net pagalvoti, kas nutiktų, jei jos nupultų. Mintyse jau mačiau, kaip tykšta vanduo ant grindų ir, mums bėgant pro šalį, išsilaisvina monstrų embrionai.

Sistema, tabaluojanti lašų girliandas, lėtai pakilo aukštyn. Ar tai vanduo teška už mūsų nugarų, ar tai mano vaizduotė veikia?

Matrica pajudėjo per vieną eilę ir sustojo.

Klaikumas, kurį patiriame bėgdami palei permatomas iščias, kelia daug siurrealistiškesnę jausmą nei kiekvienoje eilėje vis labiau į žmones panašėjantys skorpionai. Kai pasiekiame tuščių lašų eilę, priešais mus laiptų apačioje nuaidi duslus žingsnių bildesys. Slysdami sustojame ir apsidairome.

Vienintelė likusi vieta, kur dar galime eiti – viršuje esantis biuras, iš kurio matosi visa matrica su monstrais. Nuskubame šuoliuodami per kelis laiptus į biurą ir staigiai šauname į vidų.

Priešais senovinį televizorių sėdėjo Dokas, vaikinai su flaneliniais marškiniais ir džinsais. Jis pakėlė akis nuo savo užrašų. Alfa viena ranka pastvėrė rašiklį, kita čiupc Dokui už plaukų. Rašiklį nukreipė Dokui į akis, pasiruošęs durti.

– Aš sugrūsiu jį tiesiai į akį, jei nenuvarysi šių monstrų nuo mūsų, – sušnibždėjo Alfa. Aš vis dar maniau, kad anksčiau jis dirbo kokioje nors bendrovėje, tačiau neabejojau, kad šie jo ketinimai rimti. Veikiausiai gyvenimas biure buvo sunkesnis, nei aš maniau.

– Jiems tinka visi žmonės, – atsakė Dokas, dėbsodamas į rašiklį. – Tavęs jie neieškos.

Tarsi patvirtindamas žodžius, jis pakėlė akis į didelį langą, pro kurį matėsi visa laboratorija. Apačioje į fabrikąėjo nauja grupelė. Keli skorpionai vorele vedė purvinus, nuogus žmones.

Priešais juos kybojo nauja eilė tuščių vandens lašų.

Grupės priekyje stovėjo vienas patarnautojas. Pro atviras duris girdėjom jį apačioje sakant:

– Jums bus geriau, jei darysite, kas liepta. – Jo balsas skambėjo taip, lyg jis pats būtų tuo tikėjęs ir darytų jiems paslaugą, atskleisdamas paslaptį. – Priešingu atveju tai padarys jie, – jis linktelėjo kitiems dviem patarnaujantiems.

Jie pagriebė arčiausiai stovintį žmogų, nutempė už kelių eilių ir sugrūdo į lašą.

Net čia girdėjosi slopus gargaliavimas ir klyksmas. Pusiau susiformavęs skorpionas staigiai sutrūkčiojo, lyg bandydamas suvaryti į auką geluonį, kurio dar neturėjo, tada puolė grobį savo dar žmogiška burna.

Nusukau akis.

Priešais duris stovėjo sustingę, nuogi žmonės, apstulbę ir apimti siaubo.

– Jūsų galimybė rinktis, – pasakė tikriausiai jų vyresnysis. – Galite būti kaip jis, – mostelėjo ranka į skorpiono auką, – arba galite lipti į šiuos vandeninius daiktus patys, nekeldami problemų. Pirmieji penkiolika savanorių gali lipti patys.

Visi žengtelėjo į priekį.

Vyresnysis atrinko žmones, ir jie ėmė sliuogti į savo vandeninius narvus.

– Kaip aš kvėpuosiu? – paklausė aukštas vyras, kurio kūnas jau buvo laše, tik galva dar kyšojo.

Vienas iš aptarnaujančiųjų nieko neatsakęs įstūmė ir galvą. Šis klausimas veikiausiai dingtelėjo ir kitiems, kai tik jie pateko į vandenį. Situacija buvo tokia keista ir siurrealistinė, kad aukos tikriausiai manė, jog tokiomis smulkmenomis bus pasirūpinta. Arba jie galvojo, kad galės iškišti galvas pakvėpuoti. Bet kai suprato, kad pakliuvo į spąstus ir nebegali išlįsti atgal, jų veidus iškreipė siaubas.

Pirmoji lašų eilė padrikai siūbavo, kol naujieji gyventojai iš siaubo spurdėjo savo vandens narvuose. Kai aukos iškvėpė paskutinį kartą, lašus išmargino oro burbuliukai. Vienas kitas suklykė. Nuo laboratorijos sienų atsimušė prislopintas aidas.

Kiti savanoriai ėmė trauktis atatupsti, aiškiai gailėdamiesi dėl savo sprendimo. Tačiau patarnaujantys pakalikai griebė juos ir grūdo į lašus. Jau buvo lengviau, nes pirmiausia jie atsirinko stipriausius ir stambiausius.

Kai visiems pasidarė aišku, jog niekas čia nesidera, buvo likę tik silpniausi.

TATUIRUOTĖ TYLIAI uždare biuro duris. Iš apačios sklindantis garsas nutilo. Alfa atlošė Doko galvą, vis dar grasinamai laikydamas rašiklį jam priešais akį.

– Kaip gali su visu tuo gyventi? Su tokia sąžine? – suurzgė Alfa.

– Ir tai klausia žmogus, kuris grasina išdurti akį, – atkirto Doka.

Tatuiruotė palinko prie jo.

– Tavo kaip žmogaus teisės panaikinamos, subingalvi.

Biure stovėjo stalas, kėdė ir senamadiškas varpo formos stiklainis su kūno spalvos gniužulėliais, į kuriuos aš net nenorėjau pažvelgti. Nesistebėčiau, jei šie dalykai būtų buvę naudojami ankstesniems Alkatrazo kaliniams.

– Aš čia esu toks pat kalinys kaip ir jūs, – pro sukąstus dantis ištarė Doka. – Darau tai, ką jie verčia daryti, visai kaip ir jūs. Ir lygiai kaip jūs aš neturiu pasirinkimo.

– Taip, – atkirto Alfa, – tik, priešingai nei mes, tu netapai monstro Gerberio ėdalu nei biomase kažin kokiems padarams.

Už Doko nugaros matėsi kelios stačiakampės knygos dydžio dėžutės. Ant kiekvienos iš jų priklijuota nuotrauka, po ja užrašytas vardas. Jau ketinau įdėmiau apžiūrėti visas dėžes, kai viena jų akį patraukė. Flomasteriu buvo užrašyta: PEIDŽĖ. Grūdėta nuotrauka buvo labai prasta, tačiau juodų akių ir elfiško veido negalėjai supainioti.

– Kas tai? – mano širdis pašėlusiai daužėsi, versdama kuo greičiau tai pamiršti.

– Nuo žemės paviršiaus šluojama žmonių giminė, ir tu manai, kad aš dėl to džiūgauju? – paklausė Doka.

– Kas čia? – pakėliau dėžę su užrašu PEIDŽĖ.

– Leisk man spėti. Tu be galo drąsiai koveisi, kad mus išlaisvintum, – ironizavo Alfa.

– Darau tai, ką sugebu.

– Ir, žinoma, užkulisuose, – atsakė Alfa.

– Pasinaudojant užkulisiais, brolau, – atkirto Tatuiruotė.

– Ei! – šūktelėjau, – kas tai?

Galiausiai jie pažvelgė į mane ir mažą dėžutę, ant kurios buvo užrašytas Peidžės vardas ir užklijuota nuotrauka.

– Vaizdajuostė, – atsakė Doka.

Vėl suskambėjo aliarmo sirenos. Jie girdėjosi ir pro sienas.

– Kas tai, po galais? – paklausė Tatuiruotė. – Ir kodėl jos vis skamba?

– Pabėgo kažkokia pamišusi dama, – atsakė Doka. – Vis atidaro avarinius išėjimus. Kelia aliarmą. Ar paleisite mane?

Gerai, bent jau mano mamai neblogai sekasi.

– Noriu pažiūrėti šį įrašą, – pareiškiau.

– Tikrai? – pasiteiravo Tatuiruotė. – Ar nori ir spragėsių?

– Manau, kad tai mano sesuo, – pakėliau dėžę, – man reikia tai pažiūrėti.

– Peidžė – tavo sesuo? – pasiteiravo Dokas. Regis, jis tik dabar mane pastebėjo.

Mane nukrėtė drebulys, kai supratau, kad šis žmogus pažįsta Peidžę.

Dokas norėjo prie manęs prieti, bet Alfa trūktelėjo jį už plaukų atgal.

– Durk man į akį arba paleisk, – Dokas suėmė Alfos gniaužtus, pasiruošęs trenkti.

– Man reikia pamatyti šią vaizdajuostę.

– Apgailestauju, jei ši maža mergaitė tavo sesuo, – pasakė Dokas – Ji žuvo, kai buvo užpulta angelų būstinė.

– Ne, ji nežuvo, – atkirtau.

Jis nustebeęs sumirksėjo.

– Iš kur žinai?

– Aš dar vakar buvau su ja, ar bent jau kiek anksčiau, kol čia atvykau.

Doko akys taip susmigo į mane, lyg aplinkui daugiau nebūtų buvę į ką žiūrėti.

– Ji tavęs nepuolė?

– Ji mano sesuo, – atsakiau, tarsi tai viską paaiškintų.

– Kur ji dabar?

– Manau, kad čia. Mes sekėme iš paskos.

Aliarmo signalas nutilo ir mūsų pečiai vėl šiek tiek atsipalaidavo.

– Neturime laiko, mieloji. Ar tu išprotėjai? – atsigrėžė Tatuiruotė. – Pasiimk tai su savimi.

– Tai Betamax įrašas, – pasakė Dokas. – Veikiausiai tai paskutinis Betamax grotuvas likęs visame Ilankos regione. Jis senas kaip ir visa kita, kas buvo čia palikta.

– Kas yra Betamax? – pasiteiravau.

– Nebenaudojamas vaizdo įrašo formatas, – atsakė Alfa. – Senesnis už tave pačią.

– Taigi niekaip negalėsi jo pažiūrėti, tik šiuo prietaisu, – tarė Dokas.

– Koks jūsų planas? – paklausiau Alfos ir Tatuiruotės. – Ar yra kokia nors galimybė peržiūrėti šią juostą, vaikinai, ir vėliau vėl jus surasti?

Jie susižvalgė. Buvo aišku, kad plano neturėjo nė vienas.

– Paimsime jį kaip įkaitą ir dingsime iš čia, – pareiškė Alfa.

– Tada visi mirsime, – atkirto Dokas. – Skėriams aš nesu didesnė vertybė nei judu.

– Skėriams?

– Tiems padarams, – linktelėjo į lango pusę. – Taip juos vadina angelai. Nežinau kodėl. Šie padarai – žmonijos pražūtis. – Akimirkai jis paniro į savo pasaulį, nužvelgdamas skorpionų fabriką, tada regis vėl mus prisiminė. – Klausykite, jei norite pabėgti, šianakt kaip tik tinkamas laikas. Yra suplanuota kažkokia misija, į kurią išskris visi skėriai.

– Ir kodėl turime tavimi tikėti? – paklausė Tatuiruotė. Jis kažkur rado vokų peilį ir

dabar tikrino jo aštrumą.

– Nes aš esu žmogus, jūs – taip pat. Esame toje pačioje komandoje, patinka jums tai ar ne.

– Kiek laiko tie padarai bus išvykę? – paklausė Alfa.

– Nežinau.

– Kada jie išvyks?

– Žinau tik tiek, kiek ką tik jums pasakiau. Šį vakarą bus geriausias ir vienintelis šansas.

– Jei jie bus išskridę, galėsime išlaisvinti visus, – aš pasakiau, galvodama apie Klarą motiną ir tuos, kurie dainavo „Nuostabiąją malonę“, kai aukosėjo mirti. Dabar jau žinau, kur jieėjo.

– Sunku tyliai išsmukti, visiems sekant iš paskos, – tarstelėjo Alfa.

– Nereikės smukti, kai yra laivas, – atkirtau. – Nebent tikiesi ištrūkti plaukdamas su rykliais. Kuo daugiau žmonių, tuo daugiau šansų, kad kam nors pavyks.

– Jei bėgs visi, – pasakė Alfa, – garantuotai, kad daugumai nepavyks.

– Jei visus šiuos žmones paliksime čia, užtikrinu, kad nepavyks nė vienam, – atrėžiau.

– Mergiotė sako tiesą, – pritarė Tatuiruotė.

Alfa giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė.

– Raktai nuo kamerų sargų kambarėlyje, – pasakė Doka. – Įtikink sergėtojus, kad išlaisvinsi visus, įskaitant ir juos. Jie paims raktus, pasakys kitiems ir atrakins kameras.

– Meluoji, – atkirto Tatuiruotė.

– Ne. Ar manai, kad tarp čia esančių yra, kas trokštų čia būti? Manai, kad mes nebėgtume, jei galėtume? Tau tereikia įtikinti, kad jų šansai išgyventi yra didesni prisidėjus prie jūsų, nei atvirksčiai. Tai bus sunkiau, nei gali atrodyti.

– Kodėl jūs nesirengiate bėgti, jei sargai bus išskridę? – paklausė Alfa. – Kodėl laukiate, kol mes visus išlaisvinsime?

– Nes yra tik vienas laivas. Ir kai jie išvyks, jis bus San Fransiske, o ne čia. Čia yra Alkatrazas, džentelmenai. Jiems nereikia sargų. Jie turi vandenį.

– Ar mes galėsime plaukti? – paklausia Tatuiruotė.

– Galbūt. Jei esate atitinkamai treniruotas atletas ir nebijote ryklių. Jei turite hidrokostiumą, galite plaukti ištisią dieną ir turite laivą su gelbėjimo komanda. Pažįstate ką nors tokį?

– Juk yra koks nors būdas pabėgti? – paklausė Tatuiruotė. – Galvok, mažasis žmogau. Arba pasirūpinsiu, kad tave pirmą dar šianakt įmestų į vandenį.

Daktaras stebėjo mane. Aš beveik mačiau, kaip iš nuovargio jo galvoje pašlijo visi mechanizmai.

– Girdėjau, kad kai laivas prisišvartuos, laivo vairininką irgi prirakins prie priekplaukos. Aš tikriausiai sugebėčiau įlaipinti šią merginą į denį, – linktelėjo į mano

pusę. – Gal jai pavyks išlaisvinti vairininką ir įkalbėti jį gražinti laivą atgal.

– Eisiu aš, – pasakė Tatuiruotė. – Pasiukosiu dėl bendro labo.

– Esu tikras, kad sugebėsi, tačiau reikia, kad tai padarytų ji, – atsakė Dokas.

– Kodėl?

– Čia yra komanda, kuri verbavo moteris į angelų būstinę. Kai jie išvyks, galbūt sugebėsiu įtikinti, kad ji ten įtraukta. Kadangi esi jauna mergina, negali išvykti.

Tatuiruotė mane vertino. Jis svarstė, ar aš pabėgsiu vos tik pasieksime žemę.

– Mano mama čia ir draugė, – pasakiau. – Padarysiu viską, kas įmanoma, kad ištrūktume.

Vyrukai vėl nebyliai susižvalgė.

– Iš kur mums žinoti, ar kelto vairininkas rizikuos savo gyvybe, kad grįžtų mus pasiimti? – paklausė Alfa. – Ar jo motina irgi čia?

– Ji tiesiog turės būti labai įtaigi, – atsakė Dokas.

– O jei nebus tokia? – paklausė Tatuiruotė.

– Tuomet teks susirasti ką nors kita, kas nuplukdytų keltą, – užtikrintai atkirto Dokas.

– Jei esi toks tikras, kodėl anksčiau to nepadarei? – pasiteiravo Alfa.

– Tai pirmas kartas, kai visos šios būtybės ir angelai susirengė išvykti. Kodėl manai, kad nebūtume to darę be jūsų?

Vaikinai linktelėjo.

– Ar tu pasiruošusi? – paklausė Alfa.

– Taip, jei reikės, nuplukdysiu laivą pati.

– Būtų gerai, jei laivas nenuskęstų pakeliui į čia, – pakomentavo Alfa.

– Gerai, – atsakiau. – Aš prikalbinsiu ką nors, kas moka tai daryti. – Atrodžiau pasitikinti labiau, nei iš tikrųjų jaučiausi.

Aliarmo sirenos vėl sukaukė, skrosdamos sienas ir ausų būgnelius.

– Galbūt gali rasti moterį, kuri tau padėtų, – pasakė Daktaras. – Ji galėtų parodyt visus išėjimus.

– Eik, – paliečiau, – ir kai bus laikas, atrakink kameras. Aš išlaisvinsiu laivo kapitoną.

Tatuiruotė ir Alfa susižvalgė, bet neatrodė, kad labai tuo tikėtų. Tuo tarpu sirena vėl nutilo.

– Nebent turite geresnį planą, – pakomentavo Dokas.

Vyrai linktelėjo vienas kitam.

– Geriau jau sakytum tiesą, Dokai, – ištarė Tatuiruotė. – Arba dar rytui neišaušus tapsi ryklių masalu. Supratai mane?

Atrodė, kad Alfa ketina paklausti, ar gerai jaučiuosi, bet tuoj pat, tarsi prisiminęs, kur esame, apsisuko eiti.

– Jei pamatysi tą atsarginių išėjimų moterį, – sušukau jam pavymui, – pasakyk, kad tave siuntė Penryn. Pasirūpink ja, gerai? Manau, kad tai mano mama.

Tatuiruotė paskutinį sykį rūščiai pažvelgė į Doką ir išėjo.

– AR TIKRAI JIEMS sakei tiesą? – pasiteiravau.

– Beveik, – atsakė DOKAS, įdėdamas vaizdajuostę į stačiakampio formos prietaisą televizoriaus apačioje. Jie abu atrodė senoviniai. Nepaisant mažo ekrano, visos kitos televizoriaus dalys buvo storos ir sunkios, tarsi iš senų mano tėčio nuotraukų. – Tai buvo pats greičiausias būdas priversti juos išeiti, kad galėtume pakalbėti apie tai, kas iš tikrųjų svarbu.

– Ir kas tai?

– Tavo sesuo.

– Kodėl ji tokia svarbi?

– Veikiausiai ji nėra labai svarbi, – žvilgtelėjo įkypai, leisdamas suprasti, kad galvoja visai priešingai. – Tačiau tai neteikia daug vilties.

Jis to nesureikšmino, bet man buvo nė motais, jei tik galėsiu pažiūrėti įrašą. DOKAS paspaudė įrenginio mygtuką televizoriaus apačioje.

– Šis daiktas tikrai veikia?

Jis nusišaipė.

– Ko tik neatiduočiau už kompiuterį, – jis žaidė seno televizoriaus mygtukais.

– Niekas tau netrukdo. Kompiuterių yra visame Įlankos rajone, ir juos bet kada gali paimti.

– Tiesą sakant, angelai nėra dideli žmonių technikos gerbėjai. Jiems labiau patinka žaisti su gyvybėmis ir kurti naujas hibridiškas rūšis. Nors neatrodo, kad jie turėtų tai daryti, – paskutinius žodžius jis neaiškiai sumurmėjo, lyg šnekėtų su savimi. – Aš slapčia atgabenu šiek tiek įrenginių, bet infrastruktūra šioje uolėtoje saloje toli gražu ne pati moderniausia.

– Daiktai čia atrodo visai modernūs, – linktelėjau į lango pusę. – Daug naujoviškesni nei angelų būstinės rūsyje.

DOKAS pakėlė antakius.

– Tu matei angelų būstinės rūšį?

Aš linktelėjau.

Jis ištiesė kaklą lyg smalsus šuo.

– Ir štai tu esi čia. Vis dar gyva, kad papasakotum man apie tai.

– Patikėk, aš nustebusi kaip ir visi kiti.

– Angelų būstinės laboratorija buvo pirmoji, – paaiškino.

– Aš vis dar laikausi senovinių metodų – žmogiškų. Reikia patikrinti vamzdelius, elektrą ir kompiuterius, tačiau jie neleido man turėti visko, ko reikėjo. Trukdė angelų priešinimasis žmonių technologijoms, todėl mano laboratorija pavirto į kažkokį 1930

metų Frankenšteino rūsi.

Jis spustelėjo vaizdo leistuvo mygtuką GROTI.

– Nuo to laiko aš pamėgau angelišką būdą. Jis elegantiškesnis ir veiksmingesnis.

Ekране išniro pilko, taškeliais nusėto niūraus kambario vaizdas. Gultas, naktinis staliukas, plieninė kėdė. Sunku pasakyti, ar tai kalėjimo izoliatorius, ar liūdno biurokrato miegamasis.

– Kas tai? – paklausiau.

– Palei liniją ant šios uolos kažkas įdiegė sekimo sistemą. Net ne keista, žinant, jog tai buvo gausiai turistų lankoma vieta. Kai kuriuose kambariuose įtaisiau pasiklausymo priemones. Angelai nesuprato, kad yra stebimi, taigi stenkis niekam apie tai neprasitarti.

Ekrane su trenksmu atsidarė metalinės durys. Du bemažkiniai angelai nušlepsėjo į vidų, nusivesdami ir milžiną. Net mirguliuojančiame vaizdo įrašė atpažinau demoną Belylą. Jo pilvą juosė kruvini tvarsčiai.

Už jų stovėjo dar vienas kažkur matytas angelas. Dėl prasto vaizdo jo sparnų spalvos nebuvo galima atpažinti, bet spėjau, kad tai buvo apdegusi oranžinė. Įsidėmėjau jį, kai buvo pagrobta Peidžė. Tą naktį jis ir jo bičiuliai nukirto Rafui sparnus. Jis laikė mažą Peidžę viena ranka lyg bulvių maišą.

Sesers veidas atrodė be sužeidimų, kojos tabalavo, atrofavusios ir niekam tikusios. Ji atrodė mažulytė ir bejėgė. Tai turėjo būti ta naktis, kai ją pagrobė.

– Ar čia tavo sesuo? – paklausė daktaras.

Linktelėjau galvą, neįstengdama pratarti nė žodžio.

Apdegėlis angelas nusviedė Peidžę į tamsų kambario kampą.

– Ar tu tikra, kad nori tai pamatyti? – paklausė daktaras.

– Taip, – pasakiau, nors nenorėjau. Vimdė vien nuo minties, kad jai kažkas nutiko, kol manęs nebuvo šalia ir negalėjau jos apsaugoti.

Tačiau neturėjau pasirinkimo. Buvau tarsi prikaustyta prie ekrano ir neatsitraukdama stebėjau, kas vyko toliau.

NEAIŠKUS, Į KAMPA skriejantis gniužuliukas vėl pavirto mano seserimi. Nusileidus, dunkstelėjo. Net susiriečiau, kai ji atšoko nuo sienos ir parkrito ant savo bejėgių kojų.

Pasigirdo, kaip ji trumpai, skausmingai suinkštė, tačiau kambaryje, regis, niekas to nepastebėjo.

Kai kėlė Belylo kojas, apdegęs angelas jau buvo ją pamiršęs. Jie numetė ją ant gulto Belylas trinktelėjo ant cypiančių spyruoklių. Atrodė miręs. Norėjau, kad būtų taip.

Už jų, tolyn į tamsų kampa, stūmėsi mano mažoji sesutė ir ten susirietė. Ji rankomis prisitraukė kojas ir sulenkė jas prie krūtinės kaip embrionas, stebėdama angelus didžiulėmis, siaubo pilnomis akimis.

Sąmonės netekusio Belylo galva nepatogiai nusviro priešais metalinį atitvarą, kuris atstojo galvūgalį. Viskas, ką jiems reikėjo padaryti – patraukti jį truputį žemiau ir Belylas būtų visai patogiai gulėjęs. Tačiau jie to nepadarė.

Įėjo angelas su pilna lėkšte sumuštinių ir dideliu stiklu vandens. Jis padėjo maistą ir vandenį ant naktinio staliuko. Tada kiti du angelai pasišalino, palikdami Apdegėlį bei tą, kuris atnešė maistą.

– Nebe toks jau ir viršininkas dabar, ar ne? – pasakė Apdegėlis.

– Įdomu, ar giliai įpjauti jo pilvo raumenys? – paklausė tas, atnešęs sumuštinis. – Manai, jis įstengs pasiekti maistą?

Apdegėlis atsainiai patraukė išklerusį stalą, kad Belylas jo nepasiektų.

– Jau nebe.

Angelai gudriai šyptelėjo vienas kitam.

– Maistą ir vandenį pristatėme, kaip privalėjome. Juk ne mūsų kaltė, kad jis negali atsisėsti ir pasiekti jų?

Apdegęs angelas išlenkė lūpą, lyg būtų norėjęs įspirti Belylui.

– Iš visų, su kuo man kada nors yra tekę dirbti, jis labiausiai mėgo įsakinėti, bjaurus ir atstumiančiai išpuikęs.

– Aš dirbau su dar blogesniu.

– Ir su kuo?

– Su tavimi, – angelas nusikvatojo ir jiems išėjus užtrenkė duris.

Peidžė susirietė tamsoje, visų pamiršta. Ji tikriausiai buvo išalkusi ir ištroškusi.

Jei tik ji galėtų vaikščioti, tyliai prislinktų ir nugvelbtų sumuštinį. Tačiau be savo vežimėlio ji turėtų lėtai šliaužti grindimis, pačiupti jį ir vėl stumtis atgal. Tai įmanoma, bet aš suprantu, kodėl ji to nė nebandys. Sunku žinoti, kad gali kažką pavogti, bet negali pabėgti.

Vaizdas išnyko.

Kai vėl atsirado, kambaryje buvo šviesa. Šviesa veikiausiai sklido pro mažą langelį kažkur anapus kameros. Prabėgo šiek tiek laiko. Sunku nuspėti, kiek.

Skausmingas urzgimas peraugo į piktą viltį praradusios būtybės kauksmą. Belylas jau buvo prabudęs ir bandė atsisėsti. Jis nudribo atgal ant gulto, kriokdamas iš pasišlykštėjimo.

Gulėjo švokšdamas ir, matyt, nė nežinojo, kad netoliese, kampe, susirietusi ant akmeninių grindų gulėjo Peidžė. Šviesios kraujo dėmės nudažė tvarsčius, juosiančius jo liemenį. Jis pasuko galvą ir įsispoksojo į vandenį. Tada nė kiek nepajudėdamas ištiesė ranką. Atrodė, kad stalą su sumuštiniais galėjai lengvai pasiekti.

Nesvarbu, koks alkanas ir ištroškęs buvo Belylas, Peidžė turėjo būti daug alkanesnė ir daug labiau ištroškusi. Ji labai mažytė. Be to, net ir anksčiau nebuvo privalgiusi.

Belylo ranka nusviro ir nukrito ant gulto. Jis suriaumojo iš pykčio ir skausmo, nes šis judesys draskė jo žaizdą.

Tada atsigulė ant nugaros, stengdamasis išlikti ramus. Nurijo seiles ir pažvelgė į ant stalo stovintį stiklą su vandeniu.

Jis giliai įkvėpė, lyg norėdamas padrašinti save, ir dar kartą pabandė pasiekti. Šįsyk sugebėjo ištiesti ranką truputį toliau, tačiau stalo nepasiekė. Jis plūkėsi sukandęs dantis, colis po colio slinkdamasis artyn prie vandens. Skausmas veikiausiai buvo nepakeliamas. Jei tai būtų buvęs ne jis, būčiau pradėjusi gailėtis.

Vėl pasidavė ir kriokdamas iš susierzinimo susmuko, kur gulėjęs. Veidas buvo iškreiptas skausmo.

Peidžė tikriausiai sujudėjo arba išleido kažkokį garsą, nes jis staigiai įsmeigė akis į kampa.

– Ką tu čia veiki?

Peidžė susigūžė prie sienos.

– Ar jie pasiuntė tave, kad mane šnipinėtum?

Ji papurtė galvą.

– Nešdinkis, – jis beveik išspjovė šiuos žodžius. – Palauk. Tebūnie nors kokia nauda iš tavęs. Atnešk man vandens nuo to stalo ir sumuštinis.

Peidžė spoksojo į jį apimta baimės. Vargšas vaikas. Norėjau išjungti šį įrašą. Kad ir kas tąsyk nutiko, tai jau praeitis. Nuo to, kad žiūrėsiu, niekas nepasikeis.

Tačiau stebėdama ekrane sesers praeitį buvau užhipnotizuota. Jei manęs nebuvo šalia, kai jai teko visa tai patirti, jei negalėjau jos apsaugoti, neturiu teisės nežiūrėti šio įrašo.

– Greičiau! – subliuvo Belylas. Jis subaubė taip garsiai ir įsakmiai, kad net aš krūptelėjau.

Peidžė dar labiau susigūžė.

Tada atsigulė ant betoninių grindų ir ėmė šliaužti prie jo. Jos akys buvo didžiulės, o menkos kojos atrodė visai suvytusios.

– AR TAU KAS negerai? Tu sulaužyta?

– Ne, tiesiog negaliu vaikščioti kaip kiti žmonės, – ji ištiesė ranką ir pasistūmė keletą colių į priekį.

– Tai reiškia, kad tu sulaužyta.

Ji stabtelėjo, atsiremdama alkūnėmis ant kietų grindų.

– Tai reiškia, kad aš judu kitaip.

– Taip, kaip grindimis šliaužiantis kirminas. Pasirodyk man, Mažasis Kirmine Palinksmink mane. Atšliaužk čia ir aš leisiu gurkštelėti savo vandens.

Troškau smogti jam kumščiu, nors ir per televizoriaus ekraną.

Kur tu buvai, kai jai tavęs reikėjo labiausiai?

Mano mažoji sesutė žvilgtelėjo į vandenį ir nurijo seiles.

– Matau, kad nori. Troškulys veikiausiai dabar džiovina tavo gerklę, – jo paties balsas skambėjo sausai ir šaižiai. – Greitai tu pajusi galvos skausmą ir svaigulį. Vėliau tavo liežuvis ištins, o instinktai kuždės, kad įkąstum sau ir intum gerti savo pačios kraują. Ar kada nors buvai tokia ištroškusi, kad galėtum nužudyti žmogų dėl puodelio vandens? Ne? Greitai patirsi šį jausmą.

Jis palietė kruvinus tvarsčius, lyg norėdamas pasidalyti skausmu.

– Ateik čia, Mažasis Kirmine. Parodyk, koku „kitoku būdu“ vaikšto palaužtieji ir apleistieji, ir duosiu tau atsigerti.

– Aš nesu apleistoji.

Belylas nusišaipė.

– Nurodyk nors vieną žmogų, kuris tavęs nepaliko.

Ji pažvelgė į jį plačiai atmerktomis akimis ir fėjos veidu.

– Mano sesuo.

– Tikrai? Kur ji?

– Pakeliui į čia. Ji ateis ir pasiims mane.

– Ji taip nesakė.

– Tu su ja šnekėjai? – viltis, sušmėžavusi jos veide, sudaužė mano širdį.

– Aišku, kad šnekėjau. Kas, manai, perdavė tave man?

Aš taip sugniaužiau kumščius, kad vos neišniro krumpliai.

– Tu meluoji.

– Tai tiesa. Ji sakė, kad dėl to jaučiasi blogai, tačiau daugiau nebegali pakelti atsakomybės už tave.

– Meluoji, – jos balsas virpėjo, – ji taip nesakė.

– Ji išsekusi. Jai įgriso kiekvieną rytą prabusti su mintimi, kad reikės surasti tau

maisto, nešioti tave, prausti, viską daryti tau. Ji stengėsi, bet tu esi per sunki našta.

Mane beregint apleido jėgos. Turėjau nusvirduliuoti prie sienos ir atsišlieti, kad nenuvirsčiau.

– Jie visi tokie, – Belylo balsas nebuvo nedraugiškas. – Galiausiai jie visada mus palieka. Nesvarbu, kaip stipriai juos mylime ir kiek daug dėl jų esame padarę. Niekada nebūsime tobulai geri. Mes esame atstumtieji, tu ir aš. Apleistieji.

– Tu melagis, – jos veidas persikreipė, žodžiai tapo neaiškūs. Ji verkė ir kūkčiojo, bejėgiškai gulėdama ant akmeninių grindų. Jos balsas maldaute maldavo šio monstro, kad ją nuramintų.

Jaučiausi taip, lyg ant krūtinės būtų uždėtas didžiulis svoris ir man būtų sunku kvėpuoti.

– Pamatysi. Nieko niekada mums neduodama laisvai ir geranoriškai, kaip kitiems žmonės. Nei meilės, nei pagarbos, netgi draugystės. Jei nori bent truputį viso to gauti, turi parodyti jiems jų tikrąją vietą – žemesnę nei mūsų. Paskutinis dalykas, kurį galime sau leisti – tai būti bejėgiai ir silpni. Privalai būti stipri ir priversti juos paklusti. Tik jei imtų maldauti ir elgtis padoriai, galbūt tik tada leistume jiems būti šuniškais tarnais. Tai lengviausias būdas tokiems autsaideriams kaip mes tapti pageidaujamiems.

Blogai, kad jis pakirto ir taip trapias nekaltos septynmetės mergaitės viltis. Bet mane žudė ir tai, jog mes patvirtinome, kad jis teisus. Įkalintos ir lyg laukinis žvėriukas šliaužiančios sesers vaizdas amžiams įsirėš į mano atmintį.

– Norėtum trupučio vandens? – Belylo balsas skambėjo neutraliai. Nebuvo malonus bet ir ne žiaurus.

Sesuo nurijo seiles ir lyžtelėjo sukepusias lūpas. Ji buvo mirtinai ištroškusi, nors dar turėjo ašarų.

– Atšliaužk, kirminuk, leisiu tau gurkštelėti.

Ji nejudėdama gulėjo ant grindų, pasirėmusi ant alkūnių ir ilsindama apatinę kūno dalį. Nepatikliai žvilgtelėjo į ją. Aš labai baiminausi, kad ji gali patikėti juo, ir kartu norėjau, kad nušliaužtų, nes jai reikėjo atsigerti.

Peidžė lėtai ištiesė ranką ir ėmė sunkiai judėti. Vienas, du – kol įgavo lėtą ritmą. Jos negyvos, sudžiūvusios kojos vilkosi iš paskos.

Belylas lėtai plojo.

– Bravo, kirminėli. Bravo. Koks miniatiūrinis jūsų rūšies panašumas. Jūs beždžionėlės, esate tokios protingos ir beviltiškos, jog norisi padaryti viską, kad tik išgyventumėt. Palyginti su jumis ir tuo, ką kai kurie iš jūsų gali padaryti, aš esu beveik geras žmogus.

Peidžė pasiekė stalą su sumuštinių lėkšte ir vandeniu. Ji nušliaužė prie šalia stovėjusios metalinės kėdės.

– Aš nesakiau, kad tu gali valgyti, – suriaumojo Belylas. – Liepiu atšliaužti pas mane,

o ne prie stalo. – A pimas pykčio jis ėmė lenktis į priekį, bet iš skausmo klestelėjo atgal, susiėmęs kraujuojantį pilvą ir lėtai kvėpuodamas.

Ji siekė vandens, įsmeigusi akis į stiklą, apimta nenuslepiamo geismo atsigerti.

– Taip, tu esi tokia pat, kaip ir visi kiti, – išsiviepė. – Nėra tokios gyvos būtybės, kuri rūpintųsi kuo nors kitu, o ne savimi. Netgi toks mažas kirminas kaip tu. Išmokai iš savo sesers, ar ne? Vienintelis svarbiausias dalykas – tavo pačios išlikimas. Štai ką žmonės ir tarakonai moka geriausiai.

Peidžė žvilgtelėjo į vandenį. Tada į Belylą. Jos viduje vyko kova. Aš puikiai ją pažįstu, tad supratau, apie ką ji galvojo.

– Nedaryk to, – tyliai sukuždėjau. – Pirmiau pasirūpink savimi, nors kartą.

Nenugėrusi nė gurkšnio, ji ištiesė stiklinę su vandeniu Belylui.

Sudejavau iš nevilties. Norėjau pačiupti ją ir priversti gerti.

– Mano sesuo ateina manęs pasiimti, – jos balsas užlūžo, lyg ji nebūtų tuo tikra. Veidas persimainė, tarsi stengiantis sulaikyti ašaras.

Jis akimis rijo vandenį.

Jis žiūrėjo į ją.

– Ar tu neištroškusi, Mažasis Kirmine? Kodėl pati negeri? – jo balsas išdavė įtarumą.

Peidžė sušnarpštė.

– Tau labiau jo reikia, – ji buvo labai užsispyrusi. Netgi tokiomis aplinkybėmis laikėsi įsikibusi minties: kas ji tokia...

– Negi tu nesupranti, kad mirsi, jei neišgersi nors trupučio vandens?

Ji ramiai laikė ištiesusi stiklą.

Jis paėmė nė nesujudėdamas. Pauostė, tarsi vanduo būtų įtartinas, tarsi tai būtų ne vien tik vanduo.

Gurkšteležo.

Tada nurijo.

Paskui išgėrė du trečdalius.

Stabtelėjo įkvėpti. Tada blykstelėjo akimis į Peidžę, lyg ji būtų jį išeidusi.

– Į ką taip žiūri?

Ji suplazdeno blakstienomis.

Belylas priglaudė stiklą prie savo lūpų, bet šįkart tiesiog nurijo mažą gurkšnelį. Vėl žvilgtelėjo į Peidžę svarstydamas, ar duoti jai, kas liko. Ir vienu gurkšniu ištuštino iki dugno.

– Štai kaip būna, kai esi malonus kitiems. Veikiausiai per anksti tai išmokai. Būti gera – tikriausiai tai buvo naudinga anksčiau, bet ne dabar. Ši strategija veiksminga tik tuomet, kai naudinga tau pačiai. Tačiau dabar tu nesiskiri nuo manęs. Bjauri. Atstumta. Nemylima. Aš suprantu.

Negalėjau išverti, negalėdama jo nudėti.

Jis padavė jai stiklą. Peidžė paėmė. Apvertė virš burnos.
Nuvarvėjo vienas mažas lašelis.

JOS VEIDAS atrodė kaip palūžusio žmogaus, bet šį kartą neišriedėjo nė viena ašarų Veikiausiai ji buvo netekusi per daug vandens.

– Paduok man sumuštinus.

Ji rūščiai žybtelėjo į jį akimis.

– Iš jų tau jokios naudos. Juos suvalgęs tik dar labiau norėsi gerti.

Ji stabtelėjo, tuomet čiupo sumuštinus ir nusviedė jam.

Belylas tyliai sukikeno, kai šie atšoko nuo jo krūtinės ir pažiro ant kruvino tvarsčio. Jis vėl sudėjo sumuštinio dalis į vieną ir atsikando.

– Nesi per daug protinga, ar ne?

Ji nuleido galvą ant rankų, pasirėmusi į mažulytį staliuką, ir susmuko lyg pasiduotų.

Vaizdas ekrane patamsėjo.

Nedrišau klausti, ar jai viskas baigėsi gerai. Trumpam visai pamiršau, kaip ji dabai atrodo. Žinoma, kad jai negera.

Daktaras dvejodamas laikė pirštą virš jungiklio.

– Užteks?

– Ne, – atkirtau pro sukąstus dantis. – Dar ne.

Jis nuleido ranką.

– Pati save baudi. Bet kas aš toks, kad ginčyčiausi?

Ekranas staiga vėl nušvito.

Matyt, buvo praėję šiek tiek laiko. Šviesa išblukusi ir šešėliai ilgesni nei anksčiau. Atsidarė durys ir pro jas įžengė angelas. Apdegėlis.

Peidžė pakėlė galvą. Išvydusi jį, nušliuožė nuo kėdės ir klaikai išsigandusi palindo po Belylo lova.

– Ach, tai štai kur viskas dingo, – ištarė Apdegėlis, spoksodamas į Peidžę.

– O tu kur dingai? – paklausė Belylas.

– Regis, tau mūsų nereikėjo, taigi atnešėme tau truputį maisto, vandens ir palikome miegoti. Kaip jautiesi? – Apdegėlis pasilenkė, kad galėtų matyti Peidžę.

– Tiesiog fantastiškai, ačiū, kad paklausei, – Belylo balse skambėjo sarkazmas. – Ką čia darai?

Peidžė suklykė, kai Apdegėlis ištraukė ją iš po lovos.

– Paleisk ją, – subliuvo Belylas.

Apdegėlis nustebejęs paleido ją.

– Tu nieko nedarysi be mano leidimo, – Belylas pastvėrė Apdegėlį už rankos ir truktelėjo prie veido. Veikiausiai jam labai skaudėjo nuo tokio judesio, tačiau Belylas neišsidavė. – Neliesk šios mergaitės. Tu net nekvėpuosi be mano leidimo. Urielis perdavė

tave man, kad vykdytum, ką liepsiu. Manai, jis skirtų nors sekundę savo brangaus laiko, rūpindamasis, kas tau nutiko, jei baigtum gyvenimą ištikšdamas ant sienos?

Apdegėlis provokuojamai atsigrėžė į jį, tačiau buvo susinervinęs.

– Ir kodėl taip darytum?

– Tikrai manei, kad aš nepastebėsiu, jog bandei mane numarinti badu ir troškuliu?

– Mes palikome tau vandens ir maisto, – iškošė pro dantis Apdegėlis, bandydamas išsilaisvinti iš Belylo gniaužtų. Demonas laikė tvirtai, nepaisydamas skausmo. – Be to mes parskraidinome tave atgal, nors galėjome palikti mirti gatvėje.

– Urielis būtų nupešęs tave gyvą, jei nebūtum to padaręs. Jūs, vaikinai, vis dar nedrįstate jam meluoti, ar ne? Bijote dieviškos bausmės. Na, palyginti su tuo, ką aš tau padarysiu, jei prabudęs vėl negalėsiu pasiekti vakarienės, jo bausmė būtų tik žaidimas. Supratai?

Apdegėlis įsižeidęs linktelėjo.

Belylas paleido jį.

Apdegėlis žengė žingsnį ataturstas.

– Duok man padoraus maisto ir vandens. Šviežios, kūno temperatūros mėsos. Aš ne vaikas, kuriam pakanka suteptinių su riešutų sviestu ir džemu.

Apdegėlis pasisuko eiti, pašaipiai šypsodamasis.

– Tačiau jai atnešk kelis sumuštinus, – parodė galva į Peidžę. – Nenoriu, kad negyvas, suluošintas daiktas tavo kambario kampe sugadintų dieną.

Apdegėlis metė žvilgsnį į po lova susigūžusią Peidžę, tada į Belylą, kuris, regis, atrodė pamišęs.

– Kokios problemos? – paklausė Belylas.

Apdegėlis lėtai papurtė galvą.

– Labai blogai. Turėsiu palūkėti, kad pirštais nudažyčiau sienas tavo krauju.

Apdegėlis pasisuko eiti.

– Atnešk mergaitei ašotį vandens ir šiek tiek pieno. *Pronto*¹, plunksniau. Neturiu tiek laiko, kad drybsočiau čia savaitę. Kuo greičiau galėsiu skristi pasikalbėti su tavo brangiuoju arkangelu, tuo greičiau būsi atleistas nuo pareigų.

Apdegėlis išėjo.

– Išlįsk, Mažasis Kirmine. Didžiulio blogo angelo jau nėra.

Peidžė žvilgtelėjo iš po lovos.

– Geras gyvūnelis, – jis užsimerkė. – Padainuok man, kol užsnūsiu, – jo veidą perkreipė skausmo grimasa, kurios jis neparodė angelui. – Pradėk. Bet kokią dainą.

Peidžė dvejodama ėmė niūniuoti „Žibėk, žibėk, maža žvaigždute“.

Vaizdas ekrane išnyko.

¹*Pronto (isp.) – greitai.*

– VISKAS, – pasakė Dokas, išjungdamas televizorių.

Turėjau nuryti ašaras, kad įstengčiau paklausti:

– Kas nutiko po to?

– Belylas laikė ją savo kambaryje kaip naminių gyvūnelį, kol atsigavo tiek, kad galėtų vykti į angelų būstinę. Jis turėjo pateikti ataskaitą arkangelui Urieliui. Apie kažkokį legendinį angelą, kurio ilgą laiką nebuvo.

Rafas. Belylas veikiausiai pranešė, kad Rafas paspruko.

– Nežinau, kas ten vyko, – pasakė Dokas, – bet Urieliui tai nepatiko. Belylas po to buvo tikrai blogos nuotaikos ir išsiliejo ant tavo sesers. Dienų dienas elgėsis su ja kaip su naminiu gyvūneliu – maitindamas, pasitikėdamas, vesdamasis visur su savimi – jis numetė ją medikų komandai. Nubloškė mums ir nė neatsigręžė.

Jis išėmė vaizdajuostę.

– Ji vis nesiliovė klausinėti apie jį, kol mes – jie – pavertėme ją tuo, kas ji yra dabar.

– Ji prašė jo?

Jis trūktelėjo pečiais.

– Jis buvo vienintelis, kurį ji pažinojo naujoje aplinkoje.

Linktelėjau. Mane ėmė pykinti.

– Ir į ką tiksliai tu ją pavertei?

– Ar nemanai, kad jau pakankamai tave nubaudė šiandien?

– Neapsimesk, kad turi galios prakeikti. Klok.

Jis atsiduso:

– Vaikai buvo Urielio naminių gyvūnelių projektas. Kartais aš manau, kad jam tiesiog patinka žaisti su dievu – labai seniai žmonės kaltino mane kažkuo panašiu. Jis norėjo, kad vaikai atrodytų taip, ko net jis pats negalėtų apibūdinti. Sakė, kad jis niekada neregėjo tokių dalykų, kuriuos norėtų, kad vaikai pamėgdžiotų, bet nė vienas dėmesio vertas vaikas negalėjo to padaryti.

Bijojau klausti, bet vis tiek pasiteiravau:

– Kuo jis norėjo, kad jie būtų?

– Bjaurybėmis. Jie turėjo atrodyti kaip dirbtiniai vaikai, valgantys žmones. Jiems buvo lemta tapti angelų nesibaigiančių politinių machinacijų dalimi, klaidžioti po Žemę ir terorizuoti žmones.

Taigi jis galėjo vaizduoti, kad tai nefilimai, ir apkaltinti Rafa, jog šis neatlieka savo darbo. Jis galėjo sugriauti savo priešininko reputaciją ir laimėti Pasiuntinio rinkimus.

– Jūs specialiai vertėte tuos vaikus į pabaisas?

Jis atsiduso, lyg nesitikėdamas, kad kada nors jį suprasiu.

– Žmonių rasė greitai prieš liepto galą ir aš tikrai labai bijau dėl savo galvos. Nebent jei rastume būdą, kaip tai sustabdyti, antraip mums galas.

Jis ištiesė ranką lyg kviesdamas apžiūrėti skorpionų fabriką.

– Aš esu labai ypatingoje vietoje, kad kažką pakeisčiau, kad perprasčiau, kaip tai sustabdyti. Aš galiu priėti prie jų įrangos ir žinių. Turiu jų pasitikėjimą ir šiek tiek laisvės dirbti tiesiai prieš jų nosis.

Jis atsišliejo į sieną, lyg būtų pavargęs.

– Tačiau padėti žmonėms galiu tik vieninteliu būdu – darydamas tai, ką jie įsako. Net jei tai siaubinga. Net jei tai drasko į gabalus mano sielą.

Dokas atsitraukė nuo sienos ir nužingsniavo per biurą.

– Atiduočiau viską, kad tik nereikėtų daryti pasirinkimų, kurie ištisomis naktimis neduoda ramybės. Bet aš esu čia. Aš ir niekas kitas. Ar supranti?

Aš supratau tik tai, kad jis sumaitojo mano sesutę ir pavertė ją siaubūne.

– Ir kaip tu padedi žmonių rasei?

Jis nudelbė akis į batus.

– Slapta nuo angelų padariau kelis eksperimentus. Nugvelbiau šiek tiek angelų mokslų ar magijos, ar kaip tai vadinasi, ir panaudojau šen bei ten. Sužinoję jie mane nudėtų. Bet viskas, ką turiu – tai tik varginančios galimybės. Vis dar nepasitvirtinusi sėkmės galimybė.

Manęs nedomino, ką apie savo darbą galvojo šis vaikų skerdikas. Tačiau jį kaltindama atsakymų negausiu.

– Kodėl padarei taip, kad mano sesutė judėtų lyg robotas?

– Ką turi omenyje?

– Ji sėdi tiesia nugara, atlikdama kiekvieną judesį atrodo sustingusi, pasuka galvą taip, lyg jos kaklas būtų praradęs lankstumą, na supranti – lyg robotas, – išskyrus atvejus, kai ji ką nors puola.

Jis dėbtelėjo į mane, lyg būčiau pamišusi.

– Mergaitė buvo supjaustyta ir visa susiūta lyg skudurinė lėlė. Ir tu klausai, kodėl ji juda lyg būtų sustingusi? – Tai padaręs žmogus žiūrėjo į mane, lyg aš būčiau buvusi nejautri.

– Jai skauda, – paaiškino taip, lyg iš tiesų būtų sakęs: kvaile. – Jei ji sugeba atlikti visus veiksmus, nereiškia, kad ji nekenčia nepakeliamo, sielą draskančio skausmo. Įsivaizduok, kad tave kas nors supjaustytų, išpjautų tavo raumenis, pakeistų kažkuo kitu, susiūtų, kad kiekviena tavo kūno skaidula būtų pakitusi. Dabar įsivaizduok, kad niekas tau neduoda skausmą malšinančių vaistų. Tai štai kaip ji jaučiasi. Spėju, kad nepasiūlei jai net aspirino.

Šie žodžiai buvo kaip smūgis į paširdžius.

– Jeigu tai niekada nedingtelėjo tau į galvą, nenuostabu, kad ji tave paliko, ar ne?

Nedrįsau pagalvoti, ką ji turėjo išgyventi be manęs.

Aš net Rafui pasiūliau aspirino, kai jis buvo be sąmonės, kol jo net nepažinojau. Aš priešui pasiūliau skausmą malšinančių vaistų, bet niekada nepagalvojau apie savo pačios seserį. Kodėl?

Nes ji atrodė kaip monstras, štai kodėl. Ir man niekada nešovė mintis, kad monstrai gali jausti skausmą.

– Ar nutuoki, kur ji galėtų būti? – mano balsas virpėjo, aš praradau pasitikėjimą savimi.

Jis žvilgtelėjo į juodą televizorių.

– Jos čia nėra. Būčiau jau apie ją išgirdęs. Bet jei tu nemelavai, jei ji čia buvo nors trumpam užsukusi, reiškia, ji ieško kažko.

– Ko? Ji jau buvo pas mane ir mamą. Mes esame vieninteliai žmonės, kuriuos ji turi šiame pasaulyje.

– Belylo, – užtikrintai atsakė Dokas. – Tik jis vienas ją suprastų. Vienintelis, kuris priimtu ją ir jos neteistų.

– Apie ką tu šneki? Jis yra paskutinė būtybė, pas kurią ji eitų.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Jis monstras. Ji monstrelė. Kas dar galėtų nelaikyti jos pabaisa ir kas geriau suprastų ką ji išgyveno?

– Mes... – žodžiai išdžiūvo burnoje.

Mintis, kad Peidžė kreipėsi į Belylą, mane tiesiog pribloškė.

Bet jei Peidžė ir Belylas būtų Pasipriešinimo stovykloje, argi žmonės nebūtų bandę ju uždaryti į aptvarą kaip kokios monstrų komandos? Lyg jie priklausytų tai pačiai grupei, o ne žmonėms?

– Jai tikriausiai būdingas Stokholmo sindromas.

Man nepatiko tas žodis.

– Kas tai?

– Kai pagrobta auka prisiriša prie pagrobėjo.

Dėbsojau į jį apstulbusi.

– Tai nėra dažnas reiškinys, bet taip gali nutikti.

Nusistvėriau kėdės atlošo ir susmukau virpėdama lyg senė. Mintis, kaip mažoji Peidžė turėjo jaustis, neturėdama daugiau į ką kreiptis, tik į košmarišką Belylą, sudrebino mane stipriau nei pasaulio pabaiga.

– Belylas, – pakartojau sulaikiusi kvapą. Užmerkiau akis ir prisakiau sau nelieti ašarų.

– Ar žinai, kur jis? – Mano pačios žodžiai dūrė man į paširdžius.

– Dabar jis turėtų būti naujoje angelų būstinėje. Ten vyksta kažkas reikšmingo ir Belylas turi kažką nuveikti arkangelui.

– Ką nuveikti?

– Nežinau. Aš tik laboratorijos beždžionėlė. Žinau tik bazinius dalykus, – jis stebėjęs mane. – Pasikalbėk su kelto kapitonu apie Alkatrazo kalinių išlaisvinimą, tada keliauk į angelų būstinę.

– Kas, jei...

– Pavyks ar nepavyks prikalbinti kapitoną gelbėti kalinius, vis tiek keliauk į angelų būstinę. Mirštančių žmonių skaičius čia niekuo nesiskiria nuo esančių laisvėje. Tavo sesuo daug svarbesnė nei kaliniai, kuriuos norime paleisti į didesnę skerdyklą, kuria netrukus taps visas pasaulis, jei mes neišsiaiškinsime, kaip tai sustabdyti.

Šie žodžiai privertė susimąstyti.

– Kodėl Peidžė tokia svarbi? – aš negalėjau nuslėpti nepasitikėjimo.

– Ji labai ypatinga mergaitė. Ji galėtų padėti mūsų kovoje prieš angelus. Jei suras seserį angelų būstinėje, atnešk ją man. Aš padirbėsiu su ja. Padėsiu jai, jei galėsiu.

– Kaip padėsi?

Jis sutrikęs patrynė savo kaklą.

– Jei nuoširdžiai, dar gerai nežinau. Aš modifikavau pirmąją vaikų partiją, tikėdamasis, kad tai galėtų padidinti šansus mūsų rūšiai. Desperatiškas ėjimas žūtbūtinio laiku. Angelai suplėšytų mane į gabalus, jei sužinotų apie tai. Bet tie perkeisti vaikai buvo išvežti iš angelų būstinės, kai ją atakavo, ir aš net neturėjau galimybės pamatyti, kaip tai veikė.

Jis žingsniavo ratu po mažą biurą.

– Dabar tu man sakai, kad ji viena išliko gyva. Mums reikia ją rasti. Aš tiksliai nežinau, ką ji geba, ir netgi nežinau, ar tai veikia taip, kaip aš manau, kad turėtų. Bet tai žmonijos galimybė. Maža, bet vis tiek geresnė, nei tai, ką turime dabar.

Aš juo nepasitikėjau labiau, nei įniršusiu angelu. Bet jei jis gali padėti surasti Peidžę, nutariau pritarti jo planui bent jau iš pradžių.

– Gerai. Padėk man rasti Peidžę ir aš ją atvesiu pas tave.

Jis žvilgtelėjo į mane lyg žinodamas, jog nepasitikiu juo.

– Pasakysiu labai aiškiai. Negalime leisti, kad Belylas kontroliuotų tavo seserį. Ar supranti? Kontroliuojama Belylo, ji baigs gyvenimą kaip pagrindinis naikinimo instrumentas. Turi ją nuvilioti nuo jo. Ji mūsų paskutinė viltis.

Puiku.

Prieš viskam nurimstant, man tikrai praverstų dar vienas šeštadienio rytas, kai mudvi su Peidže valgome sausus pusryčius savo kambaryje ir žiūrime animacinius filmukus, mėgaudamosi taikia tyla prieš nubundant mamai. Mūsų didžiausias rūpestis tokiais rytais būna: ar dar liko mėgstamiausių sausų pusryčių arba gal vertėtų pasirinkti becukrius.

– Jei aš neištrūksiu iš šios salos arba jei tu manęs negalėsi rasti... – Doka susimąstė, lyg galvodamas apie visus tuos siaubus, kurie galėtų jam nutikti, – tada tu galėtum

sužinoti, ką ji sugeba ir ar ji gali padėti žmonėms. Jei tavo sesuo negalės pasitarnauti žmonijai, tada aš esu tiesiog siaubingas daktaras, atliekantis šurpius dalykus prieš labui. Prašau, neleisk man būti tokiu žmogumi.

Abejojau, kad aš buvau vienintelė, kurios jis taip maldavo, bet vis tiek linktelėjau.

Jis taip pat linktelėjo.

– Gerai, eime su manimi.

IŠĖJOME IŠ PAČIOS monstrų gamyklos šerdies ir patraukėme požemin koridoriu į kitą patalpą. Sprendžiant iš atvirukų ir raktų pakabukų, išdėliotų ant stovo prie durų, kadaise tai buvo suvenyrų parduotuvėlė.

Viduje tarp kalinių buvo įsimaišę keli žmonės sergėtojai. Jų veidai buvo švarūs, plaukai išpuoselėti, drabužiai nauji. Nuo jų sklido pasitikėjimas, kurio neturėjo kaliniai.

– Madlina, – pasakė Dokas.

Tai buvo griežtų bruožų moteris, panaši į senstelėjusią baletų šokėją. Jos judesiai buvo grakštūs ir plastiški, kaip žmogaus, pratusio būti scenoje arba ant podiumo. Į tvirtą kuodelį susukti žilstelėję plaukai pabrėžė jos smaragdines akis.

– Ar gali rasti jai vietą? – tyliu balsu paklausė Dokas.

Madlina nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Tai nebuvo žvilgsnis, koku žiūrima norint susidaryti pirmą įspūdį. Ji vertino mane, nužvelgdama plaukus, ūgį, kiekvieną mano veido liniją. Lyg stengdamasi įsiminti, įsidėmėti visas išvaizdos detales. Paskui vėl atsigrėžė į kalinius.

Visos kalinės buvo moterys, sustatytos poromis. Dvynės žemuogių spalvos plaukais ir strazdanota rožine oda. Kitas poras veikiausiai sudarė ne dvynės, nors iš pirmo žvilgsnio jos buvo labai panašios. Dvi gundančių linijų moterys šokolado spalvos oda, pora liesų pečius dengiančiais medaus spalvos plaukais mergaičių, pora aukštaūgių moterų Viduržemio jūros spalvos akimis ir oda.

Madlina apsižvalgė po kambarį, tada vėl įbedė akis į mane.

– Netinkamas nei kūno tipas, nei amžius, – pasakė ji.

Atsidarė durys. Kažkoks vyras atvedė dvi paaugles. Tamsiais plaukais, išsišovusiais skruostikauliais, smulkaus kūno sudėjimo, kaip aš.

– O šitos? – paklausė Dokas.

Lazerio aštrumo Madlinos akys nukrypo į jas. Paskui vėl sugrįžo prie manęs.

– Šios dvi tinkamesnės, – pareiškė jas atvedęs įdegęs vyras, rodydamas į mergaites.

– Turime išsiversti su šita, – Madlina kryptelėjo galva į mane.

– Ar ketini pasakyti arkangelui, kad tai geriausia pora, kokią galėjome rasti? – paklausė vyras.

Mano oda pašiurpo nuo žodžio „arkangelas“.

– Ta pati spalva, tas pats kūno tipas, – atsakė Madlina. – Makiažas ir šukuosena pavėrs jas dvynėmis.

– Jei neatrodys, tai kris mūsų galvos, o ne tavo, – atkirto vyras.

Madlina atsigrėžė į Doką. Šis linktelėjo.

– Padaryk iš jų porą.

Vyro veidas patamsėjo.

– Jei jis leido tavo vyrui tūnoti kalėjimo kameroje, nereiškia, kad gali prekiauti mūsų gyvybėmis, vos šis neva gerasis gydytojas spragteli pirštais.

– Danieliau, prašau, daryk kaip liepiamas, – Madlinos balsas skambėjo įsakmiai ir su grasinimo gaidėle.

Danielius giliai įkvėpė. Visi spoksojo į mus. Jautėsi įtampa.

Jis įvertino abi mergaites, paėmė vieną jų už rankos ir išsivedė lauk.

Mano šaltas protas ragino neklausinėti. Supratau, kad reikalai krypsta mano naudai. Ir kad tai gali padėti sesei.

– Ar esi kieno nors įkaitas?

Vieną gražią dieną aš išmoksiu laikyti liežuvį už dantų.

– Mes visi čia esame įkaltai, – atsakė Doka. – Darau, ką galiu, kad tik ką nors išgelbėčiau.

Tai buvo persismelkę į sąmonę.

Pasivedėjau jį į šoną ir sušnibždėjau:

– Jei kalėjimas nesugrius, kaip turėtu, ar pasirūpinsi, kad mano motina būtų saugi?

– Tavo motina ta, kuri laksto ir vis įjungia pavojaus signalą?

Linktelėjau.

– Nemanau, kad galiu tai pažadėti.

Nustebau, kad po šio atsakymo jaučiausi geriau, nei jei jis būtų pažadėjęs ja rūpintis. Nes tai buvo nuoširdžiau.

– Ar pabandysi?

Jis neatrodė laimingas.

– Peidžė jos taip pat klausys, – tai buvo pusė tiesos, turint omenyje kai kuriuos dalykus, kuriuos mano motina liepia padaryti, tačiau nebuvo reikalo jam aiškinti visų smulkmenų.

Jis pasvarstė ir linktelėjo:

– Pabandysiu.

Kaip tik to aš ir tikėjausi.

– Dar yra moteris, vardu Klara...

Jis papurtė galvą:

– Aš ne magas. Negaliu padaryti, kad pragaras, o Alkatrazas toks ir yra, išnyktų. Galiu pažadėti, kad pasistengsiu, jog jos būtų saugios.

Jis pasitraukė nuo manęs ir pasivedėjo Madliną į šalį. Kol abu šnibždėjosi kertėje galėjau įvertinti situaciją.

Prie manęs priėjo tamsiaplaukė paauglė. Ji buvo mano ūgio. Mudvi tokio paties sudėjimo, vienodo atspalvio tamsiais plaukais, ir akių spalva mudviejų vienoda. Merginos, derančios į porą.

Arkangelas.

Atmintyje iškilo Politikas Urielis, vaikštinėjantis angelų būstinės klube su vienodai atrodančiomis išsigandusiomis moterimis.

Instinktyviai ištiesiau ranką, norėdama paliesti meškučiu užmaskuotą kardą, kad nurimčiau pajutusi minkštą jo kailį, tačiau ten nieko nebuvo. Tik tuštuma.

Į SAN FRANSISKĄ keltas plukdė taip pat tyliai ir nykiai, kaip ir tas, kuris atgabena Alkatrazą. Didžiausias skirtumas, kad mus saugojo žmonės, o ne skorpionai.

Madlina ir jos įgula vaikštinėjo tarp mūsų, dviejų tuzinų merginų, klausinėdami, ar mes mokame kurti ir siūti kostiumus, o gal išmanome, kaip pasigaminti juvelyrinių dirbinių. Jei atsakydavome „taip“, jie pasižymėdavo bloknotuose. Aš neišmaniau, kaip pasigaminti tokių dalykų, tačiau jiems, regis, buvo nė motais.

Praradau laiko nuovoką – visiškai nesiorientavau, kada paskutinį sykį plaukiau šiuo keltu. Švito. Dangus dažėsi, bet ne rožiniais atspalviais, kaip buvau įpratusi matyti, o šviežio sumušimo raudoniu.

Bandžiau sužinoti, ar galėsiu pasikalbėti su kapitonu, tačiau sergėtojai nukreipė mane į vonios kambarius. Grįždama atgal laiptinėje aptikau bloknotą ir rašiklį. Taigi likusį laiką praleidau žymėdamasi, ką turėtų sužinoti laivo vairininkas, jei kartais galėčiau tik perduoti raštelį, o ne pasikalbėti.

Rūpestingai surašiau argumentus, stengdamasi suformuluoti juos kuo įtikinamiau. Kai baigiau, sulanksčiau popierių ir įsidėjau į kišenę, vildamasi, kad jo neprireiks. Būtu kur kas geriau pasikalbėti pačiai ir pasistengti įtikinti.

Prisišvartavę išėjome į lauką, negalėdami patikėti, kad esame laisvi ir kad ne Alkatraze. Skorpionų, sužeistų tą naktį, kai mus pagavo, niekur nesimatė. Sutrūkinėjęs dokas blizgėjo nuo kraujo, susiliejusio su ankstyvo rytmečio šešėliais.

Mūsų sergėtojai nenukrypo nuo savo kurso net ir dabar, nors niekur nesimatė nei skorpionų, nei angelų.

– Kodėl jūs nebėgate? – nesusilaikiau nepaklaususi vieno iš jų.

– Ir ką daryti pabėgus? – atsakė gana garsiai, taip, kad išgirstų kiti kaliniai. – Kovoti, kad paskui kaulytum atliekų iš šiukšliadėžės? Kad negalėtum užmigti iš baimės, jog pagaus angelai?

Jis nužvelgė visus kalinius. Mes visi buvome nepasitikintys, nedrąsūs ir sutrikę.

– Angelai gali sužeisti kitus, bet ne mane. Kai einu pro šalį, tos būtybės traukiasi man iš kelio. Valgau tris kartus per dieną. Gyvenu šiltai ir saugiai. Tu irgi taip gali. Tapai išrinktąja. Tau reikia tik laikytis nurodymų.

Veikiausiai pasaulyje Prieš Tai jis buvo apsukrus daktaras, nes mano paprastam klausimui suteikė propagandinę reikšmę. Pastebėjau, kad jis nepasakė, jog yra laisvas.

Krūvos ginklų, kuprinių ir kitų vertingų daiktų, kurie buvo palikti ant molo, atrodė taip, lyg būtų paskubomis išnaršyti ir išblaškyti ant doko. Vieninteliai likę daiktai – tai menkaverčiai ginklai, krepšiai ir žaislai. Žvalgiausi, kol pastebėjau du daiktus, kurių ir ieškojau.

Šalia rankinės gulėjo mamos sekimo prietaisas, primenantis nušiurusį mobilųjį telefoną. Ir Rafo kardas. Visiškai ten pat, kur buvau jį palikusi, paslėptas po kuprinę ir drabužiais, kurie dabar buvo iškratyti ir išversti. Pliušinis meškutis, kuris vis dar maskavo kardą, spoksojo į dangų, lyg būtų laukęs, kol nusileis Rafas ir jį išgelbės.

Pajutau didžiulį palengvėjimą. Nuskuodžiau, pačiuopau sekimo prietaisą ir kardą ir apkabinau meškutį kaip seniai prarastą draugą.

– Teks palikti juos čia, – pasakė Madlina. – Tau nebus galima nieko įsinešti į angelų būstinę.

Privalėjau tai žinoti. Buvo pikta, kad turiu visa tai palikti, tačiau bent jau galėsiu paslėpti. Kiti sergėtojai, veikiausiai supratę, kad už mano darbotvarkę atsakinga Madlina, ir netrokšdami turėti problemų, paliko mane vieną.

Užmečiau akį į mamos prietaisą. Mano vietą rodanti strėlytė buvo nukreipta į San Fransisko prieplauką. Peidžės – į Pusmėnulio įlanką, esančią Ramiojo vandenyno pakrantėje.

– Kur yra naujoji angelų būstinė? – pasiteiravau Madlinos.

– Pusmėnulio įlankoje, – atsakė ji.

Ar tikrai Peidžė ieško Belylo? Užsimerkiau, jausdamasi taip, lyg kažkas būtų dūręs man į pilvą.

Išjungiau sekimo prietaisą. Labai norėjau pasiimti jį ir kardą, tačiau negalėjau. Ne mažiau norėjau, kad tą prietaisą turėtų mama, jei jo negaliu pasiimti aš.

Pasaulis buvo nusėtas paliktais telefonais. Tikimybė, kad šio prietaiso niekas nepaims, buvo gana didelė. Išjungiau jį, padėjau ten, kur radau, ir prisiversdama nusigrėžiau.

Tačiau kardą reikėjo paslėpti. Man pasisekė, kad plėšikautojai labai skubėjo, kitu atveju jie būtų pastebėję, kad meškučio suknelė per ilga. Neatsispyriau pagundai ir dar sykį apkabinau meškutį, prieš paslėpdama jį ir kardą po medienos ir žvirgždo krūva. Tiek buvo likę iš kitados čia stovėjusios parduotuvės.

Jau ketinau palikti kardą, kai vaizdas subangavo ir ištirpo.

Kardas norėjo man kažką parodyti.

ATSIDŪRIAU veidrodžiais ir marmuru tviskančiame viešbutyje senojoje angelų būstinėje, kur drauge su Rafu praleidome keletą valandų. Veikiausiai tai buvo laiko tarpsnis po apsilankymo baro klube prieš Rafo sparnų persodinimą.

Kitos patalpos gale šniokštė dušas. Čia būtų buvę ramu ir visai prašmatnu, jei ne svetainės lango įrėminta apanglėjusio San Fransisko panorama.

Iš miegamojo įžengė Rafas. Su kostiumu jis buvo fantastiškai gražus. Tamsiais plaukais, plačiapetis ir raumeningas, jis atrodė geriau už kino žvaigždę, kokią kada nors buvau regėjusi. Jis buvo panašus į vaikina, kuriam pritiko viešbutis, vertas tūkstančio

dolerių už naktį. Kiekvienas judesys, kiekvienas gestas bylojo apie eleganciją ir jėgą.

Kažkas patraukė jo dėmesį ir jis nužingsniavo prie lango. Netoli Mėnulio praskrido angelų rikiuotė. Jis palinko prie lango beveik prisispausdamas veidu ir išmeigęs akis žiūrėjo į juos. Kiekviena jo kūno linija išdavė, kaip jis ilgisi skrydžio.

Įtariau, kad tai buvo daugiau nei troškimas susigražinti sparnus. Kartą mudvi su Peidže auginome dubenyje egzotišką žuvelę. Tą jos indą puošėme jūros kriauklytėmis. Tėtis pasakė, kad visuomet pasirūpintume, jog dubenyje būtų bent dvi žuvytės, nes kai kurios rūšys gyvena tik būriais. Ilgam laikui paliktos po vieną jos nugaišta iš vienvės.

Svarsčiau, ar angelai panašūs.

Kai jie išnyko tamsiame danguje už Mėnulio, Rafas pasisuko į šoną ir įsisteilijo savo atspindį lange. Pro kostiumo režį kyšantys sparnai atrodė kitaip nei tų angelų, kuriuos mačiau klube, laiptinės apačioje. Nukirsti sparnai buvo pritvirtinti po drabužiais ir sutvarkyti taip, kad atrodytų natūraliai.

Akimirkai jis užmerkė akis, kad nurytų kartėlį. Aš buvau taip pratusi prie išdidžios Rafo laikysenos, kad buvo skaudu matyti jį tokį.

Jis giliai įkvėpė ir lėtai iškvėpė. Tada atsimerkė. Jau buvo benusisukęs nuo lango, kai kažką pastebėjo ant savo baltų marškinių.

Pakėlė. Tai buvo plaukas. Jis pirštais perbraukė jį. Plaukas buvo tamsus, panašus į mano.

Jo lūpos sukrutėjo, lyg jį būtų suėmęs juokas nuo minties, kad mano plaukas galėjo prikibti prie jo marškinių. Aš spėjau, kad taip nutiko, kai pabučiavau jį koridoriuje, laiptų apačioje prie klubo. Jį tai pralinksmino.

Jei šioje vizijoje dalyvaučiau ir aš pati, mano skruostai degtų raudoniu. Net pagalvoti apie tai nepatogu.

Jis nužingsniavo prie marmurinio baro, nustatyto vyno buteliais. Pažvelgė po juo ir atsitiesė, laikydamas mažą siuvimo reikmenų pakelį. Nežinau, kodėl tas, kas gali sau leisti tokį kambarį, norėtų turėti atsarginį siūlą ir sagų komplektą, tačiau buvo taip. Rafas atplėšė pakelį ir išvyniojo siūlą. Jis buvo sniego baltumo spalvos kaip ir jo sparnai.

Rafas sudėjo siūlą ir plauko giją kartu ir pasuko juos tarp nykščio ir smiliaus, kad susivytų.

Laikydamas už galų nuėjo prie kardo, kuris gulėjo ant prekystalio, ir apsuko giją aplink rankeną.

– Liaukis skūstis, – pasakė kardui. – Tai laimei.

Laimei. Laimei. Laimei.

Šis žodis nuaidėjo mano mintyse.

ATSIRĖMIAU į aplūžusią prieplauką. Keletą kartų giliai įkvėpiau ir vėl sugrįžau realybę.

Ar tikrai Rafas pasiliko mano plauką?

Sunku patikėti.

Atidžiai apžiūrėjau kardo rankeną. Mano nuostabai, jis buvo čia, ant rankenos, visai šalia kryžminės apsaugos. Sniego baltumo siūlas, susivijęs su juodu kaip naktis plauku.

Pirštai perbėgau per giją ir užsimerkiau. Galvojau apie Rafa, darantį tokį pat judesį pirštų galiukais jausdama skirtingas tekstūras.

Ar kardas linkėjo man laimės?

Žinau, kad jis ilgėjosi Rafo. Spėjau, kad jei negrįšiu, jie daugiau niekada nebus kartu. Net jei įsipareigos kam kitam, tas kitas neužmegs su juo tokio ryšio ir neturės tokių žinių. Veikiausiai tai tinkama priežastis palinkėti man sėkmės ir kartu trumpai priminti apie Rafa.

Liūdėjau suprasdama, kad turiu palikti kardą, kad nėra kito pasirinkimo. Uždengiau jį, užbėriau žvirgždu ir užmaskavau lentų nuolaužomis.

Atsistojau ir nuėjau, jausdamasi lyg nuoga. Vyliausi, kad plėšikautojai nesiraus lūženų krūvose, ieškodami paslėpto lobio.

KOL KAPITONAS išlipo iš laivo, mūsų grupelė jau buvo palydėta iki nedide furgonų, visureigių ir mažų mokyklinių autobusiukų karavano. Madlina nuvedė kapitoną į vieną iš tų bjaurių krovinių konteinerių. Aš atsainiai prisijungiau prie jų.

– Šį vakarą suplanuotas pabėgimas, – pasakiau žemu balsu.

Jis žvilgtelėjo į mane, tada į Madliną, paskui vėl į mane. Buvo jaunesnis nei aš, tikėjau, – ne daugiau nei trisdešimties, – švariai nuskustu veidu ir plika galva.

– Sėkmės jums, – jo balsas nebuvo nedraugiškas, tačiau nebuvo ir kviečiantis.

Madlina atrakino krovinių konteinerį ir atidarė metalines duris. Jame rikiavosi lentynos, nukrautos sriubų ir daržovių skardinėmis, matėsi likerio ir knygų eilės. Kampe stovėjo baterinis šviestuvas, o šalia staliuko daiktais apkrauta kėdė. Pagal pasaulio Po Tc standartus, čia buvo visai jauku.

– Reikia, kad nuplukdytum laivą atgal į salą ir paimtum kalinius, – pasakiau. Jis atrodė nusiteikęs skeptiškai, tad tęsiau skubėdama, kol dar nepasakė ne. – Tai visiškai saugu. Visi skorpionai ir angelai bus išvykę. Šianakt jie dalyvaus misijoje.

Jis nužingsniavo į konteinerį ir įjungė šviesas.

– Nėra visiškai saugių dalykų. O šis keltas saugo mano gyvybę ir maitina. Negaliu tui rizikuoti. Aš neįduosiu jūsų, bet neleisiu niekam šio kelto paliesti.

Žvilgtelėjau į Madliną, tikėdamasi pagalbos.

– Gal galėtum su juo pasikalbėti? Juk tu taip pat esi palikusi kažką įkalintą saloje, tiesa?

Ji nudūrė akis, vengdama mano žvilgsnio.

– Daktaras pasirūpins jo saugumu tol, kol aš jam padėsiu jo mažuose projektuose, – ji gūžtelėjo pečiais. – Mums reikia eiti.

Žvilgtelėjau į kapitoną pro Madlinos petį. Jis jau ruošė sau gėrimą.

– Tai tavo galimybė šį tą pakeisti, – pasakiau. – Tu gali išgelbėti visas šias gyvybes. Sugalvok ką nors, kad išsigelbėtume. Juk žinai, kas čia vyksta.

Jis piktai pastatė taurę ant stalo.

– Kur tu ją suradai, Madlina? Ar negana to siaubo, kurį patyrėme, kad dar ši rakštis mus mokytų?

– Tai būtų teisinga, – atkirtau.

– Teisinga yra prabanga turtingiesiems ir prieglobstį turintiems žmonėms. O visiems likusiems vienintelis teisingas dalykas – stengtis neprisidaryti bėdų ir išlikti gyviems, – jis atsisėdo ant kėdės ir atsivertė knygą.

– Jiems tavęs reikia. Tu vienintelis gali jiems padėti. Mano mama ir draugė...

– Nešdinkis iš čia ir neversk manęs jūsų įduoti, kad galėčiau atsikratyti tavęs, – jis

turėjo padarumo dėl to jaustis nepatogiai.

Madlina uždare duris.

– Palieku jas neužrakintas.

– Puiku, – atsakė kapitonas tokiu balsu, kad buvo aišku, jog pokalbis baigtas.

Aš visiškai neįvertinau aplinkybių: sunku įkalbėti žmogų rizikuoti savo gyvybe dėl kitų. Be kitų problemų, Pasipriešinimo judėjimas išryškino ir šį dalyką.

– Ar gali dar kas nors nuplukdyti laivą? – pasiteiravau Madlinos.

– Tik nenuskandinant jo, kai atsišvartuos nuo prieplaukos. Negali visų žmonių paversti didvyriais. Aš palikau Džeikui praviras duris, jei kartais apsigalvotų.

– To neužtenka. Turiu surasti, kas šianakt nuplukdytų laivą atgal.

Pro automobilio langą išlindo įdegęs Madlinos asistento Danieliaus veidas.

– Važiuojame!

Madlina stvėrė mane už rankos ir nusitempė prie mašinos.

– Eime. Daugiau tai nebe mūsų problema.

Aš truktelėjau ranką.

– Kaip gali taip sakyti?

Ji išsitraukė iš kišenės mažą pistoletą ir nukreipė į mane.

– Prižadėjau daktarui, kad nugabensiu tave į angelų būstinę, tai ir ketinu padaryti.

Apgailestauju, tačiau nuo to priklauso mano vyro gyvybė.

– Kartu su tavo vyro, būtų išgelbėta daugiau gyvybių, jei mes tiesiog...

Ji papurtė galvą.

– Nėra kito žmogaus, kuris galėtų parplukdyti tą keltą. Net jei ir rastume ką nors, jis nerizikuotų savo gyvybe labiau nei Džeikas. Aš nerizikuoju savo vyru dėl tokio rožinic plano. Eime. Dabar. – Jos akys švietė ryžtu, lyg ji būtų pasiryžusi peršauti man ranką, je reikėtų nusitempti mane jėga.

Aš nenoriai patraukiau prie autobuso.

PRO APLEISTAS mašinas pasiekėme I-280 kelią ir patraukėme į pietus. Kuo labiau tolome nuo pakrantės, tuo blogiau jaučiausi, kad nepavyko Alkatrazo kalinių gelbėjimo planas. Džeikui, regis, visai patiko vergų kapitono titulas. Ar yra nors menkiausia galimybė, kad jis atsisakys to, kas padeda jam išgyventi, ir rizikuos dėl žmonių, kuriuos pats ir nuplukdė mirčiai?

Vilčių buvo mažai. Jis – žmogus, o žmonės kartais elgiasi panašiai. Tačiau labiau tikėtina, kad kai skorpionai bus išskridę į savo misiją, jį taip ims pajauti kaltės jausmas, kad jis gers visą dieną.

Tai pernelyg brangu. Mama ir Peidžė pernelyg brangios. Kardas ir Klara, visi tie žmonės Alkatraze...

Aš nugrūdau viską į savo minčių saugyklą, pastūmiau kuo toliau, kad durys užsitrenktų. Dabar čia jau buvo visas pasaulis. Negalėjau atverti šių durų nerizikuodama, jog išbiręs turtas sutraiškys mane pačią. Pasaulyje Prieš Tai kai kurie mano draugai turėjo gydytojus terapeutus. Prireiktų viso terapeuto gyvenimo išnarplioti tai, ką aš laikiau savo saugykloje.

Sėdėjau autobuso gale bukai spoksodama pro atvirą langą. Prieš akis plaukė apleistos mašinos, šlamštas, apdegę ir sugriuvę pastatai.

Atsargiai pravažiavome pro du juodus visureigius džipus.

Mašinos stovėjo, bet buvo su vairuotojais. Jie stebėjo aplinką ir, regis, buvo pasiruošę pajudėti, jei tik kas nutiktų. Šalikelėje kažką veikė trys vyrai. Kažką, ko negalėjau įžiūrėti.

Kai važiavome pro visureigius, įdėmiai nužvelgiau vairuotojus. Jie buvo šviesiaplaukiai ir iš pradžių aš jų neatpažinau. Tačiau strazdanoti veidai neabejotinai buvo Dyso ir Dumo.

Prisiminiau laišką, kurį parašiau kelto kapitonui, jei kartais neturėčiau laiko su juo šnektelėti. Išsitraukiau jį iš kišenės ir įsmeigiau akis į dvynius, vildamasi, kad jie pamatys mane. Jie įdėmiai stebėjo mus ir kai važiavome pro šalį, jų žvilgsniai užkliuvo už manęs.

Sujudėjau, kad užstočiau juos nuo sergėtojų ir kad šie nepamatytų, ką darau. Kilstelėjau laišką, norėdama įsitikinti, jog Dysas ir Dumas jį pastebėjo, ir nusviedžiau pro langą.

Laiškas nukrito ant žemės, bet jų akys nesekė jo. Jie ramiai toliau stebėjo autobusą. Nė vienas neišlipo pakelti laiško, nors buvau tikra, kad jie matė jį krentant.

Atsainiai žvilgtelėjau į sergėtojus, norėdama įsitikinti, ar kuris nors matė, ką dariau. Vienintelis mane stebintis žmogus buvo šalimais sėdinti į mane panaši mergaitė. Neatrodė, kad ji norėtų kam nors tai pasakyti. Visi kiti bemaž paranojiškai įsitempę stebėjo Pasipriešinimo grupę. Žinoma, jei dar ką nors galima pavadinti paranojišku.

Mes visi spoksojome į tuos žmones šalikelėje, kol toldami jie visiškai sumažėjo ir tapo neįžiūrimi. Spėjau, kad jie bandė įrengti kameras savo sekimo sistemai įlankos srityje. Logiška bent keletą kamerų įtaisyti šalia šių greitkelių.

Prireikė laiko, kad mano širdis vėl imtų plakti normaliai. Ir dar turėjau paslėpti šypseną. Niekada nemaniau, kad kada nors gerai galvosiu apie Pasipriešinimo judėjimą. Bet jei kas nors rizikuos savo galvomis ir surengs didžiulę gelbėjimosi operaciją, tai tik šie vaikinai. Nėra garantijos, kad taip bus, bet jais kliautis patikimiau nei kapitonu Džeiku.

PUSMĒNULIO ĪLANKA ribojasi su lanko formos paplūdimiu Ramiojo vandenų pakrantėje. Žemės drebėjimai ir vandenyno bangos suardė ją neatpažįstamai. Duobėta ir išmušta bangu, dabar Pusmėnulio ĩlanka labiau priminė Mėnulio Kraterio ĩlanką¹.

Nauja angelų būstinė – tai prašmatnus viešbutis, seniau stovėjęs ant stataus kranto, nuo kurio matėsi vandenynas. Dabar jis stovėjo ant žemės, tik per stebuklą nenuplautos drauge su kitomis uolomis. Tai, kas buvo likę iš ĩlankos, siaura žemės juosta jungė su viešbučio sala, sudarydama užrakto kiaurymės formą.

Ši žemės juosta nebuvo senasis kelias į viešbutį. Veikiausiai tai kažkada čia veikusio golfo lauko dalis. Šiaip ar taip, kuo labiau artėjome prie atokiau stūksojusio viešbučio, primenančio dvarą, tuo nelygesnis ir gruoblėtesnis jis buvo, panašiai kaip mano emocijos. Nuostabu, kad, būdamas taip arti jūros, viešbutis nenukentėjo.

Pravažiavome pro pagrindinį įėjimą, esantį priešais milžinišką apskritimo formos kiemą su šviesiai nudažytu fontanu, kuris, stebėtina, vis dar veikė. Kelias, nuo uolos skardžio vedantis žemyn, baigėsi įvažiavimu.

Įvažiavome pro kitą pusę į sodą prie namo, kur grindinys vis dar buvo tvirtas. Dauguma golfo takų driekėsi išilgai pakrantės. Nuo jų apačioje vėrėsi nepakartojamas vandenyno vaizdas. Žolė buvo žalia ir nupjauta, lyg pasaulis vis dar būtų Prieš Tai.

Vienintelis dalykas, sklaidantis šias iliuzijas – sodo pakraštyje pusiau pakibęs tuščias baseinas. Kai važiavome pro šalį, į uolas bloškėsi siaubingo dydžio banga, pažerdama įspūdingų purslų debesį ir nusinešdama su savimi dalį baseino.

Pagrindinis pastatas atrodė lyg kaimo dvaras iš regentystės laikų romano. Vos tik pasistatėme mašinas, buvome nuvaryti prie galinio prieangio. Užlipome laiptais aukštyn į grietinėlės ir aukso spalvos pokylių salę, kuri, regis, buvo paversta į kokių nors pasirodymų užkulisius.

Visur stovėjo stumdomosios kabyklos su kostiumais. 1920-ųjų stiliaus suknelės, pusę veido dengiančios kaukės, puoštos povo ir stručio plunksnomis, 1920-ųjų stiliaus skrybėlės ir žerintys galvos raiščiai, zoot stiliaus kostiumai², dryžuoti kostiumai ir elegantiški smokingai. Lyg jų nepakaktų, prie kiekvieno stovo ir įrangos kambaryje kabėjo plonyčiai įvairiaspalviai fėjų sparnai.

Tarp kostiumų bei šokiruotų moterų bruzdėjo ir sukosi armija žmonių, vilkinčių viešbučio uniformomis. Moterys ir mergaitės sėdėjo priešais veidrodžius, darėsi makiažą arba tiesiog laukė, kol kas nors jas nugrimuos. Kitos moterys rengėsi romantiškais *spykyzio* stiliaus³ suknelėmis, avėsi senamadiškus aukštakulnius ir žingsniavo priešais personalą.

Visažistai bėgiojo nuo veidrodžio prie veidrodžio, nešini pudra ir teptukais. Kai kur

buvo pripurkšta tiek plaukų lako ir kvėpalų, kad veidrodžius gaubė migla.

Kostiumai buvo vartomi taip greitai, kad beliko tik stebėtis, kaip jie nesuplyšta. Atrodė, tarsi plunksnos ir blizgučiai zvimbte zvimbia nuo įtampos. Visi nervinosi.

Čia buvo kur kas daugiau moterų, tinkančių būti Urielį lydinčiomis dvynėmis. Nors čia buvo koks šimtas žmonių, vargu ar kas nors iš jų šnekučiavosi vienas su kitu. Čia tvyrojo įtampa, labiau būdinga laidojimo namams, nei pasiruošimo prašmatniam vakarėliui ar teatro vaidinimui kambariui.

Aš stovėjau prie įėjimo ir spoksojau. Neįsivaizdavau, ką turėčiau daryti. Man patiko chaosas. Gal galėčiau tyliai išslinkti ir paieškoti Peidžės ar Belylo. Tai atrodė visiškai įmanoma, nes Madlina, regis, mus pamiršo ir nuėjo perduoti nurodymų kirpėjams.

Aš vaikštinėjau po kambarį tarp kaspinių ir blizgučių. Vienintelis tylus pokalbis, kurį nugirdau, buvo apie vieną ir tą patį:

– Rask sau angelą sargą arba ką kitą.

Nepastebėjau, kaip ištirpau tarp suvienodėjusių moterų šokių salės kampe. Čia jau stovėjo ir į mane panaši mergaitė. Moterys buvo grupuojamos, kad atrodytų lyg identiškos dvynės. Tarp jų buvo ir kelios tikrų dvynių poros.

Tai štai kodėl trofėjinės Urielio moterys atrodė tokios išsigandusios, kai pastarąjį kartą mačiau jas angelų būstinėje. Jos buvo ištrauktos iš Alkatrazo kalėjimo kamerų ir, be abejo, žinojo, koks siaubas jų laukia, jei neįtiks Urieliui. Kai buvau angelų būstinės klube, ten matyti vaizdai man priminė siurrealizmą, tačiau tik dabar suvokiau, kaip beprotiškai viskas turėjo atrodyti merginoms, pabuvojusioms košmariškame fabrike.

Vos tik pagalvojau, kad buvome gana ilgam paliktos vienos, jog būtų buvę galima išsmukti, Danielius, Madlinos asistentas, nuskubėjo su ja pasišnekėti. Jo balsas sudrumstė klaikią tylą.

– Brunetės. Mažos, bet proporcingos, – prakalbo jis, žvilgteldamas į ją, tarsi norėdamas priminti: „ar aš tau nesakiau?“

Madlina įdėmiai nužvelgė mergaičių poras. Visos sustingo kaip vanago išgąsdinti triušiai. Jos susigūžė ir kaip įmanydamos suko akis į šoną, kad išvengtų Madlinos žvilgsnio.

Ji sužiuro į mane ir mano porininkę Andi. Tarp brunečių mes buvome mažiausios. Jos suspaustos lūpos suplonėjo, sudarydamos griežtą liniją.

– Tu tikrai nerizikuosi visų mūsų reputacija, ar ne? – paklausė Danielius. Jo žodžiai skambėjo taip, lyg būtų žinojęs, jog ji taip ir pasiels. – Privalome pateikti jo norus labiausiai atitinkantį variantą. Tu tai žinai, – baimė vibravo visu jo kūnu, ją išdavė ir akys, ir įtempti pečiai.

Madlina užsimerkė ir giliai įkvėpė. Nežinau, ką saugojo Dokas, bet tas žmogus tikriausiai buvo jai labai brangus.

– Gerai, – pasakė atsikvėpusi, – paruošk jas.

Danielius pažvelgė į mus. Visi kiti taip pat įsistebeilijo. Man nepatiko jo užjaučiantis žvilgsnis, kartu išduodantis ir palengvėjimą.

Mums skyrė ypatingą dėmesį, nors darbuotojai buvo labai nualinti ir susijaudinę. Atlaikiusios dušo, losjonų, kvepalų, šukuosenų, suknelių ir gausaus makiažo uraganą, mes stovėjome priešais Madliną.

Mūsų kaukės labiau priminė blizgų makiažą nei plastikinę maskuotę. Mudvieju žaismingi mėlyni kaspiniai ir sidabrinis makiažas nuo smilkinių driekėsi aplink akis ir siekė skruostus.

Vilkėjome vienodas klostuotas, burgundiško vyno spalvos šilkinės sukneles, išryškinančias kiekvieną kūno linkį. Apgalvį puošė povo plunksnos. Nailono kojines prieš launų prilaikė elastinė juosta. Avėjome dailius, žėrinčius, tikrai prašmatnius, bet nepatogius aukštakulnius.

Mieste žmonės kovojo dėl savo gyvybių, o aš čia puošiausi kojų pirštus spaudžiančiais aukštakulniais keturių colių pakulne ir nerimavau dėl savo manierų.

Madlina lėtai apėjo aplink mus. Turiu pripažinti, mudvi tikrai atrodėme kaip dvynės. Mano plaukai buvo sulig Andi pečių ir tiek visko pritepti, kad bent kiek pataršyti mūsų vienodas garbanas galėjo nebent uraganinis vėjas.

– Gerai padirbėta su blakstienomis, – įvertino Madlina. Mums buvo priklijuotos šokiruojančiai ilgos dirbtinės blakstienos, kurių galiukai buvo puošti sidabru. Abejojau, kad po to trumpo susitikimo senojoje angelų būstinėje Urielis galėtų mane prisiminti, tačiau mintis, jog netgi mano pačios mama veikiausiai dabar manęs nepažintų, ramino.

Apžiūrėjusi Madlina linktelėjo galva:

– Eime su manimi, merginos. Dar kartą pasikeisite būdamos su arkangelu.

¹Angl. žodžių žaismas: *Half Moon Bay* (Pusmėnulio įlanka) ir *Crater Moon Bay* (Mėnulio Kraterio įlanka) – aliuzija į *Aidaho valstijoje esantį Mėnulio kraterių nacionalinį paminklą* (*Craters of the Moon National Monument and Preserve*). Mėnulio Kraterio įlankos JAV nėra (red. past.).

²Ilgi švarkai ir plačios kelnės, dažnai vilkimi su ilga kabančia grandinėle (vert. past.).

³Spykyzis (angl. *speakeasy*, „kalbėk negarsiai“) – nelegalus baras ar klubas, kur buvo prekiaujama stipriausiais alkoholiniais gėrimais JAV sausojo įstatymo laikotarpiu 1920–1933 m. Taip jos buvo pramintos dėl to, kad apie tokias vietas viešai ar būnant jų viduje buvo priimta kalbėti tyliai, kad neatkreiptų policijos agentų ar kaimynų dėmesio. Spykyzio stiliaus suknelėms būdinga giliai iškirptės ir kūno linijas išryškinantis kirpimas (red. past.).

URIELIO LIUKSO KAMBARIAI atrodė įspūdingai. Erdvė buvo milžiniška – paprastai matai Holivudo filmuose. Iš dviejų pusių buvo stiklinės sienos, pro kurias 180 laipsnių lanku atsivėrė stulbinantis vandenyno vaizdas. Tirštas rūkas driekėsi nuo kranto iki horizonto, iškilęs virš vandens tarsi kupolas. Reginys gniaužė kvapą. Mes negalėjome susilaikyti nesulėtinę tempo ir spoksojome, net mūsų aukštakulniai įklimpo į ištaigingą kilimą.

– Eikite šen, merginos, – pakvietė Madlina ir nuėjo prie didžiulio stalo, stovinčio vienoje kambario pusėje tarp rusvų odinių sofų ir kėdžių. Ji mostelėjo į abi stalo puses: – Kol arkangelas bus savo apartamentuose, jūs stovėsite skirtingose stalo pusėse. Nejudėkite, kol jis nepasakys, kad galima. Jūs neturite būti kaip statulos – jūs turite būti statulos. Jums leidžiama kvėpuoti, bet tik tiek. Supratote?

Mes nuėjome į savo vietas. Čia, ant grindų, buvo palikta juostelė, – subtili nuoroda, kur mes turime stovėti.

– Jūs esate gyvasis menas. Arkangelo trofėjai. Ir kol jis sėdės, stovėsite iš abiejų pusių.

Mes užėmėme savo vietas. Madlina atsistojo, išdidžiai atstatydama krūtinę ir pakreipdama vieną petį žemyn, kad išryškėtų liemens linkis. Mes atsistojome taip pat. Ji priėjo, uždėjo mano ranką ant šlaunies, pakreipė galvą, pataisė plaukus. Esu mačiusi parduotuvėse šitaip tvarkomus manekenus.

– Arkangelui išeinant, sekite paskui jį. Stalą ir kitas kliūtis apeikite grakščiai ir sinchroniškai. Visuomet eikite atsilikdamos per du žingsnius. Pastebėjusios, kad atstumas padidėjo, nebėkite. Švelniai paspartinkite tempą, kol pasivysite. Būkite gracingos kaip tikros damos. Nuo to priklauso jūsų gyvybė.

– O jei mums reikės nueiti į vonios kambarį? – paklausė Andi.

– Pakentėkite. Kas keletą valandų turėsite trumpas pertraukas pavalgyti ir vonios kambariui. Tada kas nors iš mūsų komandos ateis pas jus su maistu ir grimu, kad sutvarkytų jūsų plaukus ir atnaujintų makiažą. Kartais, prieš ilgesnį susitikimą, arkangelas skirs jums pertrauką. Jis gali būti geras savo globotiniams, jei jie darys, ką privalo. – Jos balsas aiškiai bylojo, kad tai įspėjimas, o ne raminimas.

Tada nuėjo į kitą pusę ir kritiškai nužvelgė mus, kol mes stypsojome nenatūraliomis pozomis. Linktelėjo ir paliepė eiti į dušą. Kai grįžome atgal, turėjome savarankiškai atsistoti į savo vietas. Ji dar kartą apžiūrėjo mus ir šiek pataisė.

– Sėkmės, damos, – ji atrodė paniurusi.

Apsisuko ir išėjo iš apartamentų.

IŠSTOVĖJOME beveik valandą, kol atsidarė durys. Pakankamas laiko tarpas, kad pradėtume nerimauti galvodamos, dėl kokių priežasčių Urielis panorą turėti mus čia. Buvau dar vienos prastai apgalvotos, lengvabūdiškos sistemos, kuri rizikavo ne tik mano pačios gyvenimu, bet ir kitų, centre. Kaip reikės pasprukti ir surasti Peidžę, kol būsiu Urielio dekoracija?

Pamažu netekome pasitikėjimo, o minutės slinko labai lėtai. Tačiau kai tik išgirdome balsus, akies krašteliu pastebėjau, kad Andi atkuto taip pat, kaip ir aš. Mano širdis plakė taip greitai, kad beveik mačiau, kaip kilnojasi krūtinė.

Durys atsivėrė ir Urielis įžengė į vidų. Jo draugiška šypsena atrodė tikra ir plati – nucausies iki ausies. Sparnai švytinčio vandenyno fone vėl buvo balkšvi. Tai, kas atrodė paliesta tamsių atspalvių Alkatrazo priepilaukoje, dabar buvo užlieta šilta rožine šviesa. Spėju, kad popietės saulės atspindžiai, kuriuos atmuša vandenynas, net tokiam žudikui, kaip jis, gali suteikti švelnumo. Nenuostabu, kad visi trokšta gyventi Kalifornijoje.

– ...rytoj turėtume gauti ataskaitas iš antraeilių laboratorijų.

Paskui jį įėjo moteris. Jos auksinės garbanos krito ant pečių. Tobulų veido bruožų Didelėmis mėlynomis akimis. Veidas... na gerai, angelo. Leila.

Mano raumenys įsitempė ir aš ėmiau nerimauti, kad dėl visos šios įtampos galiu nuvirsti nuo aukštakulnių. Leila. Vyriausioji gydytoja, kuri operavo Rafa. Ta pati, kur turėjo prisiūti jo plunksninius sparnus, o prisiuvo demoniškus. Svarsčiau, ar pasitenkinimas, kurį patirčiau smogdama į jos tobulą žandikaulį, būtų vertas siaubingos mirties, kurios susilaukčiau.

– Kodėl taip ilgai? – paklausė Urielis uždarydamas duris.

Leila įsmeigė į jį akis. Atrodė įžeista ir įpykusi.

– Stebuklas, kad mes taip toli pasistūmėme. Juk ir pats tai supranti, ar ne? Vos per dešimt mėnesių sugebėjome paleisti visą apokaliptinį mechanizmą.

Dešimt mėnesių?

– Per tokį laiką dauguma projektų vargu ar apskritai prasidėtų. Eilinė komanda vis dar būtų eksperimentavusi su savo pirmąja partija. Praeitų metų metai, gal net dešimtmečiai, kol sukurtų subrendusių skėrių orlą, pasirengusią šokti į pasaulį. Mano komanda, Urieli, leisgyvė nuo išsekimo. Negaliu patikėti...

– Nusiramink, – ištarė Urielis. Jo balsas skambėjo raminamai, veido išraiška buvo švelni.

Angelų invazija ištiko mažiau nei prieš porą mėnesių. Ar jie įkūrė laboratorijas likus keletui mėnesių iki įsiveržimo?

Jis nusivedė ją prie odinės sofas ir pasodino. Pats klestelėjo šalia ant kėdės ir užsikėlė kojas ant marmurinio kavos staliuko.

Šalia vyno butelio ir vazelės su gėlėmis jo juodi batai atrodė purvini. Kitu atveju būtų gražus vaizdas. Du išskirtinio grožio angelai, išsidrėbę ant prabangių baldų.

Urielis giliai įkvėpė.

– Kvėpuok. Džiaukis nuostabiu Dievo pasauliu, – išdidžiai mostelėjo ranka į langus nužvelgdamas įspūdingą bangų mūšą, lyg turėdamas su tuo ką nors bendra. Tada vėl giliai įkvėpė, tarsi parodydamas, kad viskas jau padaryta.

Leila pakluso ir taip pat kelis kartus giliai įkvėpė. Iki šiol nė vienas angelas nežvilgtelėjo į mus atidžiau nei žiūrėjo į valgius ant stalo. Mes jiems buvome tiesiog daiktai.

Stovėjau it statula, nukreipusi akis į knygų lentyną. Mažiausiai troškau, kad jie suprastų, jog aš juos stebiu. Pasak sensėjaus, savo priešą visada geriau stebėti akies krašteliu.

– Jei nebūčiau tikėjęs, kad gali vadovauti šiam projektui, nebūčiau tavęs prašęs, – Urielis nulupo foliją nuo vyno butelio. – Nėra geresnės chimerologės nei tu, Leila. Mes visi tai žinome. Na, išskyrus Gabrielių, – paminėjęs Pasiuntinį, jo balse nuskambėjo sarkazmo gaidelė. – Jis niekada Vyriausiuoju srities gydytoju nebūtų paskiręs to bailaus idioto Pyno. Ten turėjai būti tu. Taip ir bus, kai tik mane išrinks Pasiuntiniu. Veikiausiai mes net pakeisime šį titulą į Vadovaujantį Kūrėją.

Maloniai nustebusi tobuloji Leila prasižijo. O, jai tai patiktų.

– Jei Pynas būtų buvęs atsakingas už šį projektą, – pridūrė Urielis, sriegdamas kamščiatraukį, – jis būtų pradėjęs nuo lastelinių kultūrų ir mes lauktume metų metus, kol kas nors atsitiktų.

– Amžių amžius, – pertarė Leila. – Jis mano, kad viskas turėtų prasidėti nuo lastelinių kultūrų tik todėl, kad tai jo specialybė.

– Jo metodai šimtmečiais pasenę. Kas kita esi tu. Žinojau, kad tau tai pavyks. Tu genijus. Kam vargintis kuriant pirmąsias rūšis, kai galime sumaišyti, kas jau padaryta, ir pritaikyti? Ne taip jau viskas komplikuoja, – jis ištraukė kamštį. – Tavo darbas nuostabus. Ir aš žinau, kad šis projektas progresuoja neįtikėtinu, rekordiniu greičiu.

Jis linktelėjo. Pervėrė ją akimis.

– Tačiau man reikia, kad paskubėtumėte dar labiau, – draugiškumą pakeitė nepermaldaujamumas. Jis pripylė stiklą raudono vyno. Atrodė, lyg į taureę tekėtų sodri kraujo srovė.

– Ir aš žinau, kad tu tai gali, Leila, – jo balsas buvo minkštas, drąsinantis, tačiau įsakmus. – Nebūčiau davęs tau šio darbo, jei nemanyčiau, kad gali su juo susidoroti. Patrigubink savo personalą, šiek tiek jį spustelėk, jei prireiks, priversk skėrius gimti anksčiau laiko, – jis padavė jai taureę, tada įsipylė sau.

– Patrigubinti savo personalą? Iš ko gi? Daugiau žmonių? Aš galiu pabandyti dresuoti šunis, kad dirbtų su mumis, nes juk viską žinome apie rūšių kūrimą.

– Ši Žemės rutulio vieta yra geriausia, ką turi žmonija. Kaip ir sakei. Štai kodėl esame čia, šioje bedvasėje vietoje, o ne Mekoje ar Jeruzalėje, ar Vatikane, kur vietiniai klaupęsi

ant kelių ir mokytų mus padorumo bei pagarbos senajam pasauliui. Mes pasirinkome įrangą, laboratorijas, aukščiausios kvalifikacijos biologus. Pameni? – jis pakėlė taurę. – Tu norėjai čia atvykti. Taigi imkis darbo, Leila.

– Darau, kad viskas būtų kuo geriau, – gurkštelėjo vyno. Jos lūpos nusidažė tamsiu raudoni. – Paskutinė skėrių partija yra su liūto iltimis ir moters plaukais, kaip ir prašei, tačiau jie negali tinkamai dirbuotis burna. Jei nori, kad jie būtų panašesni į aprašytuosius Biblijoje, reikia daugiau laiko.

Jis paėmė cigarą iš dėžutės, gulėjusios ant kavos staliuko.

– Cigarą?

– Ne, ačiū, – ji sukryžiuo ilgas kaip modelio kojas, išryškindama grakščias linijas, ir ilsėjosi ant sofos. Atrodė it tobulas moteriškų formų meno kūrinys, labiau deivė nei angelas.

– Pabandyk. Tau patiks.

Maniau, kad ji atsisakys. Netgi aš žinojau, kad storas cigaras su filtru nėra tinkamas aksesuaras. Tačiau ji dvejojo.

– Tikrai, kas žinojo, kad dievų nektarą reikia rūkyti, o ne gurkšnoti. Nenuostabu, kad tiek daug iš mūsų žemesniojo ešelono ėmėsi to.

Leila palinko į priekį jo paimti. Jos nugara tapo tiesi, kojos atrodė nepatogiai sudėtos Negrabiais iš neįpratimo pirštais užsidegė rudą cigaro galiuką.

– Skėriai neturi būti tobuli, – pasakė Urielis. – Jie bus panaudoti geram puikiam reginiui. Netgi nereikia, kad jie ilgai gyventų – pakaks, kad sukeltų siaubą, kankintų žmones puikiu, senoviniu, bibliniu stiliumi ir kad jų būtų tiek daug, jog užtemdytų dangų.

Leila išpūtė dūmų kamuolį. Tikėjausi, kad užsikosės kaip pradedanti rūkore, tačiau ji tik suraukė nosį.

– Pasistengsiu pagreitinti įvykius.

– Pasistengti – dar neįsipareigoti, – Urielio žodžiai skambėjo aptakiai, bet tvirtai.

Ji giliai įkvėpė.

– Aš tavęs nenuvilsiu, Arkangele.

– Gerai. Niekada tuo neabejojau, – jis išpūtė dūmą. Veikiausiai tai buvo geras cigaras Urielis atrodė patenkintas. Jis atsistojo, Leila sekė iš paskos. – Turiu pasisukti pobūvyje. Ten, apačioje, veikiausiai prasidėjo šėlsmas. Kada tu prisijungsi prie iškilmių?

Leila atrodė dar nesmagiau, jei tai įmanoma.

– Turiu grįžti prie darbo. Personalui manęs reikia.

– Žinoma. Tačiau bent vieną vakarą jie privalo išsiversti be tavęs. Dalis vyriausiojo gydytojo pareigų yra lankytis svarbiausiuose renginiuose. Ir, patikėk manimi, šis renginys pateks į istoriją. Norėtum jį praleisti? – Urielis palydėjo ją prie durų. – Beždžionėlė vardu Madlina pasirūpins tavo išvaizda.

– Taip, jūsu malonybe, – Leila beveik išbēgo.

VALANDA KITA ir Urielis persirengė pobūviui. Veikiausiai tai naujųjų lai-
kostiumų vakarėlis, tik šįkart, regis, jų tikslas – užsimaskuoti.

– Padaryk taip, kad kaukės ir sparnų dangalai būtų prieinami visur, – paliepė
asistuojančiam angelui, tuo tarpu Madlina ir dar du žmonės jo papildėjusius sparnus
traukė plonyčiu baltu audiniu. Nors kostiumus angelams ruošė Madlina ir jos žmonės,
Urielis kalbėjosi su asistuojančiu angelu: – Noriu, kad visi angelai atrodytų anonimiškai.
Ir pasirūpink, kad žmonių dukros turėtų sparnus.

– Sparnus? – pasitikslino asistentas. Jo sparnai buvo dangaus žydrumo, ir aš supratau,
kodėl angelai turėjo juos slėpti, jei tikrai norėjo, kad jų neatpažintų. – Bet, Jūsų
Malonybe, išgėrę tiek vyno ir apgirtę kariai gali supainioti žmonių dukras su angelais.

– Ar tai nebūtų gėdinga? – Urielio tonas leido suprasti, kad ne.

– Bet jei keli kariai padarys klaidą... – subtiliai pertraukė asistentas.

– Tada geriau tegul jie meldžiasi, kad Pasiuntiniu tapčiau aš, o ne Mykolas. Kitaip ne-
Mykolas, kuris dabar išvykęs į savo eilinę karinę operaciją pasaulyje, aš lankausi
pobūviuose. Todėl iš karto suprasiu, jei tokia siaubinga klaida įvyktų. O dėl Rafaelio..
Net jei jie nepripažins, kad šis nupuolė, tikrai prisimins, koks moralus jis tapo iš
draugiškumo žmonių dukroms, kai būtent taip pasielgė jo stebėtojai.

Madlina ir jos asistentai ant Urielio sparnų uždėjo sluoksnį juodų plunksnų taip, kad
pro jas kur ne kur prasišviestų baltas audeklas.

– Ką čia darai? – paklausė įsiutęs Urielis.

Išpūtusi akis Madlina atsigręžė į Urielio asistentą. Ji atrodė išsigandusi, nes Urieli
kreipėsi tiesiogiai į ją. Tada nusilenkė ir susigūžė.

– Aš, hmm, pamaniau, kad Jūsų Malonybė norėjo vilkėti kostiumą.

Ėmiau suprasti, kad titulu „Jūsų Malonybė“ buvo kreipiamasi tik į Pasiuntinį ir
Urielio pataikūnai stengėsi jam įsiteikti.

– Aš dėvėsiu kaukę ir sparnų dangalus, tačiau net iš toli privalau būti atpažįstamas.
Tik minia turi likti anonimiška. Ar aš tau atrodau kaip vienas iš jų?

– Jokiu būdu, Jūsų Malonybe, – iš siaubo Madlina prarado amą. Ji ir jos vyras
drebančiomis rankomis nuėmė juodas plunksnas ir plonytį audinį. – Beręgint grįšime su
tinkamesne apranga, – pralemeno ir nuskubėjo nešini plunksnomis.

– Apgailestauju, Jūsų Malonybe, – nusilenkė asistentas.

– Manau, kad reikalauti iš jų sumanumo būtų per daug.

Ir pradėjo diskutuoti apie vyną bei likerį. Sprendžiant iš jų pokalbio, jie nusiaubė
visus barus įlankoje, kad šią naktį aprūpintų gėrimais angelus. Tai dar sykį pritrenkė
mane. Mes gyvename karo sąlygomis, o jie – ne. Mes, žmonės, jiems esame tik šalutinis

dalykas.

Nors buvome užpuolę ankstesnę angelų būstinę, jie labiau nerimavo dėl gėrimų ir kostiumų, nei kaip reikėtų apsiginti nuo žmonių. Žinoma, tai, jog iš tiesų angelai tebuvo tik sužeisti ir kad išgis, jei dar neišgijo, veikiausiai palaikė jų begalinį pasitikėjimą savimi.

Aš diskretiškai patryniau pirštus į suknelę prie savo klubo, kur kadais kybodavo meškutis. Suknelės audinys buvo lengvas ir nestiprus.

Netrukus Madlina vėl dirbo prie Urielio kostiumo, padedama visos komandos, kur stūmė stovus su ratukais, nukabinėtus 1920-ųjų stiliaus kostiumais, puoštais daugybe žėrinčių plunksnų. Urieliui jie patiks.

Galų gale jis apsilvilko baltą kostiumą žaižaruojančiais aukso sparnais ir užsidėjo priderintą kaukę, kuri labiau priminė karūną nei veido dangalą. Ji buvo iškilusi virš kaktos, kurdama aukšto ūgio iliuziją, ir gaubė akis, bet neslėpė veido bruožų.

Apžiūrėjęs save didžiuliame veidrodyje, įsakė Andi ir man atsistoti už jo. Mūsų makiažas jau buvo atnaujintas ir mes stovėjome, dėvėdamos mirguliuojančio tinklo sparnus, labiau derančius fėjoms nei angelams. Buvome tobulas jo kostiumo aksesuaras.

Dabar suvokiau, kodėl jis geidė smulkaus sudėjimo brunečių. Mūsų maži kūnai išryškino jo didumą. Jo sparnai atrodė milžiniški, o ūgis – nenusakomas. Buvome tamsus šilkinis fonas jo auksinėms ir deimantinėms regalijoms.

MES ATVYKOME, kai vakarėlis buvo tik tik beprasidedąs. Ant daugiapakopės teras ir apačioje, prie golfo takų, buvo pilna sparnuotų vyrų ir efektingų moterų. Saulėlydžio nuauksintame danguje žėravo deglų liepsnos, apšviesdamos palei namą esantį sodą.

Spalvoti žibintai kabėjo aukštai ir plaikstėsi vėjuje tarsi pririšti balionai. Šventinę atmosferą kūrė ratu sustatyti ilgi bistro stalai, papuošti žėrinčiais konfeti ir aukso ir sidabro spalvų kaspinais padabinti kamščiatraukiai.

Golfo lauko pakraštyje į uolas plakėsi bangos, bet šioje pusėje jos pliuškėno švelniai. Vandenyno bangavimas elegantiškai papildė styginių kvarteto muziką.

Apžvelgiau vandenyną, galvodama, kaip sekasi vykdyti pabėgimo iš Alkatrazo planą. Kur link traukia Pasipriešinimo judėjimo žmonės? Ar kapitonas Džeikas pakeitė savo nusistatymą ir apsisprendė elgtis teisingai? Tuomet permečiau akimis žėrinčią, spalvingą minią ir susimąščiau, kaip galėčiau surasti savo seserį.

Urielis spindėjo, aiškiai atstovaudamas savo sluoksniui ir sveikindamas savo žmones. Iš pradžių Andi ir aš ėjome lygiai per du žingsnius už jo, tačiau po kurio laiko minia susispaudė ir mes galėjome atsilikti tik vienu žingsneliu. Buvo šiek tiek sunkiau, kai jis leidosi į golfo laukus. Niekas taip nepriverčia merginos jaustis nerangiai, kaip aukštakulniai, einant žole.

Pavymui mus pasiekdavo pokalbių nuotrupos. Du žodžiai, kuriuos nuolatos girdėjau,

buvo „apokalipsė“ ir „pasiuntinys“. Jei žodis „apokalipsė“ buvo tariamas garsiai, su pasimėgavimu, tai „pasiuntinys“ – tyliai ir atsargiai.

Moterys buvo apsirengusios įnoringai ir spalvingai, kaip ir mes. Segėjo subtilius sparnus, galvas puošė garbanoti, iškarpyti plaukai, veidus dengė įvairiaspalvės žaižaruojančios kaukės. Kai kurios jų vilkėjo ilgas šilko sukneles, kitos –

1920-ųjų stiliaus sukneles su kutais.

Angelų plaukai buvo glotniai sušukuoti, jie buvo apsirengę senamadiškais smokingais ar kostiumais. Dėvėjo pusines kaukes, sparnus slėpė po medžiaginiais dangalais. Kai kurie, kaip ir mes, vietoje kaukių buvo pasidarę makiažą arba tatuiruotes. Kiti buvo apsivilkę zoot stiliaus kostiumus, puoštus kilpinėmis grandinėėmis, ir dėvėjo skrybėles.

Moterys ėjo įsikibusios į angelus, juokėsi ir flirtavo. Vis dėlto iš jų akių buvo matyti, kad toli gražu nėra viena nėra atsipalaidavusi. Dauguma buvo liūdnos ir pasiryžusios susirasti sau angelą, kitos atrodė visiškai išsigandusios. Buvo aišku, kad jos laikėsi nurodymų susirasti sau angelą sargą.

Dvi Urielį lydinės merginos nebuvo vienintelės šiame pobūvyje, viduje klykiančios iš siaubo.

Čia buvo daugybė moterų, o angelų daug daugiau, nei pastarąjį kartą senojoje angelų būstinėje. Ir visai kitaip nei anksčiau, šiame pobūvyje buvo sausakimša itin raumeningų, akylų karių.

Dauguma moterų segėjo sparnus, labiau primenančius fėjos nei angelo. Netgi maži cherubinų sparneliai buvo plunksniniai kaip tikrų angelų. Šių moterų niekas nebūtų supainiojęs su angelais.

Jei šianakt angelas pasiduotų pagundoms, ryte jaustųsi kaltas. Jis nieko neįtikintų, kad tai tebuvo klaida.

O Urielis būtų vienintelis jo gelbėtojas.

Nutuokiau, jog šis šunsnukis buvo ir manipulatorius. Įtariu, kad tam jis ruošėsi ištisas savaites, rengdamas vakarėlius, supažindindamas žmonių dukras su angelais, be paliovos tiekdamas gėrimus ir kostiumus. O dabar kaukės ir sparnų dangalai leido angelams būti anonimiškiems, kad galėtų daryti ką panorėję ir nesijaustų atpažįstami. Būtų buvę visiškai keista, jei Urielis būtų tai pasiūlęs jiems ką tik nusileidus į Žemę.

Į galvą dingtelėjo: „iš anksto apgalvota“.

Tai, jog man buvo leista nugirsti pakankamai daug, kad galėčiau dėlioti įvykių mozaiką, ėmė kelti nerimą.

Didelį nerimą.

SPĖJANT IŠ NUGIRSTŲ viešbučio personalo pokalbių nuotrupų, tai ne ši vakarėlis, tai – kviestinis pokylis. Numatyta gėrimai, pusnuogės žmonių dukros ir dar daugiau gėrimų. Vakarienei – vėl gėrimai. Tada šokiai su žmonių dukromis ir vėl gėrimai.

Iš tikrųjų vakare buvo suplanuotas nevaldomas girtuokliavimas. Tikėjausi, kad jei šįvakar angelai nepažeis savo pačių taisyklių, Urielis bandys juos įtikinti, kad jie neprisimena, jog tikrai nieko nepažeidė.

Urielis tiesiog sklendė nuo vienos grupės prie kitos, spausdamas svečiams rankas ir žiūrėdamas, ar visi linksminasi. Jis pasiūlė Andi ir mane angelams, neturėjusiems į parankę įsikibusių merginų, bet jie visi mandagiai atsisakydavo net nežvilgtelėję į mus.

Dabar dar geriau suvokiau Urielio plano mastą. Nėra lengva manipuliuoti tokia minia. Jau dabar dauguma karių atsisako gerti ir vengia moterų dėmesio.

Kai kurie iš minios pasitiko jį šiltai, trumpai suplasnodami sparnais. Regis, tai reiškė pasisveikinimą – judesiui nereikėjo daug vietos, bet pagarbai išreikšti to užteko. Senojoje angelų būstinėje jie taip nesieltė. Veikiausiai kampanija padėjo jam šį tą pasiekti. Taip pat anksčiau jie nesikreipė į jį „Jūsų Malonybe“.

Aš džiaugiausi matydama, kad buvo tokių, kurie sveikinosi su juo paprastai – linkteldami galva ir mandagiai nusišypsodami. Jie vadino jį Urieliu, Arkangelu, retkarčiais – Uriu.

– Ar tikrai manai, kad mes artiname paskutinio teismo dieną, Uri? – paklausė karys. Jis nepasveikino jo sparnų plastelėjimu, nevartojo pagarbūs kreipinio, tačiau argi jo veide negalėjai išvelgti susidomėjimo ir vilties?

– Tikrai taip, – atsakė Urielis. Jo balse nuskambėjo įsitikinimas. – Arkangelas Gabrielius atvedė mus čia dėl tam tikros priežasties. Dar dviejų arkangelų atskraidinimas į Žemę su karių legionu – ne kas kita, kaip apokalipsė.

Tai netiesa.

Svarsčiau, kaip šį vakarėlį vertintų Rafas.

Urieliui nespėjus atsakyti, į pokalbį įsiterpė kiti svečiai, ir Urielis nuėjo sveikintis su publika, linkčiodamas ir plačiai šypsodamasis.

Man jau skaudėjo kojas, o pobūvis buvo tik ką prasidėjęs. Spaudė pirštus, ir kuo toliau, tuo labiau. Aukštakulniai, regis, pavirto gražtais, grėžiančiais pėdas.

Norėjau žengti į minią ir joje ištirpti. Ar galėčiau pasiekti pakraštį ir išnykti?

Vos tik taip pagalvojau, kai nuo paplūdimio pusės pasigirdo moters klyksmas ir nenatūralus urzgimas. Aštrų garsą greitai prarijo bangų mūša, pokalbiai ir muzika.

Andi ir aš greitai susižvalgėme ir vėl nutaisėme vienodas pozas manekenių veidais – plastmasinius ir bedvasius. Tačiau buvau tikra: jei kas nors pažiūrėtų įdėmiau, mūsų

akyse išvystų gyvą baimę.

Urielis ėjo prie atokiau įrengtos laikinos scenos. Toldamas jis sekundėlei įsmeigė į kažką akis. Nebuvau pagalvojusi, kaip iš arti jį stebėjau, kol nepajutau jo pakitusios laikysenos. Akimircai – matyt, kol persijungė protas – jo pečiai ir veidas tarsi sustingo.

Pasikeitimas buvo toks subtilus, kad buvau tikra, jog niekas kitas to nepastebėjo, na, gal nebent Andi, kuri matė jį taip pat iš arti, kaip ir aš.

Urielis pažvelgė į aukšto ūgio angelą, stovintį minios pakraštyje. Jis buvo su sniego baltumo sparnais, kur ne kur nusmaigstytais auksinėmis plunksnomis, ir priderinta akis dengiančia auksine kauke. Visomis prasmėmis atrodė angeliškai, išskyrus pašaipiai sudėtas lūpas.

Jis laikė savo sniego baltumo sparnus šiek tiek pakėles, lyg čia jam būtų buvę nesaugu. Vienas iš jo sparnų turėjo žirklių paliktą žymę, amžiams įsirežusią mano atminty.

Belylas.

Aš taip pat atpažinau du angelus šalia jo, matytus vaizdo įrašė, kuri rodė Dokas. Jo sparnai buvo žėrinčios bronzos ir vario spalvų, tačiau lažinuosi iš maisto, kuri gausiu, kad vienas jų po kostiumu slėpė apdegusius apelsino spalvos sparnus. Tai Apdegėlis, mažų mergaičių grobikas.

Aš nevalingai sugniaužiau kumštį ir tik prisiversdama atpalaidavau pirštus.

Belylas ir Urielis susižvalgė. Belylas nežymiai linktelėjo. Arkangelas nusuko akis nieko neatsakydamas, tačiau kitam sutiktajam plačiai nusišypsojo ir atrodė labiau atsipalaidavęs.

Užmečiau akį į žmones, supusius Belylą. Žinoma, šioje angelų jūroje Peidžės, kaip ir Rafo, niekur nesimatė. Aš kiek abejojau tuo, ką Dokas kalbėjo apie Peidžės prisirišimą prie Belylo, tačiau giliai širdyje, matyt, tikėjau.

Urielis priėjo prie kitos grupės karių. Šie buvo „Jūsų Malonybe“ minios dalis. Vė sutvisko šypsenos ir suplazdeno sparnai. Urieliui iriantis pro užsimaskavusius ir persirengusius angelus, vienas jų patraukė mano dėmesį.

Tai buvo plačių pečių angelas, savo išvaizda primenantis Adonį. Jo sparnai buvo uždengti baltu apdangalu, kur ne kur nusagstytu sidabru, žėrinčiu saulėlydžio atšvaituose. Deranti, plunksnomis puošta kaukė juosė galvą, įmantriai paslėpdama veidą, išskyrus akis ir lūpas. Net jo kakta buvo pridengta pašiauštais tamsiais plaukais.

Kažkas jame buvo tokio, kas privertė mane užmiršti pėdas grėžiančius aukštakulnius, pernelyg susispaudusią minią ir netgi monstrą Politiką. Jame buvo kažkas pažįstamo, nors negalėjau tiksliai pasakyti kas. Galbūt išdidi galvos laikysena, gal tai, su koku pasitikėjimu jis skrodė minią, tarsi būtų tikras, jog visi privalo trauktis jam iš kelio.

Nors jis stebėjo Belylą ne daugiau nei kiti, pajudėdavo tada, kai pajudėdavo Belylas sustodavo, kai ir Belylas sustodavo.

Sutelkusi į karį visą savo dėmesį, ieškojau bent menkiausio įrodymo, kad tai Rafas. Je jis būtų tarp žmonių, atrodytų kaip Dievas ir galėtum nesunkiai jį atpažinti. Bet man nepasisekė. Mes buvome vaikščiojančių raumenų kalnų ir gražuoliukų, dėl kurių mirtų viso pasaulio moterys, minioje. Blogai, nes esant šalia jų yra pernelyg didelė tikimybė iš tikrųjų mirti.

Mano susidomėjimas veikiausiai pažadino ir jo seklio instinktą, nes jis taip pat pažvelgė į mane.

Žinau, kad kaip karys, jis tikriausiai jau įvertino, kokius ginklus nešioja čia susirinkusieji, ir numatė geriausią pabėgimo būdą ir kelią. Tačiau abejojau, jog būdamas angelas jis domėtusi žmonėmis.

Kai jis įbedė akis į mane, jo žvilgsnis buvo toks, koks būna pirmą kartą pamačius žmogų. Taip, angelų arogancija yra beribė. Bet mano akyse tai tik sustiprino jo panašumą į Rafa.

Jis įvertino nuo galvos iki kojų mane, nužiūrėjo pakirptus ir sugarbanotus plaukus, papuoštus povo plunksnomis, mėlynos ir sidabro spalvos makiažą aplink akis ir skruostus, glotniai aptemptą šilkinę suknelę.

Tačiau kai jo akys susitiko su manosiomis, tarp mūsų nuvilnijo atpažinimo virpulys.

Aš jau neabejojau, kad tai Rafas.

Jis dar bandė apsimesti, kad nepažįsta manęs.

Tačiau neilgai trukus pasidavė, ir aš išvydau sumaištį jo akyse.

Jis matė mane mirštančią. Veikiausiai tai klaida.

Ši žerinti mergina visai nepanaši į tą benamę iš gatvės, su kuria jis keliavo.

Kol kas...

Jo žingsnis susvyravo ir jis sustojo, įsmeigęs į mane akis.

ŽMONIŲ JŪRA siūbavo aplink jį, kol jis stovėjo jos vidury kaip uola. Jis spoksojo mane, regis visai abejingas žėrinčių drabužių, spalvingų plunksnų, kaukėtų veidų ir šampano srautui.

Laikas jam veikiausiai sustingo, tačiau jis nesustojo visiems likusiems. Kol Urielis artėjo prie Rafo, Belylas tebesiyrė gilyn į minią. Jei Rafas netrukus nepasitrauks, jis susidurs su Urieliu ir turės jį pasveikinti.

Aplink Rafą esantys angelai plasnojo savo sparnais, sveikindami besiartinantį Urielių. Jei Rafas taip pat neplastelės sparnais, Urielis jį pastebės. Gal net sustos pasikalbėti. Ar jis atpažins Rafo balsą? Eiti į angelų vakarėlį su demoniškais sparnais yra beveik tas pats, kaip būti užsimaskavusiu taikiniu per šūvio atstumą.

Akimis stengiausi įspėti Rafą, tačiau jis stovėjo įsmeigęs akis į mane it ištiktas transo. Tik pačią paskutinę akimirką galiausiai sumirksėjo ir pažvelgė į Urielį. Tada nuleido galvą ir apsisuko, tačiau buvo pagautas angelų, plaukiančių pasveikinti Urielio, srauto.

Negalėjau sugalvoti, kaip padėti Rafui, kad neįsipainiočiau ir pati neprarasčiau savo galvos ar nesukelčiau ko nors dar siaubingesnio. Bet jei ką nors sugalvosiu, kad atitraukčiau Urielio dėmesį, veikiausiai jis palauks, kol būsime saugesni, ir tik tuomet sukapos ir sušers mane šunsnukiams uodeguotiems skorpionams.

Tikiuosi.

Žengiau du žingsnelius, suardydama sinchronišką judėjimą su savo dvyne. Suklupau. Susverdėjau, atsitrenkdama į Urielį stipriau nei ketinau.

Urielis atsirėmė į vieną savo pataikūnų ir ant jo rankos užtiško keli šampano lašai. Jis rūsčiai atsigrėžė į mane. Akyse perskaičiau amžinų kankinimų pažadą.

Jau beveik laukiau, kad skorpionų monstrai užšoks ant manęs ir nutemps į pragaro požemius, kur atskubėję mirties pakalikai sukapos mane į kšnelius. Man nereikėjo imituoti išgąščio.

Bet tikėjausi, kad jis dar palauks, kad susidoros su manimi, kai baigs blizginti plunksnas ar ką ten angelų politikai daro. Iki tol privalau sugalvoti, kaip pasprukti iš šios sumaišties.

Kol jis nuslopino savo žvėrišką įtūžį, kol jo veidas vėl tapo toks, koks ir dera politikui, kol vėl atsisuko į savo garbintojus, Rafo jau niekur nesimatė.

Prireikė kelių minučių, kol mano širdis nustojo daužytis. Žiūrėjau tiesiai ir elgiausi kaip pavyzdingas aksesuaras, nedrįsdama pažvelgti į Andi, kad jos veide neišvysčiau baimės. Be manęs ji nebus labai naudinga Urieliui... Vyliausi, kad Rafas atsitraukė nuošalesnį kampą. Tikėjausi, kad Peidžei viskas gerai ir kad netrukus ją rasiu. Vyliausi, kad mama ir Klara sėkmingai pabėgo ir taip pat laikosi gerai. Na, o dabar tapau

atsakinga už Andi, kurią turėsiu pasiimti su savimi, nes mano pabėgimas ar mirtis taptų mirties nuosprendžiu ir jai. Galiausiai visi tie žmonės Alkatraze...

Pernelyg daug.

Mane gniuždė atsakomybė už mamą ir Peidžę. Guodžiausi, jog esu tik vaikas, o ne didvyrė. Didvyrius paprastai ištinca siaubinga mirtis. Kaip nors su tuo susitvarkysiu ir tuomet gyvensiu tyliai tyliai, taip tyliai, kaip tik bus įmanoma pasaulyje Po To.

Sekėme paskui Urielį, kuris ėjo pro minią iki laikinosios scenos, pastatytos ant pievelės nuo vandenyno pusės. Ant scenos stovėjo ilgas stalas, užtiestas balta staltiese. Staltiesės kraštai plazdeno vėjuje, ją prilaikė lėkštės ir stalo įrankiai. Angelai buvo susodinti ant kėdžių abipus stalo kaip apaštalai per Paskutinę vakarienę.

Urielis atsistojo gale stalo, nužvelgdamas apačioje vykstantį pobūvį. Ilgai nesvarsčiusios, su Andi užėmėme savo pozicijas jam iš šonų.

Lyg gavus ženklą, triukšmas nurimo ir visų akys įsmigo į mus. Tiksliau, į Urielį, tačiau buvau taip arti jo, kad atrodė, jog visi spokso į mane, net jei taip ir nebuvo.

Nepastebėjau, kaip ėmiau visus tyrinėti akimis, ieškodama vieno sarkastiško angelo.

Giliai įkvėpiau. Ar tikrai troškau, kad Rafas vis dar būtų čia? Jo vos nepagavo. Jei ji kuo greičiau nedings iš čia, jo buvimas prilygs savižudybei.

Negalėjau nieko pakeisti, tik svarsčiau, ar jis mane mato.

Turėčiau spoksooti į vieną tašką virš minios, tačiau mano akys klaidžiojo, įdėmiai nužvelgdamos veidus apačioje.

– Sveiki, broliai ir seserys, – visiems nutilus prabilo Urielis. – Šį vakarą susirinkome suvienyti jėgas dėl vienintelės priežasties ir atšvęsti. Turiu jums naujienų – baisių ir drauge nuostabių. Iš pradžių apie baisias, – publika klausė, trokšdama sužinoti.

– Nuo tada, kai žmonės užpuolė mūsų būstinę, manėme, kad jie elgsis taip, kaip galima tikėtis. Bet pastebėjau, kad jie rengiasi grėsmingiems dalykams, kurių mes nepakėsime.

Urielis mostelėjo kažkam, kviesdamas išeiti į priekį. Angelas tempė į sceną susigūžusį žmogų. Jis mūvėjo išblukusius džinsus, buvo apsivilkęs marškinėlius su užrašu Rolling Stones ir užsidėjęs akinius. Vyras drebėjo ir prakaitavo, aiškiai apimtas siaubo. Angelas įteikė Urieliui susuktą audeklą.

Šis išvyniojo, leisdamas jo turiniui išbirti į sceną.

– Pasakyk mums, žmogau, – tarė Urielis, – pasakyk visiems, ką paslėpei šiame audekle.

Vyras ėmė šnokuoti, garsiai švokšdamas ir pamišėliškai dairydamasis į minią. Kai nieko nepasakė, jo sergėtojas pastvėrė už plaukų ir atlošė galvą.

– Plunksnas, – žioptelėjo kalinys. – E... saujelę plunksnų.

– Ir? – paklausė Urielis.

– P... plaukus. Sruogą auksinių plaukų.

– Ir ką dar, žmogau? – pasiteiravo Urielis stingdančiu balsu.

Kalinio akys klaidingai aplinkui, jis atrodė įviliotas į spąstus ir netekęs vilties. Jo sergėtojas vėl taip timpltelėjo galvą atgal, kad atrodė, jog tuoj nulūš kaklas.

– Pirštus, – subaubė vyras. Jo skruostais ritosi ašaros, ir aš svarsčiau, kuo jis užsiėmė prieš subyrant civilizuo tam pasauliui. Buvo daktaras? Mokytojas? Dirbo maisto prekių parduotuvėlėje?

– Du... nukirstus... pirštus, – ištarė su pauzėmis. Sergėtojas jį paleido. Kalinys drebdamas susigūžė.

– Kieno buvo šios plunksnos, plaukai ir pirštai?

Sergėtojas pakėlė ranką ir vyras susiritė, užsidengdamas veidą.

– Gavau juos iš kažkur, – atsakė vyras. – Aš nieko neskriaudžiau. Prisiekiu. Niekada nieko neskriaudžiau.

– Kieno jie? – paklausė Urielis.

– Nežinau, – raudėjo vyras.

Sergėtojas stvėrė jį už rankų ir aš beveik girdėjau, kaip lūžta jo kaulai.

Vyras šaukė iš skausmo.

– Angelo, – krito ant kelių raudodamas. Jo siaubo apimtos akys lakstė po priešiška nusiteikusia minią. – Tai angelo kūno dalys, – ištarė beveik kuždėdamas, tačiau publika tylėjo. Buvau tikra, kad jie viską girdėjo.

– ANGELO KŪNO dalys, – pakartojo Urielis pakeltu balsu. – Beždžionės pjaus mūsų sužeistus brolius, kol jie dar nepasveiko. Mūsų plunksnas, pirštus ir kitas kūno dalis jie naudoja kaip valiutą. Jūs visi žinote, kaip ilgai trunka vėl atsiauginti pirštus ir kaip tai skausminga, o ką kalbėti apie tas dalis, kurių negalime atsiauginti.

Angelai riaumojo iš įtūžio.

Urielis leido teisėtam pykčiui užvaldyti mases.

– Mes ilgai laukėme. Taip ilgai, kad leidome beždžionėms užtvindyti šią nuostabią šalį, leidome jiems patikėti, kad jie yra labiausiai privilegijuota padermė Dievo Visatoje. Jie vis dar nesuvokia, kodėl taip laisvai ir taip ilgai karaliavo Žemėje. Jie tokie arogantiški ir kvaili, kad net nesupranta, jog niekas kitas neturėtų tiek kvailumo, kad legendinį mūšio lauką paverstų savo namais.

Minia krizeno ir šūkčiojo.

Urielis šypsojosi.

– Tačiau turiu jums nuostabių naujienų, broliai ir seserys. Naujienų, kurios leis tokiems žmonėms kaip šis parodyti jų vietą. Žinių, kurios leis nubausti juos Dievui laiminant.

Minia nutilo.

– Girdėjote gandas, – tęsė Urielis. – Girdėjote spekuliacijas. Aš esu čia, kac patvirtinčiau, jog tai tiesa. Ženkla yra čia. Turime patvirtinimų, kodėl Pasiuntinys Gabrieliūs atvedė mus į Žemę.

Publika murmėjo iš susijaudinimo.

– Daugiau nebeturime kuo stebėtis, broliai ir seserys. Nebeliko reikalo ginčytis nei diskutuoti, kas tai – mokymai ar susirėmimai su puolusiais, ar dar vienas įspėjimas žmonėms, kol jie mėto į mus akmenis ir uolienas, – padarė dramatišką pauzę. Minia nutilo. Urielis nužvelgė ją. – Bibliniai skėriai yra čia.

Tylų niurnesį akimirksniu pakeitė susijaudinimas ir riaumojimai.

Urielis riktelėjo ir iškėlė rankas, ragindamas visus nurimti.

– Kaip daugelis jūsų jau žinote, tarp mano pareigų yra lankymasis pragare. Vakar atvėriau bedugnes pragaro gelmes. Nuo jų pakilo juodi dūmai ir užtemdė Saulę bei visą padangę. Iš dūmų ant Žemės nusileido skėriai. Kaip buvo pranašauta, jų veidai – kaip žmonių, o uodegos – kaip galingų skorpionų. Tūkstančių tūkstančiai kilo į dangų.

Lyg davus ženklą, angelai sužiuro į dangų. Horizonte pirmiau pamačiau tamsų debesį, nei išgirdau tai, ką ir jie.

Debesis tarsi sprogo, tapo dar didesnis, dar tamsesnis. Tylus zvimbimas greitai peraugo į griausmingą riaumojimą.

Tokį jau buvau girdėjusi.

Garsas, kurį sukelia skorpionų knibždėlynas.

Visi nejudėdami tyliai stebėjo besiartinantį debesį.

Urielis pakėlė ranką, lyg norėdamas apkabinti minią.

– Turime patvirtinimą, broliai ir seserys. Kurio laukėme. Kuriam buvome auginti. Dė
kurio gyvenome, kvėpavome ir svajojome. Štai jis!

Mano ausyse Urielio balsas nuaidėjo kaip griaudinti komanda.

– Būsime kaip...

Dievai.

– Senovės didvyriai!

Jis giliai įkvėpė:

– Pagaliau.

Dar vienas įkvėpė, jo krūtinė subangavo iš pasitenkinimo:

– Atėjo laikas paskutinio teismo dienai. Legendinė apokalipsė PRASIDĖJO!

KOL SUSRINKUSIEJI svarstė jo žodžius, skorpioninių skėrių orda skriejo į mus.

Norėjau klykti, kad jis meluoja. Kad skorpionai – tai jo kūrinys, o ne bibliniai skėriai. Tačiau nespėjau, nes minia ėmė šėlti.

Kariai kėlė savo kalavijus į dangų, karo šūksniais drebindami saulėlydį.

Jų sparnai išsiskleidė, išsprūsdami iš po juos slėpusių dangalų.

A plinkui pasklido Madlinos atidžiai pridėtos plunksnos. Blizgučiai bei pūkai sklendė ore, tarsi būtų vykusi iškilminga senovinio stiliaus eisena.

Susigūžiau, norėdama išnykti. Ironiška, bet susigūžė ir Andi, taigi toliau atrodėme kaip dvynės.

Kraujo troškimas pulsavo ore kaip feromonų purslai. Oras nuo jų darėsi tirštas ir vis tirštėjo.

Tuomet nutiko šis tas baisaus.

Scenoje, visai šalia mūsų, vienas angelas stvėrė angelų kūno dalių prekeivį ir iškėlė virš galvos. Vyras ėmė muistytis, kol nukrito jo akiniai. Angelas bloškė jį į minią.

Šimtai rankų pačiupo vargšą vyrą ir nunešė į minios centrą. Žmogus klykte klyklė.

Angelai stumdėsi, bandydami pačiupti tą žmogų. Įvairaus dydžio kruvini drabužių skutai – nenorėjau net pagalvoti, kas –

skrido į visas puses iš tos vietos, kur jis nukrito.

Angelų kariai niršo ir šaukė, stumdydamiesi ir drąsindami tuos, kurie taršė vyrą. Minioje buvo pilna žmonių.

Žvelgiant nuo scenos, žmonės atrodė maži ir išsigandę. Jie suprato, kas vyksta. Didžiąją jų dalį sudarė moterys. Vilkėdamos menkai tepridengiančias sukneles, apsiavusios aukštakulnius, jos buvo itin pažeidžiamos.

Virš mūsų, dundėdami ir temdydami dangų, praskrido pulkas skorpionų. Nesuskaičiuojama daugybė sparnų kėlė vėją, ir visa tai maišėsi su iš minios sklindančiais riksmiais. Apgirtę kariai, pajutę energijos antplūdį, troško kraujo.

Žmonės supanikavo ir ėmė bėgti.

Ir kariai juos puolė. Kaip katės, kurių instinktą pažadina sprunkanti pelė.

Prasidėjo skerdynės.

Tie, kurie buvo įkalinti minios viduryje, neturėjo kaip pabėgti, nors ir stengėsi. Buvo pernelyg sausakimša, kad angelai naudotų kardus. Jie griebė žmones plikomis rankomis.

Žmonės veržėsi iš minios, bandydami pasprukti. Naktį draskė klyksmai. Angelams, regis, patiko juos vaikytis, nes pirma leisdavo žmonėms skuosti kuo toliau nuo minios, ir tik paskui sugriebdavo.

Vienas angelas smogė kumščiu padavėjui į pilvą ir ištraukė gyslotą, kruviną masę,

veikiausiai žarnas. Jis bloškė jas į klykiančią moterį, tarsi tai būtų juvelyriniai dirbiniai. Angelai aplink jį laidė palaikymo šūksnius ir kėlė kumščius į dangų, apimti beprotiško įsiūčio.

Nuo scenos mačiau, kaip minioje daugėja kraujo, kurio praliejimo jau niekas negalėjo sustabdyti.

Andi spiegė, apimta panikos. Ji apsisuko, nušoko nuo scenos ir nulėkė.

Norėjau pasielgti lygiai taip pat, bet scena buvo mažiausiai prisigrūdusi, saugiausia iš visų vietų, kurias mačiau. Tiesa, būti scenoje per riaušes prilygo būti apšviestai dešimties tūkstančių vatų prožektoriaus, kai kiekviena ląstelė troško pasislėpti tamsoje.

Net Urielis, regis, buvo pasimetęs ir nežinojo, ką daryti. Trūkčiojantys galvos judesiai ir įtempti veido raumenys kalbantis su adjutantais bylojo, kad tai nesutapo su jo planais. Jis norėjo, kad visi pasigertų, įsiaudrintų, susierzintų ir sulaužytų draudimus. Ir visiškai nesitikėjo to, kas įvyko. Jei jis būtų karys, o ne politikas, gal būtų sugebėjęs prognozuoti jų reakciją. Jis turėjo žinoti, kad tereikėjo priežasties, ir jų civilizuoto bendravimo lukštas suaižės.

Stumdydamiesi minioje ir lenktyniaudami, kuris nutvers žmogų, angelai paleido kumščius vienas į kitą.

Viskas peraugo į muštynes ir skerdynes. Kai kurie pakilo į orą, kad turėtų daugiau erdvės, ir chaosas tapo trimatis.

AKIES KRAŠTELIU ėmiau sekti ką tik mano dėmesį patraukusį bruzdesį. Kažskubiai brovėsi prie scenos.

Stengiausi valdyti savo vaizduotę, bet nepajėgiau. Nesu iš tų merginų, kurios, bėdai ištikus, viliasi būti išgelbėtos, tačiau būtų siaubingai nuostabu, jei dabar pasirodytų Rafas ir nusineštų mane į dangų.

Tačiau tai buvo ne jis.

Tai buvo Belylas. Milžiniškais pečiais jis brovėsi per minią. A kimis naršiau, kas vyksta už jo, ieškodama Rafo, tačiau jo nebuvo nė ženkle.

Nusivylimas smogė taip stipriai, kad vos ne vos valdžiausi neapsižliumbusi.

Turėjau rasti išeitį.

Pati.

Aplinkui didžiulė suirutė – tai gerai. Visur kruvini angelai – tai blogai.

Štai kiek daug galėjo maštyti mano sustingusios smegenys.

Belylas užkopė ant scenos ir skynėsi kelią pro Urielį supančius angelus.

Girdėjau klyksmus, šūksnius, jutau kraujo kvapą. Iš visų jėgų tramdžiau smegenis ir raumenis, kad tik nešokčiau į minią, kaip padarė Andi. Rinkausi stovėti čia, kol angelai neatkreipė į mane dėmesio, arba skuosti į skerdynių lauką tikintis, kad pavyks slapta iš čia išsėlinti.

Niekada anksčiau nebuvo patyrusi panikos priepuolio ir vyliausi, kad jis neištiks ir dabar. Buvau pernelyg įsitikinusi, kad laibutė, nereikšminga būtybė yra pranašesnė už šiuos pusdievius. Ar bent minutėlei susimąščiau, kad, būdama tarp jų, galiu susidaryti savo pačios dienotvarkę? Kad galiu bet kurį iš jų įveikti? Aš, mažoji niekas, nulis. Pagal visus gamtos dėsnius turėčiau šliaužti po stalu ir šauktis mamos.

Kliautis tik mama – štai taip elgiasi kiti žmonės.

Pajutau paguodą. Visuomet klioviau tik savo pačios jėgomis ir visai neblogai sekėsi, ar ne?

Mintyse pasikartojau, kokios kūno dalys yra pažeidžiamiausios, ūgi ir jėgą paverčiančios nereikšmingais dalykais. Akys, gerklė, paslėpsniai, keliai – net didžiausi, sunkiausi vyrai turi pažeidžiamus taškus, kuriems sužaloti reikia labai mažai jėgų. Ši mintis mane nuramino tiek, kad galėjau pradėti dairytis išėjimo.

Kai, jausdama gerokai mažesnę baimę, vėl apžvelgiau sceną, pastebėjau ant laiptų kažką nauja.

Sustingęs it statula, Rafas stovėjo ir stebėjo mane.

Saulėlydžio apšviestas jo sparnų dangalas žaižaravo lyg žvaigždės vasaros naktį. Niekada nebūčiau atspėjusi, kad po šia danga gali slėptis pora aštrių it dalgis demonišku

sparnų.

Ar jis mane jau atpažino?

Urielio kompanijonai vienas po kito šoko nuo scenos ir kilo į orą kaip vienalytis daugiasparnis organizmas. Belylas buvo paskutinis. Jis išskleidė didingus nugvelbtus sparnus ir ėmė plakti orą.

Rafas pašoko ir stvėrė jį.

Jie trenkėsi ant scenos, sukeldami didžiulį triukšmą, tačiau niekas nepastebėjo dar vienos kovojančios karių poros.

Dabar buvome vieninteliai, likę ant scenos. Apačioje vyko klaikios skerdynės. Virš mūsų, regis, visa erdvė drebėjo nuo nesibaigiančios artėjančių skorpionų masės. Viduryje, aukščiau, apgirtęs, su kažkuo susirėmęs angelas.

Iš viršaus ant scenos nusileido kruvinas angelas. Nuo jo taip smarkiai varvėjo kraujas, kad net užtiško ant mano suknelės. Jo petys buvo žiauriai sužalotas, lyg būtų sulaužytas atsitrenkus į smailų žibinto stulpą. Tačiau stebint, kaip jis pašoko, bergint vėl pasiruošęs kautis, atrodė, kad sužeidimai jam nė motais.

Aiškiai suvokiau, jog buvau vienintelis žmogus šitoj aplinkoj.

KO TIK NEBŪČIAU dabar atidavusi už Rafo kardą.

Kruvinas angelas žengė žingsnį į mano pusę.

Nuo stalo pačiučiau aukštos klasės kepsnių peilį ir nusispyriau savo aukštakulnius.

Ar bent pabandžiau.

Vieno batelio niekaip nenupurčiau. Reikėjo padėti rankomis. Arba mano pėdos ištino, arba batai buvo man per maži.

Nežinau tokios kovų menų technikos, kur nereikėtų gerai dirbti kojomis, ir buvau visiškai tikra, kad nėra patogu kautis, kai viena koja basa, o kita apauta aukštakulniu.

Mano suknelė taip pat kėlė problemų. Ji buvo ilga ir aptemta. Atrodė nuostabiai, tačiau per ankšta, kad galėčiau spirti. Kojos – stipriausia mano kūno dalis ir aš neketinau susipančioti iš drovumo. Peiliu prarėžiau siūlą ir iki šlaunų nuplėšiau padurkus.

Pakreipiau peilį taip, kad duriant jis slystų tarp jo šonkaulių.

Gerklė – geresnis taikynys, bet aš per maža, kad pasiekčiau šį žvėrį. Bent jau ne pirmu dūriu. Antras smūgis. Kai suduos jis, bus jau visai kita kalba.

Angelas beveik šaipėsi iš mano peilio, tarsi jis būtų buvęs skirtas palinksminimui. Pastebėjęs, kad laikau jį kaip mokanti naudotis, kilstelėjo antakį. Tačiau jo kardas tebebuvo dėkle, tarsi vykstančios skerdynės ir visas šis triukšmas būtų nieko verti.

Jo akys susitelkė į mano peilį ir veidą. Jam tai buvo lengva, nes rankas laikiau kovinėje parengtyje – pakeltas priešais veidą.

Tačiau už nugaros pastatyta koja tebebuvo su aukštakulniu, taigi keliais coliais ilgesnė už stovinčią priekyje. Tikrai negalėsiu taip šlubčiodama tinkamai jomis dirbuotis. Todėl padariau tai, ką turėjau padaryti: spyriau jam tiesiai į veidą aukštakulniu.

Angelas to nesitikėjo.

Jis nuskrido nuo scenos.

– Tai tikrai tu, – ištarė Rafas.

Jis apstulbęs spoksojo į mane. Jo kumštis, kuriuo buvo besmogiąs kniūbsčiai gulinčiam kruvinam Belylui, trumpam sustingo.

Lėtai nusišypsojo. Tai tirpdė mano kaulus.

Tą pačią akimirką Belylas vožė jam per galvą.

Rafas susverdėjo atatupstas.

Belylas įdėmiai pažiūrėjo į mane. Išsišiepė, lyg įspėjęs paslaptį. Jo dantys buvę kruvini nuo kraujuojančių dantenu.

Tuomet išskleidė sparnus ir nušoko nuo scenos.

Rafas pašoko ir stvėrė Belylui už kojos. Truktelėjo atgal, sulaukydamas jį nuo skrydžio

Jis ketino atsiimti savo sparnus.

Nusispyriau batą, pasiruošusi nerti jam į pagalbą.

Tuo tarpu kruvinasis angelas, kurį buvau nuspyrusi nuo scenos į knibždėlyną apačioje, užsiropštė atgal.

Vaikine, veikiausiai buvai labai supykęs.

Mano aukštakulnis buvo pataikęs jam į nosį, kuri dabar žydėte žydėjo visame veide. Jo šventinė kaukė labiau tiko siaubo filmui.

Atsitraukiau, mesdama greitą žvilgsnį į Rafa. Jis iš visų jėgų tempė Belylą, kad ši nepakiltų. Tai tobula proga atgauti sparnus. Kas klausinėtų apie vieną brutalų poelgį tarp tokios daugybės kitų? Antrą kartą tokia galimybė gali nepasikartoti.

Rafas žvilgtelėjo į mane, ir mūsų akys susitiko.

Vėjas plakė mano plaukus prie veido, vijo aplink kojas suknelės atraižas.

Nebuvau tikra, kas labiau žeidė – ar prieš pat kovą iki šlaunų atsidengusios kojines, ar vėjuje plazdantys fėjiški sparnai.

Mano priešininkas iškėlė kumštį, kuris, jei pataikytų, man būtų mirtinas.

Pasiruošiau pakeisti kryptį ir durti. Pasakiau sau, kad galiu su juo susiremti, tačiau suprantu, kad darysiu tai tik kai neliks kitos išeities. Žinau, kada turėsiu pranokti pati save.

Jo kumštis skriejo į mane.

Dar man nespėjus sureaguoti, jį atrėmė nė kiek ne mažesnis dilbis. Rafas smogė jam taip stipriai, kad šis visu ilgiu plojosi ant nugaros ir liko gulėti.

Belylas, balansuodamas ant scenos krašto, stebėjo mus, išviepęs kruviną burną, lyg tai, ką matė, jam būtų patikę.

Tada pašoko į orą.

Plasnodamas nuostabiais sniego baltumo Rafo sparnais. Kartą, antrą. Grakščia modamas vietoj atsisveikinimo.

Milžiniškas demonas pranyko virš kumščius paleidusios ir skrydžio ištroškusios minios.

RAFAS NUPLĖŠĖ smokingą nuo apsvaigusio užpuoliko ir suvyniojo mane. Švarka apgaubė visą mane, įskaitant ir galvą. Galėjau dirščioti pro apykaklės kraštą, slėpdamasi erdviame švarke.

Šilta ranka tarsi skydas apglėbė mano pečius ir pasuko į scenos pakraštį.

– Pasilik su manimi, – išgirdau pažįstamą vyrišką kuždesį virš savo galvos. Išgirdau jį nepaisant minios riksmų ir bangų riaumojimo ir nuo šio balso mano krūtineje kažkas išsiskleidė.

Pažvelgiau aukštyn, norėdama atsakyti, bet jis priglaudė pirštą man prie lūpų ir sukuždėjo:

– Nekalbėk. Vos tik praversi lūpas ir mano sapnas apie nekaltos damos išgelbėjimą išsisklaidys.

Ūmai man taip palengvėjo, kad jei vis tiek būčiau pravėrusi burną, būčiau galėjusi nesulaikomai juoktis.

Kol aš bėgau, suvyniota į jo sušildytą kokoną, mano regėjimo laukas sumažėjo iki plyšelio tarp apykaklės galų. Jis vedė mane tvirtai prispaudęs ir dengdamas savo kūnu. Šlepsėjau šalia, stengdamasi būti nematoma.

Nusileidome keturiais laipteliais į įniršusią, siautėjančią minią.

Vos tik nulipome, pakliuvome į susistumdymą. Aš stipriau sugriebiau savo peilį, pasiruošusi viskam, kas benutiktų. Rafas yrėsi lengvai, bet tvirtai ir ryžtingai. Skrosdamas minią, jis laikė mane už savęs.

Artėjome prie krašto, tačiau vis dar turėjome skintis kelią, kad pasiektume atvirą vietą. Žengėme per kūnus. Stengiausi nežiūrėti žemyn.

Beveik visi buvo pernelyg susitelkę į savo pačių kovas, kad rūpintųsi mumis. Didžioji dalis angelų kovojo vienas prieš vieną, tačiau buvo ir keli žmonės, parkritę ant žemės ir iškėlę rankas, tarsi gindamiesi nuo kumščių ir spyrių. Kai kurie kariai purtė galvas iš pasibjaurėjimo vaizdu, tačiau tai buvo menka paguoda. Norėjau sukapti puolančius angelus, bet ne mažiau norėjau pabėgti ir pasislėpti.

Rafas tempė mane pernelyg greitai, kad galėčiau sustoti. Spūstyje ne ką temačiau ir kai mes netikėtai sustojome, atsitrenkiau į jį.

Buvome minios pakraštyje, dauguma kovų jau likę už nugaros. Priešais matėsi status krantas, įsirėmęs į tamsų paplūdimį. Vienintelis dalykas, skiriantis mus nuo laisvės.

Prie skardžio prisiartino du angelai, kiti du suko ratus vienas priešais kitą. Nė vienas nebuvo išsitraukęs kardo. Šios kovos nebuvo skirtos rimtiems sužalojimams, bent jau ne vienas kitam. Jie atrodė tarytum nusitašę Vikingų kariai, apimti velniško pykčio, kurį Urielis manė galįs kontroliuoti.

Vienas angelas buvo nusviestas į mūsų pusę. Švilpdamas pro šalį jis kliudė mane ranka. Aš apsisukau ir susvirduliavau, o mano galva netyčia kyštelėjo pro plyšį.

– Ką čia turi? – paklausė netoliese stovėjęs angelas. – Dar viena liko? – jis pasipūtė ir griebė mane.

Rafas neperspėjęs smogė kumščiu jam į veidą, kiti du smūgiai sekė taip greitai, kad jo kumščiai tarsi susiliejo į vieną.

Pasitraukiau iš jo šešėlio. Angelui svirduliuojant atgal, Rafas jo nesivijo. Jis grįžo prie manęs.

Dabar buvau visiškai matomoje vietoje. Nusimečiau švarką, užėmiau gynybinę poziciją ir iškėliau priešais save peilį.

Kaip ir anas angelas, šis nusišypsojo, išvydęs mano peilio ašmenis. Jis troškė rimtesnių susirėmimų, nei pritrėkšti skruzdę. Ši skruzdė bent jau turėjo aštrų peilį ir pasižymėjo gera laikysena.

Jaučiausi pažeidžiama iš užnugario, tačiau turėjau suprasti, kad angelai buvo labiau sportininkai, nei pasalūnai. Jiems kautynės buvo tik sportas.

Šalia manęs Rafas jau kumščiovosi su kitu angelu. Jis tėsė savo užpuoliką atmušdamas jį galva.

Mano priešininkas žengė pirmą žingsnį. Jo šypsnyks buvo toks platus, kad atrodė, jog darau jam malonumą.

Vyrai – jie visi apmokyti kautis vienas su kitu. Jie tikisi smūgių į tam tikras kūno zonas ir iš tokio asmens, kuris pratęs kliautis viršutine kūno dalimi. Ir jie niekada tinkamai neįvertina moterų.

Mano pečiai ir rankos nėra labai stiprios, ypač palyginus su dauguma vyrų ir juolab su šiais vaikinais. Tačiau kaip daugumos moterų kovotojų, taip ir mano, jėga slypi klubuose ir kojose.

Jis nėrė į mane, ištiesė ranką, norėdamas pačiupti peilį, nes tikėjosi, kad pulsiu į jį.

Aš pasilenkiau, pritūpiau ir leidau jam beveik prasklęsti pro šalį. Tada mikliai pašokau ir iš visų jėgų smeigiau ašmenis jam į tarpukojį.

Kam vargintis atakuojant jų stipriąsias vietas, kai galima pulti silpnąsias?

Angelas nusirito ant smėlio kaip vyras, gavęs į kiaušus. Jis pasveiks. Tačiau dar negreitai galės nusižengti draudimams.

Virš mano galvos nuskriejo kitas angelas. Pasisukau į Rafa, kumščiais pliekiantį paskutinį angelą. Iš minios prie mūsų, pavilioti gerų kautynių, skubinosi kiti.

Rafas įsmeigė akis į kruviną peilį mano rankose:

– Jei dar turėjau kokių nors dvejonų, kad tai tu, jos išnyko, – mostelėjo į mano priešininką, susirietusį ant žemės ir susiėmusį rankomis savo turta.

– Jis privalėjo būti mandagus ir leisti mums eiti savais keliais, – atsakiau.

– Pamokei jį šiek tiek pagarbos. Visuomet troškau sutikti merginą, kuri bjauriai

kaunasi, – atsakė Rafas.

– Ginantis nėra tokio dalyko, kaip bjaurios kautynės.

Jis susierzino.

– Nebežinau, ar juoktis iš jo, ar gerbti tave.

– Na, su šituo nebuvo sunku.

Jis šyptelėjo man. Jo akyse buvo kažkas, kas tirpdė mane iš vidaus, tarytum būtų bendravę kažkas giliai mummyse, man iki galo to nesuprantant.

Aš pirmoji nusukau akis.

Užkišau peilį už elastinės kojinių juostos. Jei ji pakankamai standi, kad išlaikė nailoną, kol koviausi, tuomet turėtų pasitarnauti geram reikalui – išlaikyti mano peilį. Džiaugiasi, kad nors kažkam tiko šios kojinių.

Pažvelgiau ir pamačiau Rafo akis, įsmeigtas į mane. Pasijutau klaikiai nepatogiai.

Rafas apkabino mane per liemenį ir kilstelėjo aukštyn į savo glėbį, kaip daroma senoviniuose filmuose. Jo rankos gobė mano nugarą ir kojas.

Apsivijau rankomis jo kaklą. Šiek tiek suglumau, į galvą plūdo pačios kvailiausios mintys.

– Nepaleisk manęs, – pasakė jis.

Jis bėgo prie stataus kranto. Du žingsniai, ir jo sparnai išsiveržė iš po dangalo. Milžiniški šikšnosparnio sparnai išsiskleidė, pažerdami paskui save vaiskiai baltas plunksnas, kurias buvo prisegusi Madlina.

Laisvė demono sparnų pavidalu. Norėjau ir juoktis, ir verkti.

Buvau Rafo glėbyje, skridau.

MES SKLENDĖME ore.

Apsikabinau tvirčiau, ir jis pakėlė mane dar aukščiau, tad laikiausi kaip vaikas, apsvijusi kojomis jo juosmenį. Nuo jo buvo šilta, nors nugarą košė vandenyno vėjas. Kilome į bauginantį aukštį, tačiau jo glėbyje jaučiausi saugi ir nurimusi.

Tas jausmas ilgai netruko. Pro Rafo sparnus probrėkšmais mačiau, kas vyksta už mūsų.

Įkaušę ar ne, tačiau angelai nesunkiai kilo skrydžiui. Veikiausiai juos kurstė demono vaizdas, nes mus vijosi didesnis būrys angelų, nei jų buvome palikę ant kranto. Jie kilo aukštyn pro rūko tumulus, nušviesti ugnies žiežirbų, o mes sklendėme virš juodų bangų.

Angelai turėtų būti nuostabios šviesos būtybės, tačiau tie, kurie vijosi mus, labiau panašėjo į iš miglos išnirusį demonų debesį. Veikiausiai Rafas galvojo tą patį, nes dar tvirčiau suspaudė mane glėbyje, lyg būtų norėjęs pasakyti: „tik ne šįkart“.

Jis kryptelėjo, pasisuko ir nuskrido tolyn nuo kranto ten, kur migla atrodė lyg apklotas. Jis leidosi vis žemiau prie vandens, kur rūkas buvo tirštesnis ir garsiau ošė bangos.

Skridome taip žemai, kad jaučiau bangų keliamus purslus. Bangos vijosi viena kitą lūždavo ir sūkuriuodavo. Atrodė, kad jau mylių mylias skrendame virš juodo, įniršusio vandenyno.

Rafas skrido zigzagais. Kurį laiką skridęs tiesiai, jis staigiai ir netikėtai pasukdavo. Manevrai, taikomi stengiantis pabėgti.

Rūkas buvo toks tirštas, kad galėjai tikėtis, jog angelai persekiojo šešėlius. Bangų riaumojimas ir vėjas gožė galingų Rafo sparnų keliamą garsą.

Drebėjau prisiglaudusi prie jo kūno. Nuo ledinių purslų ir vandenyno vėjo taip sušalau, kad beveik nejaučiau rankų, kuriomis buvau apsvijusi jo kaklą, nei kojų, kuriomis spaudžiau jo liemenį.

Sklendėme tyloje, skrosdami nakties tamsą. Nesuvokiau, kaip arti galėtų būti angelai ir ar jie vis dar seka mus. Švytinčiame rūke nieko negirdėjau ir nieko nemačiau. Dar kartą staigiai pasukome vandenyno link.

Rūke išniro veidas.

Už jo plakėsi milžiniški sparnai miglos spalvos plunksnomis.

Jis buvo per arti.

Trenkėsi į mus.

Apsisukome praradę kontrolę. Šikšnosparnio sparnai susipainiojo su plunksniniais.

Rafas pliekė sparnuotuosius savo dalgiais ir kaltais. Ašmenys raikė plunksnas, skverbdamiesi iki pat kaulo.

Visi vartėmės kūliais ir kritome žemyn.

Didžiuliais mostais Rafas atgavo pusiausvyrą, tačiau negalėjo kautis sparnais, taip pat negalėjo tiesiog nusukti. Kai angelas ėmė siekti kalavijo, jis išpainiojo savo sparnus.

Bet Rafas neturėjo kardo.

Ir laikė mane – mirtiną šimto svarų nešulį, kuris trikdė pusiausvyrą ir sunkino kovą. Užuoť kovojusios, jo rankos gniaužė mane. Sparnai turėjo plakti daug stipriau, kać išlaikytų mus ore.

Mano galvoje sukosi vienintelė mintis, kad negaliu numirti Rafo glėbyje. Negaliu būt dar viena žaizda jo sieloje.

Angelas išsitraukė kalaviją.

Grupinėse treniruotėse sužinojau, jog yra tokių ginklų, kurie efektyvūs tik per tam tikrą atstumą. Kardas – vienas iš jų.

Kaip tik dabar angelas turėjo pakankamai erdvės už mūsų ir galėjo smeigti arba sukapti mus į gabalus. Tačiau jei jis suspaustų mus savo glėbyje, menkas įpjovimas būtų daugiausia, ko jis negalėtų išvengti.

Tai tik vanduo. Jei nukrisiu, bus šalta kaip pragare, tačiau nemirtina.

Bent jau ne iš karto.

Nuostabu, kiek kartų turime rizikuoti, nepaisydami išgyvenimo instinktų, kad išliktume. Stipriau surakinau kojomis Rafo juosmenį ir atsilošiau.

Jis nustebeš šiek tiek atleido rankas. To pakako, kad spėčiau išsilenkti ir viena ranka nustverčiau kardą laikančiam angelui už riešo, o kita – už aukštos marškinių apykaklės.

Sulenčiau savo ranką ir įtempiu raumenis, tvirtai laikydama jo ranką su kardu, kad negalėtų užsimoti. Vyliausi, jog jis nėra labai stiprus ir neišnarins man peties. Tuo tarpu kita ranka truktelėjau ją į save.

Tai truko akimirksnį. Jei angelas būtų to tikėjęsis, jokia būdu nebūtų leidęs man šitaip pasielgti. Tačiau kuris užpuolikas tikėtusi, kad auka prisitrauks ją dar arčiau?

Angelas sumaskatavo sparnais, prado pusiausvyrą ir aš sugebėjau prisitraukti šią išskirtinai šviesią būtybę.

Iš arti buvo mažesnė grėsmė, kad kardas mums taps iešmu, tačiau Rafas buvo priverstas skristi nepatogiai, kad išsaugotų nuo ašmenų savo sparnus. Mes supomės ore gana neaukštai virš juodų bangų.

Rafas tvirtai laikė mane viena ranka, o kita stengėsi atremti angelą, kuris taikėsi jam smogti.

Pasilenčiau ir stvėriau už kardo rankenos. Supratau, kad neturiu galimybės atimti jo, tačiau gal pavyks nukreipti angelo dėmesį nuo Rafo. Ir man pasisekė. Vertėjo pabandyti įtikinti kardą, kad leistųsi pakeliamas be savininko leidimo.

Mes grūmėmės ore, nerangiai sukdamiesi ir sūpuodamiesi aukštyr žemyn virš vandenyno. Abejomis rankomis nustvėriau kardo rankeną ir, nors nepajėgiau jo

pajudinti iš angelo gniaužtų, galėjau pakreipti į šalį.

Vos tik taip padariau, kardas beregint tapo sunkus, toks sunkus, kad angelo ranka nusviro žemyn.

– Ne! – suriko angelas. Jo balsas išdavė beprotišką siaubą, kad gali neišlaikyti kardo. Rafas smogė jam kumščiu. Angelas atsilošė.

Jo kardas iškrito. Ir pranyko vandenyse.

– Ne! – suriko jis dar kartą, siaubo kupinomis akimis žvelgdamas žemyn į bangas, prarijusias jo ginklą. Spėju, kad angelų nardytojų nebuvo, ir nebuvo, kas sugražintų kardus ir kitus vertingus daiktus iš vandenyno dugno.

Ištroškęs kraujo, jis riaumote išriaumojo karo šūksnį. Tuomet pajudėjo.

Iš tirštos miglos išniro dar du angelai.

Nenustebau, nes angelas buvo sukėlęs begalinį triukšmą, bet vis tiek juos pamačius suspurdėjo širdis.

Visi trys šovė į mus. Rafas apsisuko ir nuskrido atviros jūros link.

Laikydamas mane, jis tikrai negalėjo jų aplenksti.

– Paleisk, – ištariau jam į ausį.

Rafas dar stipriau prisispaudė mane, lyg nebūtų apie ką diskutuoti.

– Mums abiem bus daugiau šansų išlikti, jei aš būsiu vandenyje, užuot kovos metu tempusi tave žemyn. – Jis tebelaikė mane. – Aš galiu plaukti, Rafai. Čia nedidelė bėda.

Kažkas didelis trenkėsi į mus iš už nugaros.

Ir Rafo glėbys atsilaisvino. Aš šoviau žemyn.

Pirmosiomis akimirkomis kritau kaip sulėtintame kadre, ryškiai skirdama kiekvieną pojūtį. Veikė įprasti refleksai ir aš mastagavau kojomis bei rankomis, lyg tikėdamasi, kad sučiupsiu ką nors, už ko prisilaikyčiau.

Viena ranka graibė orą. Kita nusistvėrė už sparno plunksnų.

Visu svoriu pakibusi ant angelo sparno priverčiau jį apsisukti ir išvedžiau iš rikiuotės. Mano panikos energija nutekėjo į susigniaužusį kumštį.

Abu nukritome į vandenyną.

VISOS MANO ląstelės sustingo ir ėmė eizėti į šukes. Kūną badė ledo adatėlės. Be jau sužinojau, koks tai pojūtis.

Sunkiausia buvo, kai vanduo prarijo mano galvą, tarytum viršugalvis būtų buvęs paskutinis šilumos bastionas mano kūne. Norėjau klykti, tačiau plaučiai buvo taip sušalę ir susitraukę, kad rėkti buvo ne mano jėgoms.

Aš įkritau į vandenyną kaip patrankos sviedinys, sukeldama tamsius sūkurius. Praradau orientaciją ir gebėjimą valdyti judesius.

Pamažu grimzdau vis lėčiau, bet kai tik sustojau, nesusigaudžiau, kur viršus. Kūnas sukosi ratu, o mano plaučių chronometras tikėjo.

Niekada nebūčiau pamaniusi, kad negalėsiu skirti viršaus nuo apačios, tačiau netekusi gravitacijos ir dar tamsoje negalėjau susigaudyti. Buvau išsigandusi, nežinojau krypties.

Burbuliukai lengvai sprūdo pro mane, galvoje sukosi siaubingos mintys apie dalykus, susijusius su pragariškomis gelmėmis. Visos tos bemiegės naktys su motina, monotoniškai giedančia tamsoje, demonų, traukiančių mane į pragarą, vaizdai suplūdo į šį milžinišką karstą, koku buvo tapęs vandenynas. Ar vandenyje juda tamsūs pavidalai, ar?..

Išmesk tai iš galvos.

Oras. Plauk. Galvok.

Nėra laiko įsisukti į beprasmiškų vaizdinių, kurie niekaip man nepadės, sūkurį.

Burbuliukai.

Ką aš žinau apie burbuliukus?

Argi burbuliukai nekyla į viršų?

Priglaudžiau ranką prie burnos, kad pajusčiau burbuliukus, ir išleidau šiek tiek brangaus oro iš degančių plaučių. Jie kutendami nuplaukė palei veidą ir ausį.

Nusekiau juos įkypai arba kaip man atrodė – įkypai. Vandens srovė gali nunešti burbuliukus bet kuria kryptimi, tačiau ilgainiui jie vis tiek iškils aukštyn, tiesa? Vyliausi, kad neabejotinai taip.

Iškvėpiau dar truputį, stengdamasi nepadauginti, tiek, kad pajusčiau kylančius burbuliukus. Atsispyriau, kiek leido jėgos, ir nusiųriau paskui juos, jausdama, kaip dega plaučiai.

Jau buvo beapimanti neviltis, kad plaukiu netinkama kryptimi, kai pamačiau, kad vanduo vis labiau mirguliuoja ir šviesėja. Yriausi dar stipriau.

Galiausiai mano galva išniro ir aš įkvėpiau milžinišką oro gūšį. Į veidą tėsėsi banga ir į burną pakliuvo sūraus vandens. Plaučiai susispaudė ir aš desperatiškai bandžiau

suvaldyti kosulį, kad vėl neįkvėpčiau vandens.

Šalia manęs kažkas sujudėjo ir išniro į viršų.

Galva, rankos, sparnai. Angelas, su kuriuo susikoviau, taip pat rado kelią išnirti.

Jis plakėsi kojomis, desperatiškai rydamas orą ir taškydamasis. Jo plunksnos buvo kiaurai permirkusios. Atrodo, kad jis nelabai mokėjo plaukti, nes tik makalavo rankomis ir mojavu sparnais, beprasmiškai taškydamas vandenį.

Tik todėl, kad plakėsi sparnais, jis ir išsilaikė ant vandens, tačiau tai labai sekina. Jei jis būtų žmogus, jau būtų pavargęs ir nuskendęs.

Apsisukau ir atsispyriau į vandenį. Buvau tokia sušalusi, kad vos pajėgiau pakelti rankas.

Angelas atmetė sparną priešais mane ir užblokavo kelią. Jis užtvėrė mane ir, plakdamas vandenį, traukė prie savęs.

Ėmiau grabalio peilio, vildamasi, kad jis vis dar laikosi už nailoninių kojinių juostos. Rankos buvo taip sustingusios, kad vos jas jaučiau, tačiau peilis buvo čia. Paprasčiausias peilis, ne angelo kardas, tačiau vis tiek pjaut. Jis jaus skausmą ir kraujuos. Na, tokiam šaltyje veikiausiai kažin ko nepajus, tačiau turiu pabandyti.

Ištiesė į mane ranką ir aš perrėžiau ją.

Jis atsitraukė, tada ištiesė kitą ranką ir stvėrė man už plaukų. Dūriau jam į dilbį. Jis paleido, tačiau taškydamasis pačiupo mane sužeistą ranka.

Prisitraukė mane prie savęs ir, kaip įprasta stengiantis ką nors nuskandinti, ėmė mygti žemyn.

Giliai įkvėpiau. Ji grūdo mano galvą po lediniu vandeniu, kol šis vėl mane prarijo. Nežinau, ar jis bandė nuskandinti mane ir save, ar tiesiog instinktyviai mostagavo. Jei jis nebūtų liovęsis, man būtų buvęs galas.

Smogiau iš visų jėgų, kurių dar turėjau ir kurias padidino panika, perrėždama jam liemenį ir ranką. Ir taip keletą kartų.

Kraujas sušildė vandenį.

Jo gniaužtai atsilaisvino ir aš galėjau kyštelėti galvą, kad įkvėpčiau. Kiek telpa. Jis daugiau manęs negrūmė, tačiau nepaleido.

– Tu nesi vienintelis monstras šiame pasaulyje, – žioptelėjau. Šiaurės Kalifornijoje gyvena didieji baltieji rykliai. Mūsų banglentininkai ir rykliai, regis, buvo daug kartų sudarę paliaubas, išskyrus vieną kitą atvejį, kai rykliai užpuolė. Tačiau niekas neitų į vandenį kraujuodamas.

Stipriai perbraukiau peiliu per jo krūtinę. Aplinkui ištįso kraujo kaspiniai.

Mūsų akys susitiko. Jis manė, kad kalbėdama apie monstrus turėjau galvoje ir save. Gal jis ir teisus.

Nesu didžioji baltoji ryklė, bet šie peilio dūriai ir rėžiai priminė mano mamą ir jos aukas. Bent kartą esu patenkinta mūsų panašumu. Bent kartą jos beprotybę panaudojau

kaip galią. Kartais tiesiog turiu viską užmiršti ir išleisti savo vidinę mamą.

Vėl režiau tarytum pamišusi.

Galiausiai jis atleido savo gniaužtus.

Atsispyriau tolyn. Aš nejuokavau dėl ryklių.

Su peiliu buvo sunkiau irtis, bet laikiau jį savo rankoje tol, kol nutolau tiek, jog kraujuojantis angelas negalėjo manęs pasiekti. Tada vėl užkišau jį už kojines juostos.

Buvau taip įpykusi, kad prireikė kelių grybšnių, kol vėl pajutau besismelkiantį šaltį. Priešais veidą kilo garų tumulai, dantys kaleno, bet verčiau save judėti tolyn.

DIDŽIULIS TRENKSMAS sudrebino vandenį.

Sparnų ir galūnių raizgalynė nučiuožė vandeniui, palikdama paskui save vagą.

Rafas ir du angelai. Jie sukosi susikibę ir grūmėsi, irdamiesi per bangas.

Galų gale netekę jėgų atsiskyrė ir plakėsi į vandenį, tarsi skędami. Abu priešininkai buvo ištraukę kardus, ir tai dar labiau trukdė jiems plaukti. Jie beveik kybojo ant savo kardų, beverčiais, suglebusiais sparnais grumdami su vandeniui.

Rafas laikėsi ne geriau. Jo odiniai sparnai buvo atsparesni vandeniui, tačiau taip pat dideli ir nerangūs, o jis pats aiškiai neturėjo supratimo, kaip su jais plaukti. Veikiausiai rojuje nėra vandenyno.

Nuplaukiau prie jo.

Vienas angelas skausmingai sukliko – jis išmetė savo kardą ir dar labiau išsigando. Tikriausiai jis stengėsi išlaikyti jį kuo ilgiau, tačiau plūduriuojant sunku įkišti kardą į dėklą, o plaukti su kardu rankoje dar sunkiau.

Kitas angelas dar laikėsi ant vandens, viena ranka gniauždamas kardą. Kai panirc trečią kartą, kardo smaigalys pakrypo žemyn, lyg jam būtų buvę per sunku nulaikyti. Angelo galva išniro, jis žioptelėjo, apimtas tikros kančios: „Ne, ne, ne.“

Ir jo kardas nugarmėjo į vandenyno gelmes. Kardas pats priėmė sprendimą už angelą.

Nenustebčiau sužinojusi, jei dauguma karių prie kardo yra prisirišę labiau nei ginklo draugų. Tai sugražino prisiminimus apie Rafa, ištiktą šoko ir įsižeidusį, kai jo kardas atstūmė jį.

Plaukiau dar greičiau. Arba stengiausi. Šaltis stingdė, krėtė drebulys, vargu, ar tikrai valdžiau savo kūną.

Jie visi laikėsi ant vandens, tačiau tik įtempę paskutines jėgas. Svarsčiau, kaip ilgai jie tvers.

Priplaukusi iki Rafo sparnų, sušukau:

– Rafai, liaukis plakti vandenį. – Jis pasisuko į mane. – Nurimk, ir aš tave ištrauksiu.

Buvau girdėjusi, kad žmonės dažniausiai skęsta todėl, jog negali suvaldyti baimės. Reikia visomis valios pastangomis nusiraminti, liautis kapanojusis ir atsipalaiduoti taip, kad atrodytų, jog tikrai skęsti. Privalai be galo pasitikėti kitu asmeniu, kuris gali tave išgelbėti.

Veikiausiai Rafas buvo labai valingas, nes akimoku nustojo plakti vandenį. Jis švelniai judino rankas ir kojas, tačiau to nepakanka, kad išliktų paviršiuje.

Ir ėmė skęsti.

Plaukiau dideliais grybšniais, skubėdama kuo greičiau.

Jo galva paniro po vandeniui. Patraukiau jį, bet sparnai buvo milžiniško sunkumo ir aš

neišsilaikiau.

Abu panirome.

Net kai grimzdome, jis neplakė vandens. Jo geležinė valia kėlė pagarbą. Iš pasitikėjimas.

Po vandeniui negalėjau pasakyti jam, kad suskleistų sparnus, šitaip susimąžindamas pasipriešinimą. Pašėlusiai siekiau jo sparnų ir stūmiau juos.

Jis suprato ir suglaudė juos išilgai savo kūno. Jie atrodė ploni ir lengvučiai kaip oras. Buvau tikra, kad jei jis mokėtų naudotis jais vandenyje, galėtų plaukti kaip dygliauodegė raja.

Irdamasi iš visų jėgų išvilkau jį į viršių. Nesu ypatinga plaukikė, bet kaip ir dauguma Kalifornijos vaikų, vandenyne praleidau pakankamai laiko, kad jame jausčiausi komfortiškai. Tuščiavidurių ar kokių ten kaulų Rafas nebuvo man sunki našta.

Jis išsiveržė pro mane, iškišo galvą ir įkvėpė. Plaukiau, viena ranka prilaikydama jį per pečius ir stengdamasi, kad mūsų veidai būtų nukreipti į viršų.

– Pražerk kojas kaip žirkles, Rafai. Ir spirkis jomis. – Jo kojos buvo galingas motoras. Jei jam pavyks jomis irtis, įgausime stabilų ritmą ir toli paliksime besitaškančius angelus.

Tas, kurį suraižiau, vis dar plūduriavo kruviname vandenyje ne per toliausiai nuo kitų. Nežinau, kokios grumtynės galėtų įvykti tarp kelių angelų ir didžiųjų baltųjų ryklių, bet džiaugiausi, kad nematysiu to iš arti.

Kadangi angelai buvo ryklių teritorijoje, lažinčiausi už ryklius. Kas sakė, kad angelai negali būti nužudyti?

Jie greitai išnyko migloje ir aš pasikloviau slėpiningu Rafo gebėjimu pasirinkti kryptį, kad išplauktume į krantą.

Girdėjau, kad Pietų Kalifornijos vandenys šilti, bet niekas niekada neminėjo Šiaurės Kalifornijos vandenų. Tai ne Aliaska, tačiau čia pakankamai šalta, kad prasidėtų hipotermija arba beveik hipotermija. Niekada nemačiau banglentininko, einančio į šiuos vandenius be hidrokostiumo. Tačiau Rafo kūnas buvo šiltas net stingdančiame vandenyje, ir aš įtariau, kad jo šiluma palaikė ir mano gyvybę.

Kai pavargdavome, Rafas išskleisdavo sparnus ir mes ilsėdavomės. Jis neperšlampantys sparnai laikė mus ant vandens be papildomų pastangų.

Priartėję prie kranto patekome į lūžtančias bangas ir nerangiai vartėmės. Pasirinkome taktą, kad priartėjus didelei bangai nersime į ją ir išnirsime jai išsiliejus.

Pagaliau pasiekėme smėlėtą krantą. Ilgai šliaužėme, kad mūsų nenuplautų bangų mūša, ir sudribome it permirkusių plaukų ir drabužių krūva.

Pažvelgiau, kad įsitikinčiau, jog jam viskas gerai.

Jis alsavo ir tokiu rimtu žvilgsniu stebėjo mane, kad net susigūžiau.

Reikia ką nors sakyti. Mes nebuvo rimtai kalbėję nuo tada, kai jis išėjo į operacinę viešbutyje, senojoje angelų būstinėje. Nuo to laiko daug visko nutiko. Prieš porą valandų

jis dar manė, kad aš mirusi.

Praverčiau burną tikėdamasi pasakyti ką nors reikšminga, įsimintina:

– Aš...

Nieko neišėjo.

Ištiesiau ranką, manydama, kad gal galime susiliesti rankomis, sugniaužti pirštus. Bet tarp pirštų buvo įsipainioję jūros dumbliai ir aš juos nukračiau. Žolė šleptelėjo jam ant veido ir nuslydo.

Tyliai juokdamasis jis išsitiesė ant smėlio.

Juokėsi lengvai. Nesu girdėjusi puikesnio garso. Jis buvo sklidinas šilumos ir tikro džiaugsmo, kokį galėjo skleisti tik gyvas, kvėpuojantis – hmmm – asmuo.

Jis ištiesė ranką ir sugriebė mane. Prisitraukė smėliu prie savęs. Suknelė užsismaukė tapdama panašesnė į smėlio gurvuolą nei į drabužį, tačiau man buvo nė motais.

Jis truktelėjo mane į savo glėbį ir tvirtai apkabino.

Šioje šalčio jūroje Rafas buvo vienintelė šilta gūžta. Būdama jo glėbyje jaučiausi kaip namuose. Niekada nesu taip jautusis. Jo krūtinė vis dar kilnojosi nuo tylaus juoko. Man krūtinė kilnojosi drauge su jo, ir tai vertė šypsotis.

Tačiau kažkur giliai nuotaika keitėsi. Jo krūtinė drebėjo nuo spazmų, kurie tik panėšėjo į silpną juoką. Jis laikė mane taip stipriai, kad jei būtų atžygiavusi kokia nors skorpionų armija ir būtų pabandžiusi mane ištraukti iš jo glėbio, jiems nebūtų pavykę.

Paglosčiau jo plaukus ir pakartojau guodžiančius žodžius, kuriuos jis kuždėjo man paskutinį sykį, kai buvome drauge:

– Ššš, – ištariau, – aš čia. Aš čia pat.

Jis buvo toks šiltas, kaip popiečio saulė vasaros dieną.

Laikėme vienas kitą apkabinę tuo šiltu glėbiu, pasislėpę nuo monstrų nakties migloje, kruvinai bangų mūšai besidaužant po mūsų kojomis.

MUMS PAVYKO nusvirduliuoti iki miglose skendinčių namukų. Pasaulyje Prieš Tuo jų iki vandens reikėjo eiti keletą minučių, bet tai nebuvo paplūdimio nuosavybė. Pasaulyje Po To jie dunksojo tarp vandenyno išplautų nuolaužų ir tai buvo arčiausiai vandens stovintys namai. Dauguma jų vis dar atrodė nepalieti, stovėjo su iškeltomis vėliavomis, ant kurių buvo pavaizduoti jūrų arkliukai, verandoje sugrižtančių poilsiautojų tebelaukė mediniai poilsio krėslai.

Nušlitiniavau į svetainę paskui Rafaą. Buvau tokia išsekusi, kad beveik užmiršau apie aplinką. Viduje nejautėme vėjo, nors namelyje buvo šalta kaip vandeny. Buvau šlapia ir smėlėta, lengva suknelė prilipusi prie kūno, lyg įmirkusi popierinė servetėlė.

Kitaip nei aš, Rafas buvo labai budrus. Jis patikrino kiekvieną namo kertę.

Čia nebuvo elektros, taigi kambariai buvo tamsūs, apšviesti tik dulsvos mėnulio šviesos, srūvančios pro didelius langus. Vis dėlto mums pasisekė. Čia radome židinį, šalimais stovėjo dėžė malkų, ant atbrailos buvo degtukų ir dekoratyvinių žvakių.

Pabandžiau uždegti žvakę. Mano ranka taip stipriai virpėjo, kad sulaužiau tris degtukus, kol galiausiai vieną jų įžiebiau. Rafas ėmėsi židinio. Vos tik plonytė liepsnelė užsidegė, manyje kažkas šiek tiek atsipalaidavo, bet kita dalis vis dar nerimavo, kad esminės mano funkcijos ims ir išsijungs prieš įsikuriant ugniai.

Nepaisant drebulio, Rafas atsistojo ir užtraukė vertikaliašias žaliuzes, uždengdamas langus. Nežinau, kaip jis tai sugebėjo. Man prireikė visų turimų jėgų, kad neišliaučiau židinį – taip traukė šiluma.

Jis netgi surado laiko ir kažkokiuose tamsaus namo užkampiuose rado antklodžių ir rankšluosčių. Tada apgaubė mane apklotu. Buvau tokia sustirusi, kad vargiai galėjau jausti, kaip švelni ir šilta jo ranka brūkšteli man per kaklą.

– Kaip jautiesi?

Atsakiau pro sukąstus dantis:

– Taip gerai, kaip galima tikėtis po plaukimo angelais užkrėstuose vandenyse.

Rafas uždėjo ranką ant mano kaktos:

– Jūs, žmonės, tokie trapūs. Jei jūsų nepražudo laikas, pražudo mikrobai, rykliai ar peršalimas.

– Arba kraujo ištroškę angelai.

Jis papurtė galvą.

– Vieną akimirką tau gerai, kitą akimirką jau esi amžiams išnykusi, – jis susimąstęs stebėjosi į mirgančią ugnį.

Nuo mano plaukų per kaklą ir nugarą vis dar lašėjo ledinis vanduo, suknelė buvo prilipusi lyg šlapias smėlis. Tarsi galvodamas apie tą patį, Rafas susijuosė raumeningą

liemenį paplūdimio rankšluosčiu.

Tuomet nusiavė savo batus. Ir lupte nusilupo kelnes.

– Ką tu darai? – mano balsas buvo nervingas.

Jis nesustojo ir toliau nusirenginėjo, prisidengęs rankšluosčiu.

– Stengiuosi sušilti. Turėtum padaryti tą patį, jei nenori, kad tavo brangią šilumą sutrauktų šlapi drabužiai.

Jo kelnės nusileido ir trinktelėjo į kilimėlį.

Dvejojau, kol jis sėdėjo šalia manęs priešais židinį.

Jis išskleidė savo demoniškus sparnus. Maniau, kad jis juos džiovina, tačiau jie taip pat turėjo šalutinį efektą, nes sulaukė karštį. Vos tik pajutau sukuriuojančią šilumą, mano pečių ir nugaros raumenys atsipalaidavo.

Drebėjau, stengdamasi sušilti. Jis šiek tiek suskliaudė sparnus, kad sustiprintų nū židinio sklindančios šilumos srautą.

– Gerai ten padirbėjai, – ištarė. Pažvelgė į mane tyliai pritardamas.

Sumirksėjau nustebusi. Nebuvo taip, kad niekas niekada nebūtų man to sakęs. Tačiau dabar tai buvo visai kas kita. Netikėta.

– Tu taip pat, – norėjau pasakyti daugiau. Atvėriau savo minčių saugyklos plyšelį, kad pažiūrėčiau, ar galiu dirstelėti vidun ir pasakyti ką nors vertinga, tačiau viskas grūdosi pro duris, trokšdamas išsiveržti lauk. Užtrenkiau jas ir atsišliejau, kad tik jos nesprogtų ir neatsidarytų. Ant liežuvio tebesipynė visi tie dalykai, kuriuos norėjau pasakyti: „taip, tu taip pat“.

Jis supratingai linktelėjo, lyg aš tikrai jau būčiau pasakiusi viską, kas veržėsi iš saugyklos, ir jis būtų tai priėmęs.

Kurį laiką klausėmės ugnies spragsėjimo.

Pakankamai sušilau ir panorau atsikratyti šlapios, smėlėtos suknelės, kuri siurbė ką tik manyje atsiradusią šilumą. Susivyniojau į apklotą ir užkišau kraštelį, kad nenukristų.

Jis šyptelėjo, žiūrėdamas, kaip aš susilenkusi galynėjusi su šlapia suknele.

– Esu tikras, jog save gerbiantis šiuolaikinis vyras nusigręžtų, kad nematytų, jei kartais kas netyčia nukristų.

Linktelėjau, prilaikydama apkloto kraštą.

– Tačiau taip prarastume užuovėją, – jis demonstratyviai kilstelėjo sparną keliais coliais aukščiau. Šaltas oras beregint palietė mano kojas. Jis vėl nuleido sparną. Truktelėjo pečiais. – Spėju, kad tau reikės stengtis nieko nepamesti.

Toliau rangiausi, bandydama išsinerti iš antros rankovės.

– Nusijuok ar ką, – pridūrė, – nes tai gali būti pražūtinga.

Aš pašnairavau į jį, blykstelėdama akimis, tarsi sakydama: „nebandyk manęs prajuokinti“.

– Ar esi girdėjusi tą pokštą apie...

Pagaliau išsivadavau iš tos suknelės. Ji jau buvo suniokota, tad nuplėšiau ją ir numečiau ant grindų.

Ji nukrito ant jo kelnių, ant kilimėlio.

Rafas prapliupo kvatotis. Tai buvo nuostabus juokas – sodrus ir nerūpestingas. Jis kvietė juoktis drauge.

– Tu nuostabiai sugebi rasti kūrybingas išeitis, – ištarė vis dar kikendamas. – Dažniausiai tai yra plėšymas, draskymas, spardymas arba dūrimas, bet viskas atliekama kūrybingai.

Paleidau apklotą, laikydama jį dantimis, kad galėčiau saugiai apvynioti jį rankomis.

– Aš tiesiog pavargau nuo prilipusios drėgmės, štai ir viskas. Maniau, kad buvau visai saugi, nors po tavo replikos kilo grėsmė apsijuokti.

– Tavo komentaras mane sužeidė, – atsakė šypsodamasis.

Mano galvoje nuaidėjo žodis „sužeidė“. Jo galvoje taip pat, nes šypsena išblėso.

– Kas nutiko tada senojoje angelų būstinėje? Mačiau, kaip tau įgėlė skorpionas Stebėjau, kaip tu mirei. Kaip išgyvenai?

Paaiškinau jam apie skorpiono gėlimą, paralyžiuojantį ir sulėtinantį širdies plakimą bei kvėpavimą taip, kad aukos atrodo mirusios.

– Tikrai maniau, kad tave praradau.

Praradai mane?

Spoksojau į ugnį įsmeigusi akis, jos nematydama.

– Maniau, kad tave praradau taip pat, – išsprūdo.

Ugnis traškėjo ir pokšėjo, rydama medį. Ji priminė tą ugnį angelų būstinėje, kai Rafas nešė mane į saugią vietą, nors ir manė, kad esu negyva.

– Ačiū, kad sugražinai mane mano šeimai. Tai buvo beprotiškas, pavojingas dalykas.

– Tuomet tikrai jaučiausi šiek tiek beprotiškai ir pavojingai.

– Taip, mačiau. – Niekada nepamiršiu to vaizdo, kai jis įniršęs knežino gigantiškas skorpionų kameras ir žudė visus monstrus, išvydęs, jog miriau.

Jo lūpos sutrūkčiojo, lyg būtų juokęsis iš savęs.

– Turėjo būti linksma.

– Ne, tikrai ne. Tai buvo kažkas...

Širdį veriančio.

– Širdį veriančio, – aš suplastėjau blakstienomis, kai suvokiau, kas ką tik išsprūdo man iš lūpų. – Turiu galvoje... – nesumojau, kuo galėčiau pakeisti ką tik išstartus žodžius.

– Širdį, – jis giliu žvilgsniu stebėjau į liepsnas, – veriančio. – Garsas nuvilnijo iš jo lūpų, lyg būtų jam naujas, tarsi jis niekada anksčiau to nebūtų sakęs. Tada linktelėjo. – Taip. Manau, kad kaip tik taip galima pasakyti.

Liepsna spragsėjo. Stebėtina, kaip greitai ugnis gali tave sušildyti.

– Aš nesakiau, kad tau vėrė širdį, – iš to, kaip mekenau, galėjai pagalvoti, kad anglų

kalba man yra kažkas nauja. – Aš tik turėjau omeny, kad man buvo sunku... žiūrėti.

Jis nei patvirtino, nei paneigė, buvo ar nebuvo nors per nago juodymą apimtas sielvarto.

– Na gerai, galbūt tu atrodei šiek tiek susisielojęs. – Kaip nepatogu. Dabar aš visiškai nuėjau į lankas. Išbariau save, kad esu tokia mulkė, kartu atidžiai sekdamą jo reakciją.

Oranžinės ir raudonos liepsnos augo ir darėsi karštesnės. Spragsėjimas ir pokšėjimas buvo ritmiškas ir hipnotizuojantis. Ugnis tapo kaitri.

– Tu drebi, – pasakė. Ištarė nenoriai. Gal netgi liūdnei. – Nusiprausk po dušu. Garamums pasiseks ir čia bus karšto vandens.

Jis dvejojo, kol aš užgniaužiau kvapą.

Tada nusisuko.

Atsistojo ir patraukė į namo gilumą.

Vos tik neliko jo sparnų priedangos, ėmė smelktis šaltis. Stebėjau, kaip jis išnyksta prieblandoje. Pirmiausia ištirpo tamsūs sparnai ir palenkta galva, tuomet dingo platūs pečiai ir rankos.

Paskui neliko nieko.

SĖDĖJAU ČIA, stebėdama jį nueinantį, troškau ką nors pasakyti, bet nežinojau ką. Nenoriai pakilau nuo židinio. Užlipau laiptais, ieškodama dušo. Dabar namas atrodo šaltesnis.

Vonios kambaryje gulėjo prabangūs rankšluosčiai, sulankstyti taip, tarsi po skalbimo būtų nė karto nenaudoti. Veikiausiai jie taip guli jau keletas mėnesių.

Prausiausi po dušu žvakės šviesoje. Vanduo buvo drungnas, tačiau, palyginti su vandenynu, visiškai geras mano vis dar sustirusiai odai. Vis dėlto negaišavau. Užtrukau tik tiek, kiek reikėjo nuplauti smėlį, išsimuiliti ir kaip įmanoma greičiau ištrinkti galvą su šampūnu. Virpėjau nuo šalčio, kuris buvo persisunkęs į kaulus, ir negalėjau sulaukti, kada nusišluostysiu, išsidžiovinsiu plaukus ir sušilsiu.

Ant durų kabėjo storas chalatas. Labai norėjau apsigaubti juo. Tačiau tokia prabanga buvo skirta žmonėms pasaulyje Prieš Tai, o ne tiems, kuriuos kiekvieną minutę gali pagauti monstrai ar plėšikai.

Greitai apžiūrėjau drabužines ir stalčius, ieškodama kuo apsirengti. Geriausia, ką pavyko rasti – tai suknelės ilgio megztinį. Visa kita buvo beveik keturiais dydžiais per erdvūs. Susijuosiau megztinį kaklaskare ir įlindau į tamprias kelnes. Jos patogiai krito iki pat kulkšnių. Atrodo, kad tai buvo bridžai.

Esu tikra, kad būčiau pajėgusi rasti ir ką nors geresnio, tačiau nenorėjau ilgai deginti žvakės, kuri apšvietė laiptinės langą. Pro rūką menka švieselė nelabai matysis, tačiau kam šauktis bėdą?

Laiptų apačioje svetainę jaukiai apšvietė židinio ugnis. Rafas stovėjo ant kėdės ir lipnia juosta prie didelių langų staktų tvirtino antklodes. Veikiausiai jis galvojo tą patį, ką ir aš: kad žvakės šviesą galima įžiūrėti.

Stovėdamas ant kėdės ir siekdamas lango viršų, jis veikė raminausiai. Įprastas, buitinis veiksmas.

Na, tai normalu, jei nepaisysi jam už nugaros švelniai plazdančių tamsių sparnų. Manau, kad jis juos džiovino. Kabliai bei dalgiai buvo ištraukti ir spindėjo žvakės šviesoje. Nereikėjo gražintis plunksnų. Kažin, ar jis galanda savo dalgius?

– Tu nesi puolęs, ar ne? – išsprūdo nespėjus įsijungti proto cenzūrai.

– Sprendžiant iš to, ką esu girdėjęs, jums, žmonių dukroms, dėl to būčiau tik seksualsnis, – jis baigė klijuoti paskutinės antklodės kraštą. – Ką jūs visos matote bloguose vyrukuose?

– Aš paklausiau, Rafai. Tai rimta.

– Ar tai tavo šansas atpirkti? – jis nušoko nuo kėdės ir galiausiai atsisuko.

Kai išvydo mane, jo pečius sudrebino tylus juokas, kuris greitai peraugo į tikrą

kikenimą. Rafo juokas buvo toks, kad paprastai juo mėgaudavausi, išskyrus, žinoma, kai juokdavosi iš manęs.

Pažvelgiau į savo aprangą. Na taip – matyt, tikrai paskubėjau rinkdamasi. Tai, kas žvakės šviesoje atrodė kaip neaiškios paskirties mezginys, apšviestas kelių žvakių tapo megztiniu leopardo raštais. O kadangi buvo man per didelis, visur vyniojosi ir maskatavo. Tai, ką palaikiau tamsia kaklaskare, buvo raudonas kaklaraištis, o mano tariamai rudos puskojinės buvo skirtingų spalvų: rožinė ir purpurinė.

– Kodėl visi kiti gali atrodyti kaip teminio vakarėlio „Zombių medžiotojai“ dalyviai, o aš vis turiu rūpintis mada?

Jis nenustojo prunkšti.

– Tu atrodai kaip leopardinis šarpėjus¹.

Manau, kad jis turėjo galvoje mažus šunelius, panašius į mopsus, tik skęstančius stambiose odos raukšlėse.

– Negąsdink.

Trapiai septyniolikmetei būti pavadintai raukšlėtu mažu šuniuku – juk tai persekios visą likusį gyvenimą.

– Taip. Tu – jautri mergaitė. Tiesiog tu tokia esi, Penryn, – apšviestas židinio ugnies jis atrodė švelnesnių bruožų. – Tačiau jei tai sustiprintų tavo švelnųjį ego, galiu pasakyti, kad su sparnais atrodei puikiai, – pačią pabaigą ištarė ilgesingu balsu.

Staiga pasijutau nepatogiai.

– Ačiū... Aš manau.

– Nepatinka, kad su sparnais atrodei puikiai?

– Aš tiesiog bijau, kad tai tik vadinamojo pokšto dalis... hmm..., kad atrodau lyg raukšlėtas šuo su sparnais, bet juk esu miela ar beveik miela, – pažvelgiau į lubas, galvodama, ką pasakiau. – Na, nepasisekė pajuokauti. Ko gero, tai tikrai prastas pokštas.

– O, nesijaudink. Tu saugi, – pasakė raminančiu balsu. – Niekada nepasakyčiau, kad esi miela.

Pervėriau jį nuožmiu žvilgsniu. Jis kikenė iš savo replikos.

Ir štai taip jis sugrižo, tapdamas tuo pačiu Rafu, kurį pažinojau keliaudama.

PASIŠILDĖME VANDENS ant dujinės viryklės, kuri vis dar veikė, tik uždegti reikėjo degtukų. Atsisėdome prie židinio, gėrėme karštą vandenį iš puodelių, ir aš jam pasakojau, ką teko patirti nuo to laiko, kai matėmės paskutinį sykį. Šiluma buvo tokia maloni, kad norėjau susirangyti ir užmigti.

– Kur mano kardas?

Giliai įkvėpiau. Neminėjau kardo prisiminimų. Būtų buvę per įžūlu pasakoti, kad šniukštinėjau jo gyvenimą.

– Buvau priversta palikti jį daiktų krūvoje Prieplaukos 39, San Fransiske, kai mane

sugavo.

– Tu ją² palikai?

Linktelėjau:

– Neturėjau pasirinkimo.

– Ji nebuvo sukurta vienatvei.

– Spėju, kad kaip ir mes visi.

Mūsų akys susitiko ir aš pajutau, kaip kūnu nubėgo virpulys.

– Ji tavęs ilgėjosi, – pasakiau pakuždomis.

– Tikrai? – jo balsas buvo kaip švelni glamonė, o žvilgsnis, įsmeigtas man į akis, toks įdėmus, kad prisiekiu, jis matė kiaurai mano sielą.

– Taip, – iškaitau. Aš... – Ji visą laiką galvojo apie tave.

Žvakės liepsnos atšvaitas švelniai virpčiojo ant jo skruostų, lūpų.

– Sunku jos netekti, – dabar jo balsas buvo žemas tarsi urzgimas. – Net neišivaizdavau, kaip esu prie jos prisirišęs, – jis ištiesė ranką ir nukėlė šlapių plaukų sruogą, užkritusią man ant veido. – Kaip pavojingai galima prie jos priprasti.

Jo įdėmus žvilgsnis prirėmė mane, ir aš nepajėgiau nei judėti, nei kvėpuoti.

– Gal tokius žodžius turėtų išgirsti mergina? Gal ji taip pat trokšta būti su tavimi? – žodžiai išsiveržė greitai kuždesiu.

Jis užsimerkė ir giliai įkvėpė. Tada papurtė galvą.

– To negali būti.

– Kodėl?

– Taisyklės. Tradicijos. Pavojus. Pavojinga būti su manimi.

– Pavojinga būti be tavęs, – slinktelėjau arčiau prie ugnies.

Jis ištiesė ranką ir pataisė apklotą ant mano pečių.

– Tai nekeičia taisyklių.

Užsimerkiau ir pajutau, kaip jo šilti pirštai lengvai liečia mano kaklą.

– Kam rūpi taisyklės? Juk pasaulio pabaiga, pameni?

– Taisyklės yra svarbios mums. Angelai – karių padermė.

– Pastebėjau. Tačiau ką tai turi bendro?

– Vienintelis būdas ištikus amžius išlaikyti žudikų visuomenę drauge – griežta struktūra ir taisyklių laužymo netoleravimas. Priešingu atveju mes jau seniai būtume išsiskerdę.

– Net jei taisyklės nebeturi prasmės?

– Kartais jos turi prasmę, – šyptelėjo. – Tačiau tai nesvarbu. Svarbu priversti karius paklusti nurodymams, o ne juos teisti.

– O jei tai atriboja nuo tų dalykų ir žmonių, kurie rūpi?

– Ypač tada. Dažniausia tai pati efektyviausia bausmė. Tikram kariui mirti nėra labai baisu. Tačiau netekti žmonių dukters, vaikų, draugų, kardo – štai čia tikra bausmė.

Negalėjau nieko sau padaryti. Palinkau prie jo. Mūsų veidai buvo per bučinio atstumą:

– Mes tikrai baisios, ar ne?

Jis beveik nevalingai pažvelgė į mano lūpas. Tačiau nei atsitraukė, nei palinko į priekį. Tik kilstelėjo išlenktą antakį.

– Žmonių dukros tikrai pavojingos. Jau neminint, kad jos tikrai erzina, – patraukė pečiais, – retkarčiais visai mielai kiauksėdamos.

Atšlijau.

– Imu suprasti, kodėl tavo kardas tave paliko. – Ai. Negerai... išsprūdo. – Apgailestauju, ne tai turėjau galvoje...

– Ji paliko, nes turėjo paklusti įsakymui, kad nesusidurtų su tamsa.

– Kodėl?

Jis dirstelėjo į savo puoduką.

– Nes puolusysis su angelo kardu yra per daug pavojingas. Laikui bėgant jo sparnai pasikeičia ir ilgainiui, jei išgyvena ne vieną kovą, tampa itin žiauriu ginklu. Turėti puolusiojo sparnus ir angelo kardą – pernelyg pavojinga kombinacija, kad tai būtų leidžiama.

– Bet juk tu nesi puolęs, ar ne? Kodėl tavo kardas tave paliko?

– Ją suglumino sparnai, – gurdstelėjo lyg jausdamas troškulį, lyg vildamasis, kad tai stipresnis gėrimas. – Ji daug ką jaučia, tačiau neturi proto, – šyptelėjo puse lūpų.

Atsidusau ir pastačiau savo puoduką.

– Tavo kardas taip skiriasi nuo manojo. Ar jūs turite ką nors bendra su žmonėmis?

Jis pažvelgė į mane. Žudančios akys, švytinčios tobulame veide virš Adonio kūno.

– Nieko, ką patys pripažintume.

– Ir nėra jokios išeities, ar ne? – paklausiau. – Mes esame mirtini priešai ir aš turėčiau stengtis nužudyti tave kaip ir kiekvieną, panašų į tave?

Jis palinko į priekį, priglaudė kaktą prie manosios ir užsimerkė.

– Taip, – ištarė, o jo švelnus kvapas glostė mano lūpas.

Aš taip pat užsimerkiau, susitelkdama į šilumą, kurią skleidė jo kakta.

1 Šarpėjus (angl. *shar-pei*) – šunų veislė. Jaunų šarpėjų kailis sudribęs klostėmis (red. past.).

2 Rafas savo kardą vadina moteriškąja gimine (vert. past.).

RAFAS SUGRIŽO iš paieškų, radęs dėžutę sausų pusryčių ir indelį riešutų sviest. Jau norėjau keliauti, bet jis primygtinai įtikinėjo, kad jei karys nori gerai kautis, privalo ir valgyti. Be to, jam reikia pagalvoti, koks turėtų būti kitas žingsnis. Taigi kaip puikiai gebantis matyti tamsoje, jis pakilo aukštin, o aš sėdėjau prie žvakių.

Javainiai buvo su razinomis, dieviško skonio razinomis – turiu galvoje, kad jas valgydamas patiri nirvaną ar dar kažką, kas visiškai neprimena mirtį nešančių angelų.

Mūsų rankos bent šį kartą švarios, taigi javainius sėmėme saujomis ir pirštais kabinome riešutų sviestą. Neabejoju, kad čia buvo ir indų, tačiau kam vargintis? Kabinti pirštais lipnų gerumą ir laižyti jį lyg ledus – argi tai ne smagiau?

Razinos ir riešutų sviestas. Kas galėtų pagalvoti, kad taip malonu jausti jų skonį? Je dar turėtume šiek tiek šokolado, galėtume pasigaminti puikų, traškų šokoladinį batonėlį su arachisais, tokį, kokius parduodavo vidurinės mokyklos kepyklėlėje. Na, gal jis ir nebūtų toks skanus, kaip būdavo pasaulyje Prieš Tai, tačiau dabar jis nuostabus.

– Turiu grįžti į angelų būstinę, – pasakė Rafas, kabindamas pirštu sviestą.

Mano ranka su javainiais sustingo nepasiekusi burnos.

– Rimtai? Ten, kur pilna pamišusių, kraujo ištroškusių neandartaliečių, nuo kurių vos išsukome savo skūrą?

Jis kilstelėjo antakį. Nučiulpė sviestą nuo savo piršto.

Aš įsimečiau dribsnius į burną ir ėmiau kramsnoti.

– Jei jūs esate gražūs, dar nereiškia, jog viduje nesate neandertaliečiai.

– Iš to, ką pasakojai, spėju, kad riaušės nebuvo Urielio sumanymas. Bet kuris karys būtų pasakęs, kad taip gali nutikti. Jei apokalipse gundysi frustracijos apimtus karius, neaiškiai kalbėdamas apie jų misiją, išprovokuosi tik menkas grumtynes.

– Menkas grumtynes?

– Pernelyg senamadiška? – jis pakabino daugiau riešutų sviesto. Regis, jam patiko laižyti jį vieną.

– Žmonės buvo plėšomi į gabalus. Neperdedant. Į kruvinus, mažus, siaubingus kašnelius. Tai tikrai buvo ne menkutės grumtynės.

– Apgailestauju dėl to, bet nieko negalėjau padaryti, kad tai sustabdyčiau, – jo balse nejutau gailesčio. Jis atrodė šaltas, racionalus, pragmatiškas.

– Tai džiūgavimas dėl apokalipsės? O taip, juk reikėjo nudėti vargšus bejėgius žmones, – mano balsas skambėjo kaprizingai. Pasisėmiau sausų javainių ir pakabinau sviesto, nuberdama keletą dribsnių. Ir dar porą razinų.

– Jaudinimasis dėl apokalipsės neturi nieko bendra su žmonėmis.

– Nori mane apkvailinti.

Jis dirstelėjo į suterštą riešutų sviestą indelyje. Žvilgtelėjo į mane pakėlęs antakį ir nepalietęs sviesto, pastatė indą atgal.

– Žmonės papuolė atsitiktinai.

– Žudyti ir naikinti ištisą rūšį yra atsitiktinis dalykas? – nieko negalėjau padaryti, mano balsas skambėjo, lyg kaltinčiau jį, nors ir žinojau, jog jis nedalyvavo planuojant nušluoti mus nuo žemės paviršiaus.

Ar bent jau asmeniškai nebuvo į tai įtrauktas, tačiau juk aš to nežinau, ar ne?

– Jūs lygiai taip elgėtės su visokiomis rūšimis, – jis pačiuopo dėžutę su javiniais.

– Tai ne tas pats, – nustverčiau riešutų sviesto indelį.

– Kodėl ne?

– Gal mes galėtume sugrįžti į tas dienas, kai taviškiai linksminosi žudydami maniškius? – pakabinau daugiau riešutų sviesto.

Jis stebėjo, kaip laižau sviestuotus pirštus.

– Jie šventė džiaugdamiesi, kad galės išlaisvinti savo draugus.

– Angelai turi draugų? – paklausiau čiulpdama gardumą nuo piršto.

Jis pasimuistė ir sužaibavo į mane akimis.

– Kai kauniesi petys petin su kitais kariais, jie tampa tau broliais. Kiekvienas iš mūsų turi brolių, kuris nupuolė. Vienintelis dalykas, galintis suteikti viltį, yra paskutinio teismo diena. Tačiau jie pagaliau bus teisiami.

– Atpildo bausmė prieš teismo dieną? – jau vėl ketinau sugrūsti pirštus į stiklainį, kai jis suvertė ten dribsnius. Pirmiau turėsiu suvalgyti juos, ir tik tada vėl galėsiu laižyti sviestą.

– Sistema tokia griežta yra todėl, kad būtų galima išlaikyti tvarką. Tai padeda mūsų karių visuomenei išlikti drauge.

Kyštelėjau pirštą į dribsnių ir riešutų sviesto košę, galvodama, ar jis susierzinęs.

– O jei jie bus pripažinti kaltais? – pakabinau sviesto piršto galiuku. Nulaižiau jį mėgaudamasi paskutiniais saldaus skonio pojūčiais.

Jis staiga atsistojo ir ėmė vaikščioti po kambarį.

– Tuomet amžinybė tampa ilgesnė.

Žinojau, ką atsakys į mano kitą klausimą, tačiau vis tiek turėjau paklausti.

– Ir kada bus paskutinio teismo diena?

– Apokalipsės pabaigoje.

Linktelėjau.

– Teisingai. Tos, kurios visi taip nekantriai laukia, – šiomis dienomis nė kartą nesijaučiau geriau žinodama, kad esu teisi.

Jis giliai įkvėpė ir iškvėpė, tarsi būtų turėjęs nuleisti garą.

– Eime ieškoti mano kardo.

Buvo gaila švaistyti laiką skrendant į Prieplaukos 39, tačiau ten buvo ir kardas, ir

mamos sekimo prietaisas. Tas prietaisas vis dar teikė daugiausia šansų surasti Peidžę. Be to, gal pavyks pamatyti mamą, Klarą ir tuos, kurie – tikėkimės – paspruko iš salos. Jei jiems nepavyko, galbūt galėsiu kuo nors padėti.

Dokas sakė, kad šianakt skorpionai bus kažkur išvykę ir dabar jau žinau, kad skėrių skrydį virš angelų sambūrio veikiausiai organizavo Belylas. Šiuo metu Alkatrazo pabėgimo planas jau turėjo būti arba įvykęs, arba žlugęs. Negaliu net pagalvoti, kas dabar dedasi, jei planas nebuvo realizuotas.

Greitai suradau švarką, tiesa, per didelį, ir teniso batelius, kurie stebėtinai gerai pritiko. Tuo tarpu Rafas rado grėsmingą virtuvinį peilį ir įsikišo į dėklą prie liemens.

Rūkas ėmė sklaidytis. Atsivėrė ryškus nakties vaizdas: dylantis mėnulis ir vandenyne atsispindinčios žvaigždės. Tarp mūsų ir vandenyno driekėsi paplūdimys, nuklotas suniokotų namų sienojų ir stiklo šukėmis. Jos atspindėjo mėnulio skleidžiamą šviesą ir atrodė tarsi didžiulis mirguliuojantis jonvabalių kilimas. Tai buvo taip netikėtai gražu, kad net stabtelėjau pažiūrėti. Kaip gali suniokoti daiktai sukurti tokį nuostabų reginį?

Žvilgtelėjau, ar Rafas įvertino tai. Tačiau jis tik žiūrėjo į mane.

Drovėdamasi priėjau. Skristi jo glėbyje anksčiau buvo karinė būtinybė. Mes neturėjome daug laiko kitokioms mintims, išskyrus pabėgimą. Šįkart dariau tai savo noru, nors ir neturėdama iš ko rinktis, ir vis galvojau, kaip jo tvirtos rankos laikys mane, o šilta oda liesis prie manosios.

Pakėliau rankas lyg vaikas, kuris nori, kad jį pakeltų.

Jis akimirką dvejodamas žiūrėjo į mane. Ar jis pamena, kaip laikė mane savo glėbyje senojoje angelų būstinėje, kai manė, jog aš miriau? Kaip jis turėtų jaustis, tiek kartu laikydamas tą, nuo kurios taip ilgai buvo atskirtas?

Jis pakėlė mane ant rankų, apglėbė, ir aš apsivijau jo kaklą. Jis kilstelėjo mane aukšty, ir mano skruostas prisilietė prie jo skruosto. Plūstelėjo šiluma, bet atsispyriau pagundai prisiglausti.

Jis pabėgėjo porą žingsnių, mes pakilome į orą ir pasukome Alkatrazo link.

Jei nebūčiau skridusi su juo anksčiau, būčiau išsigandusi. Kybojau virš vandenyno, nuo ledinio vandens mane skyrė tik jo glėbys. Tačiau jo rankos laikė tvirtai, jaučiau jo šiltą krūtinę. Palenkiau galvą prie raumeningo peties ir užsimerkiau.

Jis brūkštelėjo savo skruostu man per plaukus.

Žinau, kad greitai turėsiu galvoti apie Peidžę, mamą ir Klarą. Mano prioritetai bus išgyvenimas, rūpestis surasti saviškius ir apsaugoti juos nuo monstrų bei panašių žmonių. Tačiau dabar, šią akimirką, leidau sau būti septyniolikmete mergina stipraus vaikino glėbyje. Aš netgi leidau sau pagalvoti apie „kas, jei“, apie galimybes, kurios būtų galėjusios pražysti pasaulyje Prieš Tai.

Tik trumpai.

Prieš rūpestingai uždarant savo svajones į seną saugyklą.

UŽUOT SKRIDEĮ išilgai pusiasalio, mes kirtome jį įstrižai ir taip pasiekėme San Fransisko įlanką. Nuo čia planavome skristi virš jos, pagal pusiasalio krantą. Tai ilgesnis kelias į Alkatrazą, bet, kaip mes ir tikėjomės, virš vandenyno buvo tirštesnis rūkas. Šiąnakt ore sklandė daugybė angelų ir skorpionų, tad Rafas buvo įsitikinęs, kad mums geriau skristi virš vandens, ir jis neklydo.

Oras buvo drėgnas, pūtė žvarbus vėjas. Be švarko, Rafas buvo pagrindinis šilumos šaltinis ir mums švilpiant per rūką negalėjau nesimėgauti jausdama jo kūną.

Rafas pasuko galvą, lyg būtų kažką išgirdęs, kiek pakrypo į šoną ir ėmė klausytis. Neturėjau nė menkiausio supratimo, kaip, sklendžiant pro debesis, jis susigaužo, ar skrendame reikiama kryptimi, ir dar mažiau supratau, kaip jis taip tiksliai nustato, iš kur sklinda kažkoks menkutis garselis, kurio aš negirdžiu, o jis – sugeba.

Mes palikome už savęs tiršto rūko tumulus ir tyliai skrodėme virš įlankos kybančias miglos draikanas. Silpnai švietė blausva mėnesiena, vos išryškindama apačioje plytinčią tirštą tamsą.

Pirmiausia išgirdau prislopintą variklių ūžesį ir vandens kliurksėjimą, paskui išvydau laivus. Apačioje, įlankoje, plaukė pustuzinis valčių. Kapitono Džeiko vedamo keltc nesimatė. Žinoma, nėra priežasties, dėl kurios jis turėtų čia būti, tačiau jog tai pabėgėliai iš Alkatrazo – neabejojau. Valtys buvo nelabai didelės, glotnios, bet gana erdvios, kad kiekvienoje tilptų bent tuzinas žmonių.

Ar Dysas ir Dumas sugebėjo atsivežti ir gelbėjimo komandą? Jei taip, aš jais žaviuosi. Tai reikštų, kad jiems pavyko rasti tiek valčių, kad būtų galima iš karto išplukdyti visus. Ir, regis, jie protingai pasinaudojo tamsa bei vandens keliu, užuot traukę pakrante.

Rafas leidosi žemyn, tyliai sukdamas ratus virš laivų, kaip ir aš, susidomėjęs, kas vyksta.

Valtys buvo pilnos žmonių, prigludusių vienas prie kito, kad būtų šilčiau. Veikiausiai kažkas žvilgtelėjo aukštyn ir pamatė tamsų judantį pavidalą, nes netrukus varikliai nutilo ir valtys plaukė nekeldamos jokių garsų. Jose matėsi vyrai, nusitaikę į dangų šautuvus, tačiau dauguma taikėsi ne į mus, vadinasi, buvome ne itin matomi. Ir geriausia žinia ta, kad nė vienas neiššovė.

Spėju, kad jiems buvo įsakyta šauti tik paskutiniu atveju, nes net ir vienintelio šūvio garsas galėtų prišaukti ordą monstrų. Valtys, regis, buvo visai saugios ir tyliai skrodė rūką. Jei tai Alkatrazo pabėgėliai, veikiausiai vandenyje jie praleido valandų valandas, o tai reikštų, kad didesnę kelio dalį plaukė išjungę variklius.

Niekur nesimatė šviesų, jokių judesių nei garsų, išskyrus didžiausios ir pagrindinės, vedusios visą flotilę, valtės stogą. Vandens atspindimos mėnulio šviesos pakako, kad

pamatytum, jog ant jo kažkas pririšta.

Tai buvo sumuštas skorpionas.

A plink gyvatišką monstrą kažkas sukinėjosi. Kol mes tyliai sklendėme paskui juos, galėjau geriau apžiūrėti.

Padaro kūnas ir uodega buvo stipriai pririšti. Jis bandė įgelti prie jo palinkusiai moteriai, iš užkimštos burnos sklido prislopintas šnypštimas. Moteris buvo taip įsitraukusi į savo veiklą, kad mūsų nė nepastebėjo. Ji kažką piešė ant jo krūtinės. Nemačiau jos veido, bet tai galėjo būti tik vienas asmuo.

Mano motina gyva ir nesužeista.

Iš abiejų pusių ją saugojo du ginkluoti vyrai. Vienas jų išsiskyrė raumeningomis rankomis, kitas buvo su „jupiška“¹ apykakle. Spėjau, kad tai Tatuiruotė ir Alfa. Jei taip, mano motina per pabėgimą padarė įspūdį pačiam pragarui, antraip jie nebūtų jos gynę, jai paišant ant skorpiono.

Sklendėme virš valties, tačiau buvo pernelyg tamsu, kad įžiūrėčiau, ką ji rašė.

– Ji lūpdažiu nupiešė ant jo krūtinės širdį ir jos viduryje rašo žodžius „Penryn ir Peidžė“, – sukuždėjo Rafas man į ausį. Apsukome ratą atgal į priekplauką. – Dabar j piešia gėles ant jo pilvo.

Negalėjau nenusišypsoti ir palingavau galvą.

Nuotaika pagerėjo.

Ir akimirksniu tvirčiau įsikibau į Rafaą. Kai kurie žmonės tai būtų palaikę apsikabinimu.

¹Čia: prestižinė, patogi (plg.: angl. yuppie – jauni verslininkai, sėkmingai darantys karjerą; red. past.).

PRIEPLAUKOS 39 beveik nepasikeitė. Visuose keliuose primėtyta lentgalių, pasta sunaikinti, laivas apvirtęs ant šono.

Kapitono Džeiko keltas, prasiskynęs kelią pro lentgalius, it dantyta karūna juosiančius laivagalį, buvo priplukdytas prie molo, nusėdęs žemiau nei privalėtų ir lėtai skendo. Vis dar veikiantis denio prožektorius vaiduoklišku spinduliu apšvietė prielauką.

Matyt, ne visi pasirinko plaukti iki pusiasalio žemyn palei įlanką. Kai kurie tikriausiai pasinaudojo pačiu trumpiausiu keliu: kirto įlanką iki sausumos ir išsiskirstė. Tai būtų logiška tikint, jog sausumoje yra daugiau šansų išgyventi nei vandenyne arba jei mieste turi mylimų žmonių. Nežinau, kas vedė tą laivą, tačiau tikriausiai ne kapitonas Džeikas. Nebent jis buvo spėjęs visiškai nusilakti, o tai visai įmanoma.

Stebėdami situaciją, ap sukome ratą virš molo. Plėšikautojai, mėnulio šviesoje pamatę mūsų šešėlių, išsiskirstė. Keletas jų dar visai vaikai. Matyt, gandai apie ant molo paliktus vertingus daiktus sklinda greitai. Man įdomu, ar jie nutuokia, kaip pavojinga čia būti?

Vos tik visi išnyko, mes tyliai nusileidome.

Rafas sulaukė mane truputėlį ilgiau nei reikėtų, tada pastatė ant žemės. Dabar aš užtrukau paleisti rankas nuo jo kaklo ir atsitraukti nuo šilto kūno. Jei mus būtų kas nors stebėjęs, būtų galėjęs pagalvoti, kad esame pora, kuri naudojasi nakties sutemomis, kad pasibučiuotų.

Šviesos išryškino kyšančias prielaukos sijas ir lentas. Mes stebėjome ir klausėmės, ar aplinkui nieko nėra, o mūsų iškvepiamas oras čia pat virto rūko tumulais.

Kažkas verkė.

Prie sugriuvusios saldainių krautuvėlės sėdėjo vieniša figūra. Ji stengėsi neišsiduoti, bet silpnas kūkčiojimas vis tiek girdėjosi.

Kažką atpažinau toje sudžiūvusioje figūroje ir balse. Daviau ženklą Rafui, kad jis pasiliktu, kol aš šnektelėsiu. Ratu aplenkiau apšviestą plotą.

Tai Klara. Apsikabinusi savo trapų kūną, vieniša ir kūkčiojanti, ji atrodė gerokai mažesnė nei yra iš tikrųjų. Ant jos skruostų, primenančių džiovintą jautieną, žibėjo ašaros.

– Ei, Klara. Tai aš, Penryn, – tyliai šūktelejau, atsitraukusi per keletą pėdų, kad mirtinai jos neišgąsdinčiau. Ji aiktelėjo. Žinoma, kad jos vos neištiko širdies smūgis.

Ji nusišypsojo puse lūpų, dar sukūkčiojo ir atpažino mane. Žengiau prie jos ir atsisėdau šalia. Lentos buvo kietos ir drėgnos. Negalėjau patikėti, kad ji tiek valandų čia išsėdėjo.

– Kodėl tu čia? Turėtum bėgti, kiek kojos neša.

– Tai vienintelė vieta, kur būdama esu arčiausiai savo šeimos, – jos balsas užlūžo. – Čia praleidome tiek laimingų sekmadienių, – ji lėtai palingavo galvą. – Neturiu daugiau kur eiti.

Jau ketinau pasakyti, kad keliautų į Pasipriešinimo stovyklą, bet prisiminiau, kaip jie elgėsi su ja ir kitomis skorpionų aukomis. Žmonės, kurie laidoja savo mylimuosius tik todėl, kad bijo rizikuoti priimti juos pasikeitusius, tokius kaip Klara, veikiausiai niekada jos neprisileis. Nenuostabu, kad ji nepatraukė drauge su Pasipriešinimo judėjimu.

Stipriai apkabinau ją per pečius. Tai viskas, ką galėjau padaryti.

Ji šyptelėjo, veidu vėl nuriedėjo ašaros ir šypsnį greitai pakeitė skausminga grimasa.

Kažkas sužvangėjo ir nuriedėjo šalimais.

Abi įsitempėme. Tai tik patvirtino, kad Klara nebuvo visiškai nusiteikusi pasiduoti.

Iš už mašinos išbėgo maža, purvina mergaitė su susivėlusiu plaukų kupeta. Tada išlindo suaugusio žmogaus ranka, bandydama ją pastverti.

– Tai ji, – pasakė mergaitė. – Aš girdžiu. Ji čia.

Už mašinos kažkas sušnibždėjo.

Mergaitė papurtė galvą. Ji apsisuko ir bėgo į mus.

– Grįžk atgal! – pakuždom ragino atkaklus balsas. Iššoko vyras ir pasilenkęs nusivijo ją. Jis pagriebė mergaitę į glėbį ir nulėkė atgal. Mergytė muistėsi ir raitėsi, lyg būtų be kaulų. Ji spardėsi, visaip sukaliojosi, net buvo besiruošianti garsiai suklykti, bet vyras užspaudė ranka jai burną.

Man pasigirdo, kad prislopintu balsu ji šaukė „mamyte!“

Priešingai nei aš, Klara sėdėjo visiškai nejudėdama.

Iš už mašinos išlindo kitos mergaitės veidas. Ji buvo kiek didesnė, tačiau tokia pat purvina ir susivėlusi, kaip ir pirmoji. Išplėtusi akis ji spoksojo į mus.

– Ela? – Klara sušnibždėjo taip tyliai, kad net man buvo sunku ją išgirsti. Ji atsistojo beveik šnupuodama. – Ela?! – susverdėjo ir leidosi bėgti pas jas.

Oi. Tai gali būti tikrai nuostabu arba labai baisu.

Jau tamsu ir mes pakankamai toli, tad esu tikra, kad jie negalėjo gerai įžiūrėti, kaip Klara dabar atrodo. Atsistočiau ir diskretišku atstumu, jei kartais ji pageidautų, kad pasišalinčiau, nusekiau paskui ją. Ne todėl, kad būčiau norėjusi jai padėti, jei šeima ją atstumtų, bet kad ji žinotų, jog yra, kas ją palaiko.

Vyras sustingo. Jis pasisuko su mergaite ant rankų. Vaikas prislopintu balsu suriko „Mama!“

Antroji mergaitė atsargiai žengtelėjo iš už mašinos.

– Mama? – ji atrodė visiškai sutrikusi ir abejojanti.

– Kloja, – bėgdama Klara sukūkčiojo jos vardą.

Vyresnioji artinosi prie Klaros. Jau ketinau plačiai nusišypsoti, kai mergaitė kluptelėjo ir sustojo, įsmeigusi į savo mamą plačias akis. Ji buvo pakankamai arti, kad galėtų geriau

mus įžiūrėti. Vėl išvydau Klarą savo mamos ir kitų žmonių akimis, – taip, kaip ją matė aplinkiniai. Ji tikrai atrodė lyg prisikėlusi iš kapo.

Prašau, Kloja, tik neklyk. Klarai tai būtų visko pabaiga. Ji buvo gana tvirta, kaip išgyventų skorpionų ataką, jai užteko jėgų iššliaužti iš ten, kur buvo gyva palaidota, ir ištrūkti iš Alkatrazo monstrų. Tačiau mažos mergaitės klyksmas taip sudaužytų jos širdį, kad niekas niekada jos iš naujo nesuklijuotų.

Klara taip pat susvyravo ir sustojo. Vilingą nuostabą jos veide pakeitė nežinios siaubas.

J aunesnioji mergaitė išsprūdo iš vyriškio glėbio ir metėsi į mus. Kitaip nei jos sesutė, ji nedvejodama šoko į Klaros glėbį.

– Žinojau, kad tai tu! – mergaitė apkabino mamą, tirpdama iš džiaugsmo. – Tėtis privertė mus laukti, kol įsitikinsime. Mes stebėjome visą amžinybę. Tu tik verkei ir verkei, ir mes nieko negalėjome suprasti. Paskui ėmei kalbėtis ir aš atpažinau! Girdėjau tavo balsą ir atpažinau! Matai, tėti? Juk sakiau.

Tačiau tėtis stovėjo per kelis žingsnius ir sustingęs spoksojo į Klarą.

Klara drebančia ranka paglostė Elos plaukus.

– Taip, mažute, tu buvai teisi. Aš taip tavęs ilgėjausi. Labai labai, – ji maldaujančiomis akimis pažvelgė į Kloją ir vyrą.

Kloja dvejojama žengė artyn.

– Mama? Ar tai tikrai tu? Kas tau nutiko?

– Taip, mieloji. Tai aš. Man viskas gerai, – ištarė Klara. – Dabar man viskas gerai, – ji ištiesė ranką ir Kloja nedrąsiai žengė į priekį.

Tėtis truktelėjo mergaitę atgal.

– Ar tai užkrečiama?

– Kas? – Klara atrodė sumišusi.

– Ar nuo tavęs galima užsikrėsti? – tėtis ištarė žodžius taip, lyg ji daugiau nekalbėtų jo kalba.

– Ne, – sušnibždėjo Klara. Jos balsas užlūžo ir aš supratau, kad ji vos valdosi, – prisiekiu.

Kloja išslydo iš tėvo gniaužtų. Ji stabtelėjo, spoksodama į Klarą. Ir kiek nedrąsiai leidosi apkabinama. Apglėbta mergaitė įsikniaubė į savo mamą taip stipriai, kaip ir jos mažoji sesutė.

Klaros vyras žvelgė į jas, lyg būtų plėšomas dvejonių: prisijungti prie šeimos ar pabėgti. Jis stovėjo, stebėdamas, kaip vaikai čiauška su mama apie tai, kaip jie čiaėjo raustis, nugirdę, jog prieplaukoje palikta vertingų daiktų. Kaip jos maldavo tėčio ateiti čia paskutinį kartą. Kaip jos įsivaizdavo, jog keliauja čia savo sekmadieninių pietų, kaip buvo pratusios.

Švelnus Klaros šnekučiavimasis su savo mergaitėmis priminė man mamą, kurią turėti

privalo kiekvienas vaikas. Mergaitės jautėsi jaukiai ir buvo laimingos savo mamos prieglobstyje. Žinau, kad tai puikus jausmas.

Po kurio laiko ir jų tėvas lyg sapnuodamas žengė prie Klaros. Jis be žodžių apkabino jas visas ir prapliupo raudoti.

Vaizduotėje pamačiau šią prieplauką tokią, kokia ji buvo, kai Klara su vyru atsivesdavo čia papietauti savo vaikus. Žuvėdrų klyksmas, sūrus vandenyno oras ir Kalifornijos saulė. Mačiau rankomis susikibusią porą ir priešais bėgančias mergaites Klarą, tokią, kokia buvo tada: gaivia oda, su puokšte gėlių, nupirktų ūkininkų turguje, besijuokiančią drauge su savo vyru tingią sekmadienio popietę.

Vėl grįžau į šešėlių prieglobstį.

PASIRUOŠIAU SARKASTIŠKAI Rafo reakcijai į Klaros susitikimą. Jis st atsišliejęs į beveik neapgadintą krautuvėlės sieną – tamsi, grėsminga figūra nakties tamsoje. Jei jo nepažinčiau, aplenkčiau dideliu ratu, kad nereikėtų susitikti.

Kai priėjau arčiau ir galėjau įžiūrėti veidą, nepamačiau jame sarkazmo. Jis stebėjo Klaros susitikimą su šeima kur kas jautriau, nei galėjau įsivaizduoti, jog angelai taip gali. Netgi Rafas.

Tuomet prisiminiau Belylo žodžius, kad angelams neskirta būti vieniems. Taigi veikiausiai jis geriau tai suprato, nei aš galėjau įsivaizduoti.

– Aš atšaukiu tavo kario statusą, – pasakė žiūrėdamas į Klarą ir jos šeimą.

– Aš turėjau kario statusą?

– Apytikriai trisdešimt sekundžių.

– Kokį bjaurų nusikaltimą padariau, kad praradau tokį vardą?

– Tikras karys pirmiausia būtų susigražinęs kardą ir tik paskui pasinėręs į asmeninius reikalus.

– Viskas, kuo aš užsiimu, yra asmeniška. Kiekviena kova, kurią kovojau, buvo asmeniška, – atsakiau vesdama Rafą prie nuolaužų ir žvirgždo krūvos, kur buvau paslėpusi kardą.

– Hmm. Geras atsakymas. Galbūt ilgainiui savo statusą ir atgausi.

– Nesitikiu, – rausiau medines nuolaužas, kol pamačiau išteptą pliušinio meškučio snukelį. – Štai ji, – atsargiai ištraukiau meškutį ir kardą. Išdidžiai pakėliau iš vestuvinio vualio surauktą sijoną, kad parodyčiau jam dėklą.

Rafas akimirką dėbsojo į kardo maskuotę:

– Ar bent jau žinai, kiek ji yra nužudžiusi?

– Tai puiki maskuotė, Rafai.

– Šis kardas nėra šiaip sau angelo kardas. Tai arkangelo kardas. Geresnis už angelo kardą. Jei dar neaišku. Ji gąsdina kitų angelų kardus.

– Ką, kiti kardai dreba savo dėkluose, kai ją pajunta? – nuėjau prie kapitono Džeikbo laivo, kur matėsi krūva išblaškytų šiukšlių.

– Taip, jei nori žinoti, – atkirto sekdamas mane. – Ji buvo sukurta pačiai didžiausiai pagarbai. Kaip manai ji turėtų jaustis, užmaskuota pliušiniu meškučiu ir vestuvine suknele?

– Tai ne vestuvinė suknelė, tai sijonas jos dėklui. Ir jis mielas.

– Ji nekenčia meilumo. Ji nori grubaus, randuoto patrauklumo.

– Niekas negali nekęsti meilumo.

– Angelo kardas gali, – jis kilstelėjo antakį ir pažvelgė į mane iš savo aukštybių.

Nepasakosiu jam, kiek mielų angelų statulėlių turėjome pasaulyje Prieš Tai.

Mamos sekimo prietaisas turėjo būti kažkur čia, bet negalėjau jo rasti tarp išblaškytų šiukšlių. Vis dėlto pastebėjau nusegamą rankinės dirželį su prikabintais raktais. Ketinau pririšti meškutį prie dėklo, ir tai būtų buvę tobula. Vieną kaspino, prisiūto prie meškučio, galą apsukau aplink jo kaklą, kitą pririšau prie dėklo dirželio.

– Ar jau davei jai vardą? – paklausė Rafas. – Jai patinka galingi vardai, taigi galėjai nuraminti ją suteikdama gerą vardą.

Įsikandau į lūpą, kai prisiminiau, kaip Dysui–Dumui pasakiau kardo vardą.

– Hm, galėčiau pavadinti taip, kaip jai patinka, – plačiai nusišypsojau.

Rafas atrodė lyg lauktų blogiausio.

– Kardo nešiotojas gali tik vieną kartą suteikti vardą. Jei jau ją kaip nors pavadinai, tas vardas galios tol, kol kardas bus su tavimi.

Prakeikimas.

Jis rūsčiai pažvelgė į mane:

– Koks jis?

Norėjau sumeluoti, bet kokia prasmė? Atsikrenkščiau:

– Pliušinis meškutis.

Jis taip ilgai tylėjo, kad ėmiau galvoti, jog neišgirdo, bet galiausiai ištarė:

– Pliušinis. Meškutis.

– Tai buvo tik mažas pokštas. Aš nežinojau.

– Minėjau, kad vardai turi galią, ar ne? Ar bent suvoki, kad kovos metu ji privalės apie save pranešti priešininko kardui? Ji turės ištartį absurdišką frazę: „Aš esu Pliušinis meškutis iš senovinės arkangelų kardų kolekcijos. Arba: lenkitės man, Pliušiniam meškučiui, kuriam prilįgsta tik du kardai visuose pasauliuose.“ – Rafas papurtė galvą. – Kokios pagarbos ji nusipelnys?

– O, rimtai? Niekas vis tiek nepuls garbinti dėl tokio pompastiško pareiškimo, nesvarbu, koks būtų vardas. – Aš užsimečiau ant peties dirželį ir meškučio kardas prigludo man prie klubo, kur ir turėjo būti.

Šalia rankinės pastebėjau mamos sekimo prietaisą. Nuskubėjau prie jo ir įjungiau.

– Nustebtum sužinojusi, kiek priešininkų įveikiau vien tik pasakęs, kad esu Rafaelis, Didysis arkangelas, Dievo įtūžis. – Jis pervėrė mane rūsčiu žvilgsniu.

Man dingtelėjo, kad dėl demoniškų sparnų jis prarado teisę į savo vardą ir titulą. Iš jo liūdnu akių supratau, kad taip ir yra.

Sekimo prietaise geltonoji rodyklė mirksėjo ties angelų būstine Pusmėnulio įlankoje Sunkiai atsidusau. Ar galėčiau bent kartą rasti savo sesutę kur nors saugioje ir ramioje vietoje?

– Peidžė yra angelų būstinėje.

Rafas dėbtelėjo į mane tarsi sakydamas: „šiukštu, nediršk“:

– Turi omenyje, ten, iš kuri ištraukiau tave leisgyvę, nes jie žudė kiekvieną žmogų, kurį tik buvo nustvėrę?

– Ačiū, beje.

Jis perbraukė pirštais sau per plaukus. Atrodė susijaudinęs.

– Žinai, esu tikras, kad galėčiau rasti tau kur nors mielą mažą slėptuvę su maisto atsargomis dvejiems metams.

– Spėju, kad tokios jau užimtos.

– O aš spėju, kad kas nors su džiaugsmu vieną tokią tau atiduotų, ypač jei aš gražiai paprašyčiau, – jis santūriai šyptelėjo. – Galėtum pasiimti trumpas atostogas ir išlįsti, kai viskas bus nurimę. Pasislėpk, išlauk, pasisaugok.

– Geriau jau tu pasisaugok. Gali būti klaidingai suprastas to, kas nerimauja dėl manęs.

Jis papurtė galvą:

– Aš tiesiog jaudinuosi, kad kai kas gali atpažinti mano kardą tavo rankose. Jei porai metų tave paslėpsiu, gal ir aš išvengsiu keblumų.

Sukandau lūpą, kad neprasižiočiau, bet vis tiek išsprūdo:

– Ir ką tu darysi, kol aš būsiu paslėpta?

– Atsiimsiu sparnus. Išsiaiškinsiu, kaip sekasi mano tautai, sutvarkysiu kitus reikalus, – jis giliai įkvėpė. – O kai viskas nusistovės, grįšiu su jais namo.

Linktelėjau ir suleidau nagus į delną, kad susikaupčiau.

– Negaliu pasakyti, kad tai manęs nevilioja, Rafai. Būti saugiai – skamba nuostabiai, – liūdnai nusišypsojau. – Galbūt priimsiu tavo pasiūlymą, kai tik surinksiu į krūvą savo šeimą. Turiu galvoje, jei dar būsi netoliese ir norėsi padėti.

Jis atsiduso.

– Ilgiuosi tų dienų, kai moterims buvo įsakoma ir jos neturėjo kito pasirinkimo.

– Ar tai nėra mitas? Garantuoju, niekas niekada neįsakinėjo mano mamai... niekada.

– Veikiausiai tu teisi. Moterų nepaklusnumas tavo šeimoje gali turėti galias šaknis, siekiančias kartų kartas. Tu kaip maras žemėje.

– Kol mes būsimė maras ir angelams, visi kiti mums atleis.

– Oi, tu tikrai esi maras bent jau vienam angelui. Ar yra dar kas nors, ką galėčiau tau pasakyti, idant atkalbėčiau nuo važiavimo į angelų būstinę?

Trumpam susimąščiau.

– Norėčiau, kad būtų. Mano gyvenimas būtų daug lengvesnis.

– Kas, jei aš atsisakysiu padėti tau ten nusigauti?

– Tuomet eisiu arba važiuosiu viena.

– O jei nutempsiu tave į kalėjimą ir užrakinsiu?

– Tada panaudosiu savo gražų mažytį kardą keliui prasiskinti.

– Kas, jei paliksiu savo kardą už kalėjimo sienų?

– Nepaliksi. Jei pats negali jos turėti, nori, kad aš ją turėčiau, tiesa? Drauge mum geriau nei atskirai.

Mūsų akys susitiko.

– Be to, kas mane išleistų, jei tau kas atsitiktų?

Jis pašnairavo, tarsi mintis, kad jam gali kas nors nutikti, būtų juokinga.

– Belylas tikriausiai vis dar yra angelų būstinėje, – pasakiau.

– Ir kodėl taip manai?

– Daktaras, operavęs Peidžę, mano, kad ji prisirišusi prie Belylo. Kas žino, kokį keistą gyvulišką instinktą jie jai įskiepijo? Ji gali jausti, kur jis yra, – pakėliau mamos sekimo prietaisą. – Seku Peidžę. Ji seka Belylą. Negali manęs sulaikyti nuo Peidžės paieškų, ta kodėl negalėtum pasinaudoti situacija ir nuskraidinti ten mane?

Jis perliejo mane rūsčiu žvilgsniu.

– Kartą jau mačiau, kaip tu mirei. Ar to negana?

– Viskas, ką tau reikės padaryti – tik pasistengti, kad tai nepasikartotų, – nusišypsojau. – Paprasta.

– Vienintelis paprastas dalykas esi tu. Užsispyrusi, maža... – jis netikėtai liovėsi niurnėjęs, ir aš įtariau, kad šįkart jis sakė ne komplimentus.

Pagalčiau ištiesė rankas.

Būti taip arti, kad gali jausti jo širdies plakimą prie savo krūtinės – tai nervina. Jis išskleidė sparnus, aš tvirtai apkabinau jį, ir mes pakilome.

SKLENDĖME TAIP arti vandens, kad beveik galėjome plaukti. Vyliausi, jog saug praskrisime didžiąsias bangas. Purslai tiško kaip ledinis dušas. Veidu įsikniaubiau Rafu į kaklą, gerte gerdama jo šilumą.

Buvo taip šalta, kad mano rankos protestuodamos norėjo atsigniaužti ir nukristi. Neguodė ir tai, kad šis kelias – vienintelis, kuriuo galime patekti į angelų būstinę nepastebėti. Jei skristume virš sausumos, jie mus pamatytų.

Nors sklendėme prie pat vandens, nors Rafas plaukė, ko gera, tik kartą gyvenime, jis išliko ramus ir stoviškas. Aš truputį nerimavau. Negalėjau negalvoti, kad tai gali būti paskutinis dalykas, kurį darau. Negalėjau neprisiminti krauju aptaškytų pamišusių karių vaizdo.

Rafas tvirčiau apkabino mane.

– Laikas parodyti šiek tiek jausmų. Turėtum bijoti.

– Aš drebu, nes labai šalta.

– Tu miela, kai bijai.

Piktai dėbtelėjau.

– Taip, tu taip pat mielas, kai bijai.

Jis prapliupo kvatotis.

– Turi galvoje, kad aš pritrenkiančiai gražus, kai nebijau. Todėl, kad niekada nesi mačiusi manęs išsigandusio.

– Sakiau, kad esi mielas, o ne pritrenkiančiai gražus.

Artėjome prie kranto. Kol kas mūsų juokavimus gožė į uolas ir smėlį atsimušančios bangos. Tačiau priskridę arčiau abu instinktyviai nutilome.

Mes neturėjome jokio plano. Pažiūrėsime, kas vyksta, ir pasišalinsime. Šiek tiek pasukome į naujos angelų būstinės pusę, kad galėtume nusileisti nepastebėti. Nusileidome paplūdimyje, ant stataus kranto, pačiame viešbučio sodo pakraštyje.

Slėpdamiesi už uolų, tvorų ir krūmų, sukaupe visą drąsą sėlinome prie apšviestos pievelės. Senieji žibintai, sudaužyti grumtynių metu, buvo pakeisti naujais. Tačiau sustatyti bet kaip, kreivai. Tas, kas juos tvarkė, nesivargino dėl kokybės.

Stengiausi mėgdžioti slaptus Rafo judesius ir sklandžią koordinaciją, bet manc sustingusios galūnės buvo it negyvos ir aš turėjau kelis kartus prisilaikyti už jo, kad nenugriūčiau. Jis žvilgtelėjo į mane siūsdamas aiškia žinia, kad su savo sunkumais turiu susidoroti pati.

Pasukome prie gyvatvorės ir palei ją traukėme pievelės link. Sodo pakraščiai buvo užversti vakarėlio likučiais, tarsi juos būtų išplovusios bangos. Išvartyti stalai, kėdės, išmėtytos aukštyn kojomis, sudraskyti kostiumai ir kiti suniokoti daiktai.

It margaspalvis kilimas ant pievelės draikaliojosi sparnų dangalai, kaukės, kiti sunkiai beatpažįstami daiktai. Taip pat matėsi tamsūs lopai, kurie dienos šviesoje veikiausiai būtų raudoni. Jei koks nors tarnas ir buvo likęs, jis tikrai neturėjo ūpo čia tvarkytis.

Po pievelę išsibarstę angelai, regis, buvo per daug užsiėmę, kad ką nors pastebėtų. Viena grupelė, dar su kaukėmis, kažką giedojo. Jų balsai derėjo gražiai, tačiau vėjo blaškomų šiukšlių fone jie buvo panašesni į žygį atšventusius piratus.

Kiti kažką krovė šalia rūmus primenančio viešbučio. Jie bandė iš medinių dėžių susirešti stalą. Šalimais matėsi skirtingo aukščio stulpai. Virš jų kybojo angelas, bandydamas pritvirtinti spalvingas vėliavėles, kurios plazdėtų vėjyje tarsi pilies vėliavos. Du angelai kilo aukštyn, rankose laikydami transparantą. Jie pririšo jį tarp dviejų aukščiausių polių. Ant jo matėsi keletas simbolių, surašytų kaip tekstas.

Pamačius jį, Rafo žvilgsnis tapo šaltas ir priešiškas.

Klausiamai žvilgtelėjau, norėdama sužinoti, kas ten parašyta.

Jis palinko prie manęs, bet vis tiek vos vos išgirdau žodžius:

– Balsuok už Urielį šiandien, pradėk apokalipsę rytoj.

Nesuprantu angelų politikos potekstės, tačiau suvokiau, jog tai negerai. Jie ruošė vietą Pasiuntinio rinkimams.

Iškėlė dar vieną plakatą. Šįkart jis buvo pasuktas taip, kad matytųsi iš viršaus. Plakatai vyniojo milžiniško ūgio angelas sniego baltumo sparnais. Belylas.

Susižvalgėme su Rafu ir pasukome į jų pusę.

Prisėlinom arčiau. Rafas rado ant krūmo numestus sparnų dangalus. Ant tamsių plunksnų vos laikėsi sudriskę blizgučiai, tačiau jis lengvai juos atskyrė, palikdamas tik plunksnas. Tada užsimetė ant savo sparnų ir aš padėjau sutvarkyti jas taip, kad atrodytų glotnios.

Jis taip pat pasičiupo nuo pievelės kaukę. Aš ją užsegiau. Kaukė buvo sodria raudonos spalvos, aplink akis ir ties skruostais puošta sidabru. Ji dengė visą jo veidą, išskyrus burną.

Rafas atsistojo ir, netardamas nė žodžio, prisitraukė mane prie savęs, uždengdamas man viešbučio pievelę. Turėjau dirščioti pro jį, kad pamatyčiau angelus, bet jie manęs irgi nematė. Rafas pakankamai didelis, kad mane paslėptų. Žiūrint iš toli mes galėjome atrodyti kaip nuo pobūvio vietos tolstantis karys.

Bijojau, kad angelai neskristų virš mūsų, nes tada jie pamatytų ir mane. Laimė, jie turėjo kitų užsiėmimų arba nebuvo tokie energingi, kad be reikalo skraidytų. Mes traukėme prie pievelės, kur stovėjo Belylas. Laikiausi prie Rafo. Tai nebuvo sunku, nes jis ėjo neskubriu tempu.

Belylas stovėjo už Urielio, pačiame palydos pakrašty. Urielis jam įsakinėjo.

Rafas žvilgtelėjo į dangų. Pagalvojau, gal jis kažką nugirdo. Belylas taip pat pakėlė akis. Jis palinko prie Urielio ir jie greitai apsikeitė keliais žodžiais.

Vienas po kito metę darbus angelai sužiuro aukštyn. Duslus riaumojimas, sumišęs su dūžtančių bangų mūša, tapo kurtinantis ir jo jau negalėjai nepaisyti.

Mūsų link skrido už naktį tamsesnis knibždantis debesis. Jis maišėsi, plėtėsi, vėl traukėsi, tarsi pulsuotų.

Virš mūsų galvų skrido tūkstančiai skorpionų, skleisdami šiurpų, su niekuo nesupainiojamą gaudesį.

ŠEŠĖLIAI LEIDŽIASI žemyn. Pievelės pakraštyje žibintų šviesos jų nepasiekia. Rašybiškai vaizdas, kuris man yra pernelyg tamsus, kad ką nors atskirčiau. Pastebiu atgal į dangų pakylantį šešėlių mirguliuojančiais vabzdžio sparnais.

Iš tamsos išnyra mažoji Peidžė.

Ji eina atsargiai, laikysena tiesi, tarsi būtų pusiau mašina, pusiau mergaitė. Skustuvų ašmenų dantys atspindi žibinto šviesas, o jų nutviekstos siūlės veide spindi tamsiai raudona spalva.

Dabar, jau daugiau žinodama, pastebiu, kad judėdama ji tikrai jaučia didžiulį skausmą, tačiau veidas to neišduoda. Ji kenčia, greičiausiai dėl skausmo negali pasilenkti ar pakeisti veido išraiškos. Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad ji turi tokią plieninę ištvėrę.

Belylas pakreipia galvą, stebėdamas ją, einančią artyn.

– Mažasis Vikšreli, – ištaria, – ar čia tu? – Jo lūpos išsilenkia šypsena, kurioje telpa pasididžiavimas ir nuostaba. – Jau nebešliauži purvu.

Jis ištiesia ranką.

– Jau pati eini, ar ne?

Žudantis jausmas matyti, kaip mano sesė deda į jo delną savo mažą rankutę.

Dokas buvo teisus. Giliai viduje ruseno viltis, kad jis pamišęs. Tačiau matydama, kaip Peidžė kreipiasi į Belylą, pagalvojau, kad su mumis ji ko gera jautėsi siaubingai.

Peidžė pažvelgė į jį. Akims susitikus, jos kaklas įsitempė. Taip laikydamiesi už rankų jie beveik galėtų būti tėvas ir dukra.

Belylas praskleidžia savo vogtus sparnus ir, laikydamas Peidžės ranką, pasisuka nusišypsoti Urieliui. Jo šypsena tarsi sako: „Matai? Tik pažiūrėk, kokie mano trofėjai.“

Peidžė trukteli jo ranką, kad Belylas pasilenktų arčiau. Net pamanau, kad ji gal ketina pabučiuoti. Nuo šios minties man suspazmavo pilvą.

Tačiau ji strykteli ir įkanda jam į kaklą.

Peidžė purto galvą it pasiutęs šuo, kol išplėšia gabalą mėsos iš jo kaklo.

Belylas sužviegia.

Visur tykšta kraujas.

Urielis ir jo palyda atšoka atgal. Visi kiti meta savo darbus ir ima spoksoti.

Burzgesys viršuje darosi vis garsesnis. Tolumoje dūzgia naujas skorpionų spiečius, pasirengęs dar vienam skrydžiui pro mus. Ar visą šį laiką skorpionai neklausė Belylo nurodymų? Ar jie įpykę?

Peidžė išspjauna kąsnį ir stveria Belylui už galvos, nelaukdama, kol jis ištrūks jai iš rankų. Ji kimba į veidą.

Trys skorpionai neria iš dangaus prie jų.

Aikteliu išsigandusi, kad jie puls Peidžę. Tačiau jie griebia Belylą.

Jie šaudo gyliais pirmyn ir atgal, leisdami jam paralyžiuojančius nuodus.

Užuot pribaugusi, Peidžė ima ją spardyti. Šūkauja ant jo. Rauna plaukus, plėšia odą. J drasko jo kūną ir spjaudo į veidą.

Ir visą laiką verkia.

Apstulbstu matydama savo mažosios sesutės įniršį. Belylas nemenkas priešininkas, bet ji užklupo ją visiškai netikėtai. Niekada nebuvo mačiusi taip įsiutusios septynmetės. Ir, žinoma, niekada nemačiau panašaus pykčio apimtos Peidžės. Ji tvatino angelą savo mažais kumštukais taip, lyg būtų kovojusi ne su juo, o su savo vidiniais demonais.

Kol stebiu tai, kas liko iš mano sesers, mano širdyje kažkas degte dega ir pavirsta plėnimis. Lūpos pajunta sūrią drėgmę ir aš suvokiu, kad verkiu.

Į mane padvelkia vandenyno vėjas, ir aš imu virpėti lyg gležnas žiedlapis.

RAFAS SKUODŽIA per uolas prie Belylo ir puola Peidžę. Jis pastveria ją greičiau, ši spėja suleisti nagus Belylui į nugarą.

Iš pradžių sumišau. Kodėl Rafas gina Belylą?

Tačiau kai kraujas iš Belylo kaklo ima sroventi ant jo sniego baltumo sparnų, viską suprantu. Rafas stengiasi sulaikyti Peidžę, kad ji neišrautų plunksnų.

Tada ji stveria Belylui už plaukų ir ima juos pešti. Baltos plunksnos pasipučia, tarsi taip pat galynėtusi.

Kol Rafas, Belylas, Peidžė ir trys skorpionai grumiasi, pievelėje esantys angelai juos smalsiai stebi. Neatrodo, kad jie norėtų gelbėti Belylą. Spėju, kad tie, kurie jį pažinojo nejautė simpatijų, o visi kiti suprato, jog jis nepriklauso jų ratui.

Rafo kaukė vis dar dengia jo veidą, tačiau jis nėra vienintelis su kostiumu. Manęs niekas nepastebi, lyg prieš keletą valandų taip rūpėję žmonės dabar jau nieko nereikštų.

Apsidairau ieškodama, kur būtų galima pasitraukti. Nieko nematau, tik krūmą, bet jis auga per toli, kad iš už jo galėčiau ką nors įžiūrėti. Netoliese tik vandenynas, uolėtas skardis, žolė ir žibintai.

Angelai pradeda plūsti srautu. Šis keistas nutikimas sužadino jų smalsumą. Jie spiečiasi ir stumdo mane. Pavėlavusieji turi pakilti į orą, kad pamatytų visą veiksmą.

Netvarkingai, tarsi sujudintas bičių spiečius, leidžiasi ir skorpionai, čia pakildami, čia vėl artėdami prie žemės.

Atsiduriu prie kūnų sienos. Tiek ir teliko iš mūsų noro neatkreipti dėmesio. Paglostau švelnų savo kardo meškutį, stengdamasi nusiraminti.

Naktį perplėšia kančios kupinas Belylo klyksmas.

Visi stebi, kaip jį negailestingai drasko ir gelia. Be Rafo, kuris, tiesą sakant, gynė tik savo sparnus, jam nepadeda nė viena gyva būtybė. Niekas nepajuda net iš gailėsčio.

Belylas buvo teisus. Jo niekas nemyli ir nelaukia.

Virš Belylo palinkusi Peidžė galiausiai nustoja šnokuoti ir verkti, pažvelgia aukštyn ir regis, pirmą kartą pastebi angelus. Net prieblandoje jos veide išvystu baimę ir netikrumą. Jos akys laksto nuo vieno kietaširdžio kario prie kito.

Raudonų žibintų šviesų ir šešėlių šokis ant angelų veidų kuria pamišėlišką būtybių vaizdą.

Peidžė pastebi mane. Jos akys stabteli. Ji kelis kartus suplazda blakstienomis lyg abejodama, ar tai aš. Veidas sutrūkčioja, sukurdamas klaikų įspūdį – tarsi sudygsniuotas monstras ištirpsta, o jo vietoj atsiranda be galo nusiminusi Peidžė.

Ji atrodo taip, kaip toje vaizdajuostėje – mažulytė, vieniša, palikta. Mažas vaikas, besiviliantis, jog ateis vyresnioji sesuo ir išgelbės.

Ištiesiu rankas galvodama, kaip seniai jos neliečiau. Ji jau nėra ta pati Peidžė, kurią pažinojau, tačiau negaliu jos nurašyti kaip monstro. Jei skęsime, bent jau galėsiu paguosti savo mažąją sesutę per tas paskutines mūsų gyvenimo akimirkas.

Peidžė nepatikliai nuduria akis. Jos kruvinu veidu upeliais rieda ašaros.

Pasisuku į rato centrą ir nužingsniuojau prie jos. Man artėjant, ji vis labiau verkia. Kaip prieinu, ji tvirtai apsieja rankomis mano liemenį.

Mano mažoji sesutė pažvelgia į mane.

Mama buvo teisi. Jos akys tokios pat, kaip visada. Rudi vyzdžiai, ilgos švelnios blakstienos, menančios šviesius prisiminimus, juoką ir džiaugsmą, įkalinti sudarkytame negyvėliškame veide.

– Viskas gerai, mažute, – sukuždu jai į plaukus ir apkabinu. – Aš čia. Atėjau tavęs.

Jos veidas sutrūkčioja, o akys suspindi.

– Tu atėjai manęs.

Paglostau jos plaukus. Jie tokie pat šilkiniai, kaip ir anksčiau.

BELYLAS guli purve po Rafo kojomis. Jo kūnas kraujuoja nuo įpjovimų, įkandimų gilesnių sužalojimų. Prie jo atvirų žaizdų burnas kiša trys skorpionai ir siurbia kraują lyg milžiniškos dėlės su geluonimis.

Belylas staugia ir iš paskutinių jėgų muša juos, vydamas šalin. Jo oda džiūsta ir raukšlėjasi. Žinau, kad ji greitai susitrauks, o kūnas atrodys kaip vytinta jautiena.

Rafas žvilgteli į jį stebinčius angelus, paskui vėl atsigręžia į besiraukšlėjantį Belylą. Esu tikra, kad net ir su kauke, angelų akivaizdoje jis nenori elgtis drastiškai. Tačiau taip pat negali leisti, kad jo sparnai būtų visiškai išsiurbti ir susitrauktų. Net jei jis ir nugintų nuo Belylo šiuos skorpionus, nusileistų kiti.

Jis išskleidžia vieną Belylo nugvelbtą sparną ir laiko jį viena ranka. Iš dėklo išsitraukia virtuvinį peilį, pasiimtą iš poilsio namų paplūdimyje. Kilsteli jį, ir žibintų šviesos nutvieskia jo ašmenis.

Belylas dar nėra visiškai suparalyžiuotas. Jis klykia, kai Rafas kerta peiliu per sparnų sąnarius.

Vienas sparnas nukrenta ant žemės.

Angelai žiūri apstulbę.

Rafas vėl pakelia ranką su peiliu.

Keli kariai praskleistais sparnais sugniaužę kumščius prišoka prie Rafo. Jiems atrodo kad Rafas kerta angelo sparnus, o saviškius jie pasirengę ginti. Spėju, kad viena yra leisti angelui pačiam grumtis su maža mergaite ir jos numylėtiniu, bet visai kas kita, kai į sparnus kėsinaisi angelas.

Tačiau jie nesuspėja. Rafas rėžia peiliu. Sniego baltumo sparnas krenta ant žemės, vis dar nuostabus ir pilnas gyvybės.

Rafas spiria pirmam priartėjusiam angelui. Netrukus susigrumia su dviem angelais. Jis šaukia jiems, veikiausiai norėdamas paaiškinti, kas iš tikrųjų dedasi, tačiau jo žodžius užgožia virš jų sklandančių skorpionų riaumojimas, įpykusių angelų šauksmai ir bangų mūša.

Su dviem pirmaisiais jis galėjo susitvarkyti pats, tačiau trečiasis išsitraukia kardą.

Vienintelį veiksmingą ginklą Rafas turi tik savo demoniškuose sparnuose, kurie vis dar paslėpti po plunksnų dangalu. Jis atsitraukia dvejodamas, ar parodyti juos tokiai miniai angelų, nors su kauke nieks jo nepažins. Tačiau kardą užsimojęs užpuolikas nepalieka kito pasirinkimo.

Rafo demoniški sparnai išsiveržia.

Minia nuščiūva. Skorpionai skrenda tolyn. Rafas išleidžia dalgius su ranteliais.

Jo dalgiai sužvanga, atremdami angelo kardą. Kardas nuskrieja ir dunksteli ant

pievelės.

Rafas nuleidžia smakrą ir perveria angelus grėsmingu žvilgsniu. Gigantiški šikšnosparnio sparnai už jo nugaros ir dalgiai, raudonai žerintys nuo žibintų šviesos, sukuria tobulą šėtono vaizdą.

Šalia Belylo guli du nukirsti sparnai. Brizo kedenamos baltos plunksnos ant krauju permirkusios žemės atrodo siurrealistiškai. Kai Rafas pasilenkia prie Belylo, pobūviu kaukė tik sustiprina šiurpumą.

Visi žiūri įbedę akis. Girdisi tik tolstantys skorpionai ir į uolas dūžtančios bangos. Paskui pasigirsta ypatingas garsas – šimtai angelų ištraukia iš dėklų savo kardus.

VIRPĖDAMA IŠKVEPIU orą. Nejaučiu pirštų. Nematau išeities.

Rafas dunkso palinkęs virš Belylo, stebėdamas karius. Jo akys nuožmios, tačiau aišku kad mūsų padėtis labai bloga. Net jei Rafas būtų geriausios formos, net jei norėtų kovoti, vienas jis nieko negalėtų padaryti prieš savo karių legioną.

Mudvi su Peidže taip pat esame apsuptos. Mano sesuo, regis, turi naują strategiją tačiau pranašumas ne mūsų pusėje. Apsižvalgau ieškodama plyšio angelų sienoje, kad galėčiau nepastebimai paslėpti Peidžę saugioje vietoje, tačiau nieko nematau.

Mes įkalinti.

Jie stovi ratu išskleidę sparnus, atkirtę mus iš visų pusių – žemės, vandens ir oro. Spėju, kad ne pirmą kartą jie šitaip užspeičia savo auką. Turiu pripažinti, žino, kaip žudyti.

Keli angelai išsitraukę kardus žengia prie Rafo. Jis žvilgsniu įvertina juos, atsigrežia ant žemės gulinčius savo sparnus, tarsi įsimindamas šią vietą, ir peržengia Belylo galvą, kad kovodamas sparnus pridengtų.

Skorpionai atidžiai stebi Rafa, tačiau tebesiurbia Belylo gyvastį, kol šis dar turi iš kraukšlėtis. Kai angelai suremia kardus su Rafo sparnų dalgiais, skorpionai išsigąsta ir nuskrenda.

Belylo akys tuščios, o žaizdotas, sukandžiotas kūnas plūsta kraujais. Jei nieko neišmanyčiau, kas su juo vyksta, galvočiau, jog jis miręs.

Rafas stengiasi sulaikyti angelus, kad šie neužliptų ant jo sparnų, tačiau kai kovoji dėl savo gyvybės, gali tiek daug visko nutikti.

Pasilenkiu prie žemės ir pačiumpu sparną, kol ant jo dar niekas neužlipo. Greitai jį suskleidžiu ir įduodu Peidžei.

– Laikyk jį. Saugok, kad jam nieko nenutiktų.

Nušliaužiu į kitą pusę, skubėdama paimti kitą sparną, nes angelo kojos jau visai prie jo. Įsiutęs Rafas užkerta kelią savo demoniškais sparnais.

Šliaužiu atgal. Suskleidžiu sparną ir taip pat paduodu Peidžei. Sparnai lengvi, tačiau paslepia visą jos kūną.

Vedu Peidžę tolyn nuo kautynių vietos. Tačiau mums kelią pastoja aukštas, rūsčiaveidis karys. Apšviesti žibintų, jo sparnai primena liepsnas, tačiau aš žinau, kad jie yra rusvai oranžinės spalvos. Tai Apdegėlis, tas, kuris kerštaudamas pagrobė Peidžę. Jis atrodo kaip Doko vaizdajuostėje: tulžingas ir piktas. Apdegėlis žengia žingsnį į mus.

– Štai kur tu, – ištaria, siekdamas Peidžės. – Galiausiai šiek tiek pasitarnavai, ar ne? Jau pats laikas buvo nudėti šį atstumtąjį.

Patraukiau Peidžę sau už nugaros ir numoviau nuo kardo meškutį. Buvau beveik

laiminga, gavusi progą su juo susikauti. Jaučiau begalinę neapykantą Apdegėliui, mažų bejėgių mergaičių grobėjui.

APDEGĖLIS ŽVILGTELI į mane, lyg būčiau koks uodas.

– Ką ketini daryti? Muši mane savo pliušiniu meškučiu?

Išsitraukiu kardą ir užimu į kovinę poziciją.

Jis prapliumpa kvatotis:

– Ketini pulti mane su šiuo alaviniu kardu, mergiūkšte?

Pajuntu Rafo, besikaunančio su keliais kariais, įniršį.

Apdegėlis atsainiai kerta kardu.

Aš akimoju atremiu jo plieno kirtį savo kardu. Tikriausiai suveikė sapnuose patirtos pamokos. Bent jau šiek tiek.

Apdegėlis atrodo nustebęs. Tačiau tai jo nesustabdo, nes jis staigiai vėl užsimoja. Šįkart taikosi rimčiau.

Jo kardas krenta kaip kūjis. Užsimoju, kad atremčiau jo kirtį.

Atatranka sudrebina mano kaulus nuo viršaus iki pat kulkšnių. Dantys taip sutarška, kad stebėtina, kaip jie neišbiro.

Keista, kad vis dar stoviu.

Bet tik vos vos.

Jau suprantu, kad daug smūgių neatlaikysiu. Dabar žinau, kodėl nė vienoje sapne regėtų pamokų nebuvo priešininko su kardu.

Apdegėlis tikėjosi įveikti mane vieninteliu kirčiu. Jis vėl pakelia kardą. Atrodo susierzinęs.

Pasilenkiu ir neriū po jo ranka su kardu. Veikiausiai tai nekovinis judesys, tačiau geram smūgiui reikia tam tikrų sąlygų. Kai esu arti, jis gali smogti, bet negali labai pakenkti.

Taikausi spirti jam į kelį, tačiau jis pastebi ir pasitraukia. Kitaip nei ankstesni priešininkai, Apdegėlis nėra nei girtas, nei diletantas.

Jis užsimoja dar vienam kirčiui.

Pasilenkiu. Jaučiu, kaip jo kardas prašvilpia man virš galvos.

Prarandu pusiausvyrą ir nespėju užimti geros gynybinės pozicijos.

Laiko užtenka tik smūgiui atremti.

Jis vėl smogia taip, kad mano kaulai sutarška. Atrodo, kad vibruoja visas stuburas. Vos neišmetu kardo, tačiau per stebuklą pavyksta jį išlaikyti.

Susvyruoju ir parklumpu.

Lyg pro miglą girdžiu, kaip už nugaros klykia Peidžė. Gal ji ir gali mirtina sukandžioti, tačiau žino, kad nedera taip elgtis su kovojančiu angelu, ir aš tuo džiaugiuosi.

Matau, kaip prie manęs iriasi Rafas, atmušinėdamas kardus. Tačiau jį supa pernelyg daug priešininkų.

Ūmai pajuntu įtūžio bangą. Tai, ką laikiau Rafo įniršiu, tiesą sakant sklido iš manęs pačios.

Ne, ne iš manęs.

Iš kardo.

Apdegėlis priklausė tiems, kurie nukirto Rafui sparnus. Dėl šios priežasties kardas turėjo palikti Rafą. Su manimi, silpnu, mažu žmogeliu, ji jaučiasi patekusi į bėdą. J patyrė daugybę įžeidimų ir pajuokų. Ir štai dabar dar vienas pažeminimas – Apdegėlis ketina sulyginti mus su žeme vos dviem trim kirčiais.

Oho! Ji siaubingai įtūžusi.

Puiku. Aš taip pat susinervinusi. Šis šunsnukis pagrobė mano seserį ir štai kas atsitiko.

Mes galėtume kartu eiti į ugnį. Galų gale mes galime išlieti savo pyktį per paskutines kautynes. Viliuosi, kad sugebėsiu jam smogti ten, kur tikrai skaudės.

Apdegėlis turi įžūlumo nekantriai mostelti man, kad atsistočiau. Veikiausiai jam būtų nepakeliamai gėda suduoti mirtiną smūgį, kol priešininkė, liesa mergina, klūpo ant žemės.

Susitvardau, atsistuju ir pasiruošiu.

Abu užsimojame kardais.

Surinku iš visų plaučių ir smogiu tuo pat metu, kaip ir jis.

Peidžė suklykia mano vardą. Rafas taip pat šaukia, trenkia į šalį karius ir bando pasiekti mane.

Susikirtus kardams, smūgis nesudrebina mano kaulų, nepajuntu burnoje kraujo skonio. Tarytum atatranką būtų sustabdę kardo ašmenys. Lyg būtų pakeista šios milžiniškos žudymo jėgos kryptis.

Apdegėlio kardas sutrupa. Garsas primena dūžtantį langą, kartu kažkas suklykia. Dantyta kardo lužena prakerta Apdegėlio sparną.

Vėl užsimojau ir perrėžiu jam krūtinę.

Tai švarus kirtis. Jo žymės nesimato tol, kol neištrykšta kraujas.

Apdegėlis palūžta.

Kraujuodamas išsitiesia ant sutryptos žolės. Jo plačiai atmerktose akyse – šokas ir netikėjimas tuo, kas įvyko. Kūnas dreba. Kvėpuoja nelygiai.

Reikia daug pastangų, kad įkvėptų.

Vienas... Du...

Akys nustoja fokusuoti vaizdą ir ima žvelgti į niekur.

Jose nelieka gyvybės.

Stebiu jį kiek ilgėliau, kad būčiau tikra, jog jis mirė, ir įtikinėju save, jog angelo

kardas tikrai gali žudyti angelus.

Pakeliu akis. Rafas ir visi kiti stovi sustingę, užmiršę savo kovas, įsmeigę į mus akis.

Žmonių mergaitė. Nužudė angelą karį. Kaunantis kardais.

Neįmanoma.

Aš taip pat nustebusi. Mano ranka vis dar pakelta, pasiruošusi smogti.

Žvilgteliu į Apdegėlio kūną, vis dar sunkiai suvokdama, kad nudėjau angelą karį.

Tada įvyksta dar vienas neįtikėtinas dalykas.

Vieną akimirksnį esame apsupti kardais ginkluotų angelų. Kitą akimirksnį vieno iš jų ranka nusvyra ir kardas dunksteli ant žolės, tarsi nepakeliama našta. Angelas spokso į savo ginklą nieko nesuvokdamas.

Nukrenta dar vienas kardas.

Kitas.

Tada viso būrio iš dėklų ištraukti kardai dunksteli ant žolės, lyg lenktūsi savo karalienei.

Šoko ištikti angelai žiūri į kardus po savo kojomis.

Paskui visi atsigręžia į mus. Tiesą sakant, į mano kardą.

– Oho! – Tai viskas, ką šiuo metu sugebu ištarti. Ar Rafas neminėjo, kad arkangelis kardas gąsdina kitų angelų kardus, taip priversdamas save gerbti?

Nukreipiau žvilgsnį į savo ginklą. Ar tai buvai tu, Pliušini meškiuk?

PEIDŽĖ SKUODŽIA artyn, laikydama sparnus. Ji nedrąsiai įsikniaubia man į krūtį kaip mėgdavo daryti susapnavusi košmarą ir norėdama, kad kas nors apkabintų.

Aplėbiu ją. Prisiekiu, jos pečiai gerokai liesesni nei anksčiau. Tačiau ši mintis veda ten, kur aš nenoriu eiti, todėl ignoruoju ją. Sprendžiant iš mus supančios angelų minios, alkis jai daugiau negresia.

Atsargiai einame prie Rafo. Visi apimti šoko, taigi niekas manęs nestabdo, nors esu angelo žudikė. Atsistoju nugarą į Rafa, įterpdama tarp mūsų Peidžę ir nukirstus sparnus. Žinau, kad Peidžė dabar pavojinga. Tačiau tai nekeičia fakto, jog jai nebus lengviau išgyventi nei mums. Vienintelis dalykas, kurį tikrai žinau, – kad jos amžiaus vaikas neturėtų kovoti dėl gyvybės, kai šalia yra jos vyresnioji sesuo.

Tikiuosi, kad šiuo metu ji neabejoja, jog yra apsupta žmonių, kurie stengėsi ją apginti.

Tikriausiai esame verti dėmesio. Rafas stovi su raudona kauke, išskleidęs demoniškus sparnus su visa jų dalgiška didybe. Liesa paauglė, žmonių dukra, mojuojanti arkangelo kardu. Ir maža, košmariškai sudaigstyta mergaitė, gniaužianti porą angelo sparnų.

Vėjas plaka plaukus prie veido. Ūmai suvokiu, jog skorpionų burzgesys vis garsėja ir darosi panašus į riaumojimą. Veikiausiai jie apsuko ratą ir grįžta atgal. Atrodo, kad jiems artinantis ima kilti audra.

Kariai atgauna amą ir pajuda prie mūsų. Dabar prieš mane jų tiek pat, kiek ir prieš Rafa. Manau, kad jiems nepatinka žmonių mergina, nužudžiusi angelą. Arba jie pretenduoja į mano kardą.

Užsimojau į pernelyg priartėjusį angelą. Jis pasilenkia ir stengiasi pastverti mane už plaukų. Spiritu jam į pilvą.

Prieš akis – angelų jūra. Baigtis akivaizdi. Mes greitai neteksime jėgų.

Mes tai žinome. Jie tai žino.

Tačiau kovojame toliau.

Kardu atakuoju raumeningą karį, stengdamasi pataikyti į gerklę, bet kažkas kitas parbloškia jį ant žemės.

Tai skorpionas.

Iš pradžių ant ištryptos žolės matau tik plazdenančius sparnus ir linguojantį geluonį. Skorpionas su angelu nekovoja rimtai. Manau, kad jis tiesiog stengiasi pakilti ir nuskristi. Tačiau angelas neketina jo paleisti.

Dar vienas skorpionas atsitrenkia į Rafo priešininką. Jie ridenasi purve. Tikra sparnų ir galūnių maišalynė. Į angelus nerangiai trenkiasi dar trys skorpionai.

Prيرهikia laiko, kad suvokčiau, kas išties čia dedasi.

Virš mūsų skridę skorpionai nusileido žemyn, krisdami ir sukdamiesi lyg vapsvų

spiečius. Jiems leidžiantis, žemiau esantys skorpionai atsitrenkė į angelus. Įvyko susidūrimas, pakirtęs karius, kaip dalgis – žolę.

Neabejoju, kad angelas be didelio vargo galėtų nukepti skorpioną. Tačiau skorpionų kur kas daugiau ir jie elgiasi kaip gyvuliai. Net jei paskutinę akimirką kai kurie iš jų pasisuka, kad išvengtų susidūrimo, jie negali sulaikyti visų kitų.

Vienas po kito krisdami į angelų minią, jie išguldo juos visus ant pievelės.

Visus, išskyrus mane, Rafą ir Peidžę.

Skorpionai pasklinda smūgiuodami visus, kas tik pasitaiko jų kelyje, bet mūsų neliečia.

Jų sparnai kelia vėją, kuris nubloškia mane atgal prie Peidžės, ir ji vėl atsiranda tarp Rafo ir manęs. Pasisuku, prilaikydama ją už rankos. Jos maža rankutė stipriai įsikimba manąją.

Rafas išskleidžia sparnus apsaugodamas mus iš visų pusių.

Veikiausiai Dokas klydo dėl Peidžės jausmų Belylui, tačiau buvo teišus dėl to, kad Peidžė turi kažką ypatingo. Kad ir ką jis jai padarė, ji galėjo užmegzti kažkokį slaptą ryšį su skorpionais. Jie spietėsi aplink ir gynė ją savo kūnais.

Jie vis leidžiasi ir leidžiasi. Vieni jų gelia, kiti ne, lyg būtų sumišę ir nesusigaudytų, ką turi daryti. Tačiau netgi tie, kurie gelia, negaišta laiko. Jie atsitrenkia ir sprunka, tarsi jausdami, kad pasilikę papultų į didelę bėdą.

Spiečius pakyla, palikdamas suklypusiais, parvirtusiais angelais nusėtą pievelę. Visi spokso į dangų, laukdami, kas toliau. Mes vieninteliai vis dar stovime ant kojų.

Spiečius apsisuka dar sykį. Klūpoję angelai gulasi ant pilvų ir slepia galvas.

Jei jie galėtų naudotis savo kardais, viskas atrodytų kitaip. Tačiau nė vienas nerizikuoja patikrinti, kaip kardai elgtųsi šįsyk.

Apsižvalgau, bandydama susigaudyti, ką turėtume daryti. Kol skorpionai mūsų nepuola, slėptis nėra prasmės.

Spiečius artėja. Vėjo gūsis dilgina akis. Vos laikausi ant kojų.

Tačiau dar nepriartėjęs prie mūsų spiečius išsiskiria, palikdamas mus stovėti, o visus kitus versdamas ant žemės.

Vis dar laikydama rankose sparnus, Peidžė išsprūsta ir atsisėda ant Belylo. Sparnus pasikiša po savimi. Vėjuje suplazda plunksnos.

Susitraukęs, beveik neatpažįstamas, panašus į negyvėlį Belylas guli ant pilvo. Jo pečius dengiantys sparnai atrodo kontrastingai – pilni gyvybės. Jie užkloja jį kaip balta antklodė.

Skorpionai skraido aplink Peidžę, bandydami ją pakelti, tačiau ji nepaleidžia Belylo.

Mano oda pašiurpsta, kai matau išlenktą uodegą su geluonimi taip arti savo sesers. Užvaldo pagunda ją nukirsti. Tačiau Rafas sustabdo mane, lyg žinotų mano ketinimus.

– Patrauk ją į šalį, – sukužda, galva parodydamas į kardą.

Dvejoju, kodėl turėčiau patraukti. Tačiau nuvalau ją į kelnes ir įkišu į dėklą. Dabar ne laikas ginčytis.

Virš Peidžės sklando dar daugiau skorpionų. Keturi jų pačiumpa Belylą už pažastų ir kojų, kiti du trūkteli už diržo. Jie pakelia ją drauge su Peidže, kuri kybo viršuje kaip princesė ant demono–palankino.

Ištiesiu ranką, norėdama nutraukti ją iš ten.

Rafas čiumpa mano ranką ir kai pro šalį praskrieja paskutiniai iš spiečiaus, ima bėgti paskui juos. Jis pakelia mane aukštyn ir suima į glėbį.

Laikausi tvirtai įsikibusi, kiek tik leidžia drebantys raumenys.

Keli žingsniai, ir mes pakylame aukštyn virš uolėto skardžio.

ANGELAI AKIMIRKSNIU pašoka ir pasileidžia vytis. Kai kurie sugelti ir van, tačiau dauguma greitai atsigauna. Rafas mojuoja galingais sparnais, ir mes skriejame virš dūžtančių bangų.

Nuo skardžio už mūsų pakyla angelų orda.

Kurtinantis skorpionų sparnų gaudesys tampa dar garsesnis, kai spiečius pasisuka ir grįžta atgal. Skorpionai skrenda taip arti, kad jų vabzdžiški sparnai beveik braukia man per veidą.

Prisimerkiu. Stebiu juos pro Rafo petį. Sulig jo sparnų mostais vaizdas ritmiška susiaurėja arba praplatėja.

Spiečius neria žemyn ir vėl atakuoja angelus.

Titaniškas trenksmas verčia juos iš kojų. Matau tik geluonis ir vabzdžiškus sparnus. Joks angelas neįstengia prasiskverbti pro šią masę. Nujaučiu, kad kurdamas skorpionus Urielis įsivaizdavo ne tai.

Skorpionai kyla ir vėl suka mūsų link. Pro juos neįžiūriu nė vieno angelo.

Esame spiečiuje.

Jie skrenda virš mūsų, priešais mus, po mumis. Už mūsų tiršta geluonių ir sparnų masė tarsi milžiniškų vabzdžių siena.

Nervingai apsižvalgome, ar jie neketina pulti mūsų, bet po kurio laiko nurimstame.

Mano mažoji sesutė sklendžia šalia manęs sėdėdama ant to, kas liko iš Belylo. Kojomis apsvijusi jo liemenį, savo kūnu laiko prispaudusi nukirstus Rafo sparnus. Sniego baltumo sparnai plazda vėjuje virš Belylo.

Žemyn atkarusia galva Belylas atrodo siaubingai. Apkandžiotas ir vis dar kraujuojantis. Oda ir raumenys susitraukę ir iščiulpti, todėl jis atrodo gležnas ir seniai miręs.

Jį neša šeši skorpionai, plasnodami savo vaivorykštiniais sparnais. Keistas ir kartu siaubingas vaizdas. Peidžė atsigrežia ir droviai nusišypso. Bet, matyt, dygsniai ant jos skruostų sujuda per daug, nes šypsena greitai dingsta.

Kartą tėvas pasakė, kad kai paaugsiu, gyvenimas taps sudėtingesnis. Spėju, kad jis ne tai turėjo omenyje. Kita vertus, mano mama su juos sutiko. Manau, kad ji galvojo būtent apie tai.

Susirangiau Rafo glėbyje. Jis skrido sinchroniškai su spiečiumi, lyg jo instinktai būtų tobulai ištreniruoti, kad sutaptų su skrydžio draugais. Akivaizdu, kad skorpionai buvo sukurti kaip didesnio darinio dalis.

Rafo kūnas šiltas ir stiprus. Jo glėbyje jaučiuosi kaip namie. Kai spiečius pakyla, mūsų veidai per colį priartėja. Akimirksnį jaučiu jo kvėpavimą.

Mes skrisime ten, kur mus neš spiečius, ir leisimės ten, kur ir jie. O kai atvyksime, neabejoju, kad turėsiu būti labai budri ir viskam pasiruošusi. Iki to laiko galiu mėgautis žinojimu, kad kol kas mano šeima saugi ir kad vėl esu su Rafu.

Kyla saulė, nutvieksdama tamsų vandenyną. Jis sumirga mėlynomis, auksinėmis ir žaliomis spalvomis.

Pasaulyje Po To brėkšta nauja diena.

Padėka

YPATINGĄ PADĖKĄ reiškiu savo fantastiškiems beta skaitytojams Nylai Adan Aronui Emingui, Džesikai Lynč Alfaro, Džonui Turneriui, Adrianui Khaktui, Erik Šibliui ir Deividui L. M. Prestonui. Taip pat dėkoju Aronui Emingui už konsultaciją kovų menų klausimais ir Stefanui Fikui už kovų su kardais pamokas bei konsultacijas apie kovas su peiliais. Ir, žinoma, reiškiu didelę padėką knygos *Angelų isiveržimas* skaitytojams už jų pašėlusį entuziazmą bei palaikymą.

